

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 42

CENA 200 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DOLINA BELE SMRTI

Derek Finegan

DOLINA BELE SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine
NINĐA

Naslov romana:
DOLINA BELE SMRTI

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA BR. 42 NOVEMBAR 1986. GODINE. Cena 200 din. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jalesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

DOLINA BELE SMRTI

Šampanj-koktel nije imao ni kakav ukus i Selina Donkaster sa osvetničkim izrazom na licu iskrete čašu nad bazenom sa pločicama boje bisera, koji su vešto razmeštene raznobojne svetiljke pretvarale u psihodeličnu zbrku boja, zatalasanu blagim vetrićem sa okeana.

»Na žalost, ovim neću mnogo naškoditi Elmeru Berensonu«, pomisli sa osmehom na licu. »Taj kućkin sin mogao bi se kupati u šampanj koktelu, a da mu se ništa ne dogodi...«

Kao i sve holivudske zabave na koje se dolazi ne zato što se želi već stoga što čine deo društvenih obaveza, i zabava Elmera Berensona lagano je umirala pod nebom obasutim krupnim zvezdama. Naravno, muzika je i dalje uporno svi-

rala, ljudi su bili dobro plaćeni za to, ali se na mermernom platou posrćući vrteo još samo jedan par. Čak i parovi za vučeni po mračnim uglovima ogromnog parka oko vile nisu bili naročito vatreni u svojim milovanjima. Kao i sve drugo, i vođenje ljubavi u Holivudu pretvorilo se u društvenu obavezu i nije bilo svejedno s kim ste se, kada i kako zavukli u mrak radi nekoliko ravnodušnih zagrljaja.

— Hej, mala...

Bilo joj je teško da odvoji pogled od boja uzvitlanih u bazenu. Uostalom, poznavala je taj glas.

I dve ogromne šape koje su išle uz njega, uvek lepljive od znoja. Svojim ulogama u avanturističkim filmovima koje su

svetu pokazivale uglavnom moćne mišiće i klasični grčki profil, Elmer Berenson je postao idol šiparica, ali Selina Donkaster odavno nije bila šiparica i brzo je shvatila šta se krije iza blistave fasade obrađene veštim rukama holivudskih majstora.

— Zdravo, Elm...

— Svuda sam te tražio, mala...

Stresla se od njegovog vrelog daha na vratu, od mirisa alkohola koji se u talasima širio svud kuda bi Elmer Berenson krenuo. Znala je šta sada dolazi...

Njene dojke pod tankom svilenom haljinom nisu bile nimalo sitne, ali su ih dve ogromne šake potpuno pokrile. Pijano mrmljajući, glumac je privlačio sve čvršće uz sebe, nastojeći da joj obnaži grudi.

Stajala je potpuno pravo, prepuštajući se njegovim milovanjima, a pogled joj je ravnodušno klizio unaokolo.

— Hajdemo gore — reče Elmer promuklo. — Ti si najzgodnija ženska koju sam video u poslednja tri meseca, Selina...

»U devedeset devet odsto slučajeva«, pomisi s gorčinom Selina, »to je verovatno dovoljno da bi nova poznanica krenula

u krevet sa čuvenim Elmerom Berensonom...«

— Još ne — rekla je. — Tvoji gosti će se pitati gde si...

— Do đavola s njima. Ionako svi crkavaju od dosade i jedva čekaju da nekud odu. Hajdemo, mala!

Prsti su mu se stegli oko nje ne dojke tako da je zbolelo.

— U redu, u redu... životinjo!

— Ah, ti to voliš, zar ne?

Nije odgovorila, dopuštajući da je povuče prema bleštavo osvetljenoj zgradi na sprat koja je izgledala baš onako kako treba da izgleda kuća uspešnog holivudskog glumca. Elmerov menadžer, Diki Bernstin, imao je recept za sve...

Pa čak i za to kakve će žene Elmer dovoditi u krevet, verovatno. Uхватила je Bernstinov ledeni pogled iznad debele cigare među zubima dok su se uspinjali na sprat.

Uostalom, do đavola sa Bernstinom i njegovim klijentom. Ona je nekako morala provesti ovu noć, a tucanje sa idolom Amerike svakako nije najgori način za to...

Gotovo se nasmejala kada su se vrata jedne od spavaćih soba zatvorila za njima, jer su se prigušena svetla automatski uključila, a iz dobro skrive

nih zvučnika potekla je tiha melodija. Da, Diki Bernstin imao je recept za sve.

— Isključi tu prokletu muziku, Elm — rekla je tiho. — I pogasi svetla... sasvim sam do voljno zavedena, hvala.

Prišla je velikom francuskom prozoru i razmakla zavese, do puštajući svetlosti zvezda da prodre u iznenada mračnu prostoriju. Topao vetar pomilovao joj je grudi kada je smakla sa ramena bretele haljine i dopustila da joj ona sklizne niz noge. Izmigoljila se iz gaćica i lagano okrenula.

Berenson tiho zviznu.

— Stvarno si zgodna, mala. Da li si ikada razmišljala o filmu?

— Jednom. Možda dva ili tri minuta. Neki tip mi je ponudio ulogu u porniću.

— Tip je imao oko. S tim razbludnim telom ispod lica naivne seoske cure od šesnaest godina napravila bi posao. Dobra si u krevetu, a?

— Niko se još nije požalio — reče ona suvo. — Hajde, pređimo na stvar...

Začudo, Elmeru se nije žurilo da se svuče. Ili je bio toliko pijan da se zaista mučio sa ono malo odeće na sebi?

Iskoristila je njegovo odugovlačenje da još malo razmakne

zavese tako da svetlost spolja osvetli široki raskošni ležaj, a onda sigurnim korakom prišla muškarcu i obavila rukama njegova moćna ramena.

Dohvatio joj je usnama bradavicu na grudima, rasejano joj rukama milujući bokove. Njena ruka mu skliznu među noge. Naravno...

— Sve će biti u redu, mala — reče on promuklo. — Samo još malo...

— Meni se ne žuri, Elm — reče ona rezignirano. — Noć je duga...

Spustili su se na ležaj i ona po prvi put oseti uzbuđenje kada je bukvalno proguta njegovo ogromno telo. Hmm, moglo bi biti pravo uživanje voditi ljubav sa ovakvim grmaljem. Samo kada bi...

Uzdahnuvši, ona promeni mesto sa njim i počne da ga miluje usnama po čitavom telu, ne uzdržavajući se ni od čega što su je drugi muškarci naučili.

Sve dok...

— Prokletstvo! — procedi, naglo se uspravljajući. — Pa ovaj kućkin sin je zaspao!

Zaista, izvaljen na leđa, raširenih ruku i nogu, Elmer Berenson je tiho hrkao.

Selina se nekoliko trenutaka histerično smejala, a onda sle-

že ramenima i ustade. Uostalom, momak koji spava mnogo više je odgovarao njenim planovima nego budan i sumnjičav Elmer Berenson...

Trebalo bi da je Rupert već stigao do terase sa svojim foto-aparatom. Na prstima, ona pritrča otvorenim vratima i oprezno izviri iza zavese.

Krik joj zastade u grlu. Razrogačenim očima buljila je u opruženo telo mladića, gotovo dečaka, koji je praznim očima buljio u nebo.

Ona obema rukama pritisnu usta, osećajući kako su joj se u želucu uzburkali svi oni kokteli koje je noćas popila. Nosnice joj ispuni teški miris sveže krvi i ona na trenutak pomisli da će se onesvestiti.

Rupertova glava bila je za bačena daleko unazad, vrat gotovo sasvim presečen. Foto-aparat u kožnoj futroli stajao je nasred tamne bare u kojoj su se ogledale ravnodušne zvezde.

Ali...

Ukočena od straha, savlađujući mučninu, Selina natera sebe da se umiri.

Ko je mogao preklati Ruperta? I zašto?

Pažnju joj privuče tanko crno uže sklupčano kao zmija u podnožju zida, nekoliko palaca od mrtve Rupertove ruke.

Njegov drugi kraj uspinjao se uza zid, nalik tankoj liniji povučenoj olovkom po blistavo-beloj površini.

Još jednom krik joj zastade u grlu. Gore, nad njenom glavom, jedna senka lagano i bešumno se uspinjala uz uže prema ravnom krovu vile.

Ubica?

Da vrisne? Pozove u pomoć?

Ne... Kuća je puna sveta, ali niko od njih nije dovoljno trezan da bi joj mogao pružiti efikasnu pomoć ako se ubica vrati i pokuša da eliminiše neugodnog svedoka.

Šta da radi?

Čovek u crnoj odeći, koji se brzinom i veštinom mačke uspinjao uz fasadu, već je pružao ruku da bi se uhvatio za ivicu krova kada se nad njim pojavila druga senka. Ne baš sasvim senka: Selina je na trenutak jasno videla dugu crnu kosu, liniju brkova koja je delila lice i podignutu ruku u kojoj je svetlucalo nešto metalno.

Oštrica brijača zasikta kroz vazduh, ciljajući lice čoveka u crnom. Pridržavajući se samo jednom rukom, on drugom odbi udarac, dočekujući stisnutom pesnicom podlakticu ruke sa brijačem.

Do Seline je jasno doprlo teško disanje napadača kada je još jednom podigao ruku. Njegova meta ovoga puta bila je bolje odabrana : oštrica brijača spuštala se prema užetu zategnutom od težine onog ko ji se uspinjao.

Šušteći kao svila, uže pade pred noge devojkice, ali je čovek u crnom još pre toga raširenim rukama dohvatio ivicu krova.

Njegov protivnik trijumfalno se zacereka, tako glasno da je njegov smeh odjeknuo u čitavom parku iza kuće, ili se tako bar činilo napetim Selininim nervima. Ruka sa oružjem još jednom se podigla, bez žurbe, jer je žrtva okačena sa obe ruke o ivicu krova bila potpuno bespomoćna.

Ali...

Prkoseći zakonu gravitacije, vitko telo u crnom izvi se u vazduhu, odbijajući se nogama o zid i koristeći oslonce prstiju na ivici krova kao obrtnu tačku. Opisavši gotovo čitav krug, noge sa strahovitom snagom pogodiše napadača u grudi i odbaciše ga od ivice krova, van vidnog polja uplašene devojkice.

Kao cirkuski akrobata, čovek u crnom se odbaci rukama, na čini salto i dočeka se na noge

na samoj ivici krova, a onda i njega nestade. Na trenutak...

Odjek samrtnog krika još je lebdeo u noćnom vazduhu kada je telo u crnom bešumno palo na terasu, svega nekoliko stopa od Seline, zaklonjene lepršavom zavesom. Devojkica zadržala dah.

Nepoznati je zastao na trenutak da podigne sa tla svoje uže, a onda odvažnim skokom preleteo ogradu terase da bi se delić sekunde kasnije ponovo pojavio među žbunjem parka.

Odmicao je gotovo neshvatljivom brzinom sve dok ga nisu sakrile senke drveća. Možda se i prevarila, ali se Selini učini da je tamo negde, u tami, on zastao i da sada oštrim pogledom posmatra kuću koju je trenutak ranije tako žurno napustio.

Jedna ideja lagano se formirala u glavi devojkice. Dograbi-vši drhtavom rukom haljinu, ona je navuče preko glave i potrča prema vratima sobe.

Stepenice su već tutnjale pod koracima ljudi, privučenih malopredašnjim krikom. Ona se ukloni u stranu, prislanjajući se leđima o zid.

— Tamo — reče promuklo.

— Na terasi... užasno...

Protrčala je dugim predvorjem ne mareći za zapanjene poglede koji su je ispratili. Svež noćni vazduh dodirnu joj lice kada je bosonoga potrčala po mekoj, negovanoj travi parka.

A onda zastade. Nije više bilo razloga za žurbu.

Iz tame, sa istog mesta gde je dva ili tri minuta ranije nestao nepoznati u crnom, neko je dolazio...

*
* *

To lice videla je ove večeri na Berensonovoj zabavi. Svega jednom, nakratko, i to je začudilo. Ljudi su na ovakve prijeme dolazili da bi bili viđeni.

Markantne crte, tamnoplave duboke oči, savršeno skrojeni smoking na mišićavom telu koje se kretalo sa gracioznom lakoćom velike mačke. Da, odmah ga je zapazila i upitala se ko li to može biti. Lice kao ovo retko se sreće u društvu u kojem se ona kretala...

— Malo svežeg vazduha? — upitao je čovek zastavši pred njom. Lice mu je bilo ozbiljno i mirno, glas dubok, muževan.

Selina uspe da savlada uzbuđenje.

— Pa, ne baš — reče gledajući muškarca pravo u oči. »Prokletstvo«, pomisli, »đavolski je zgodan...«

— Ah? Imao sam utisak da vam se nekud žuri, gospođice?

— To treba da bude šala, verovatno? — crne obrve nepoznatog se skupiše.

Ona zabaci sa lica dugu plavu kosu mokru od znoja.

— Mister, biću otvorena — reče. — Mislim da ste vi maločas bili tamo na krovu...

— Ja?

— Da. Čovek koji je to učinio otrčao je u ovom pravcu. Dva ili tri minuta kasnije vi dolazite sa iste strane... zaključak je jasan, zar ne?

On raširi ruke sa osmehom koji mu na trenutak osvetli lice.

— Zaboga, devojko! Zar vam ja ličim na ubicu?

— Ne, ali...

— Kao što vidite, nisam naoružan. Možete me i pretresti ako ne verujete... A onda, ova odeća nije baš najzgodnija za veranje po krovovima. Čovek koga ste videli bio je obučen kao ja, zar ne?

— N... n... ne... imao je crni kostim. I crnu kapuljaču na glavi.

— Zaista? Dakle, reći ćete policiji da sam ja ubio nekoga na krovu, otrčao do parka i presvukao se u smoking da bih se mirno vratio na Berensonov prijem?

— Policiji? Zašto bih ja bilo šta rekla policiji?

Ponovo onaj osmeh koji ume kšava obično ozbiljne crte tog muževnog lica. Ženskim instinktom Selina oseti da je pred njom pravi muškarac, a ne na duvena holivudska lutka poput Elmera Berensona.

— Gospođice, bojim se da mi vaše ponašanje nije potpuno jasno, iako cenim hrabrost potrebnu da se potrči u tamu za onim za koga tvrdite da je ubica.

— Ubica, to je teška reč — osmehnu se ona. Još jednom je podigla ruke da bi zabacila kosu unazad, izlažući njegovom pogledu napete bradavice grudi pod tankom haljinom. Vide la je iskru u njegovom pogledu i shvatila da njeno telo, kao i obično, postaje njeno najbolje oružje. — Da budem poštena, onaj drugi je mnogo više podsećao na ubicu... naročito stoga što mislim da je onim istim brijačem presekao i Rupertov vrat.

— Rupert? Ko je sad Rupert? I on je ubijen?

Ona se tiho nasmeja.

— Zapleteno, zar ne? Kako bi bilo da potražimo neko drugo mesto za razgovor?

— Vrlo rado. Ne mislite li, međutim, da će policija želeti da vam postavi neka pitanja o onome što se dogodilo. Čujete li?

U daljini je tiho zavijala policijska sirena, sa pesmom na koju su stanovnici Zapadne obale odavno navikli. Neko je u Bernesonovoj vili brzo reagovao. Ni sami policajci neće oklevati da što pre stignu na mesto događaja u koji je upleteno i poznato ime iz sveta filma.

— Policija će me već pronaći ako sam joj potrebna — osmehnu se Selina. — Imate kola? Uzgred, ja sam Selina Donkaster, a vi?

— Moje ime je Eldridž, Lesli Eldridž. I nije tako poznato, na žalost...

Niski beli »porše« mirovao je u jednom uglu parkinga ispunjenog blistavim mašinama onih vrsta koje Holivud priznaje za automobile dostojne posedovanja. Zavalivši se u nisko sedište, Selina je ostrim pogledom ispitivala profil čoveka pored sebe.

— Dopada vam se ovo što vidite, mis Donkaster?

— Veoma. Znate, nisam navikla da skrivam svoja osećanja, Leslie... Nemate ništa protiv da vas tako zovem?

— Ni najmanje... Selina. Premda mislim da grešite... u ovom prokletom gradu skrivanje stvarnih osećanja je neophodna potreba.

— Zavisi gde i s kim — osmehnu se ona, dohvatajući cigaretu iz pregrade. — Šta sad čekamo, zbog čega ne krećemo?

— Samo trenutak...

Urlajući sirenom, policijska kola dramatično projuriše pored njih, da bi se uz škripu guma zaustavila pred osvetljenim ulazom u vilu. »Porše«, je krenuo gotovo bešumno i nestao iza žbunja koje je parking odvajalo od puta pre nego što je neki od policajaca imao vremena da ga zaustavi.

— Ah... — osmehnu se Selina. — Prirodno... ni vama nije mnogo stalo do druženja sa policijom.

— A zašto bi to bilo prirodno?

— Čovek koji se bavi opasnim poslovima, zar ne? I nemojte pokušavati da me ponovo slažete, Leslie. Moj prvi dečko je govorio da imam ugrađen mali detektor laži negde između ušiju, znate.

— Zaista? U vašem poslu to vam svakako dobro dođe.

— Ne govorimo o mom poslu, već o vašem, Leslie!

— Nema tu šta da se kaže, Selina.

Ona se ugrize za usnu. Nimalo slučajno, njeno telo pomeri se u sedištu tako da zauzme izazovan položaj.

— Kuda me vodite, Leslie?

— Upravo sam to hteo da pitam. Kući?

— Može... pod uslovom da u mom toplom domaćem gnezdu postanete govorljiviji.

— Sve je posao, zar ne? — suvo se nasmeja on. — Vaše telo u zamenu za priču o meni. Zvuči veoma privlačno, moram reći, ali... hvala.

— Hvala ne, ili hvala da?

— Ovoga puta hvala ne. Žao mi je, Selina.

Ona kroz spuštено staklo iz baci nedopušenu cigaretu, privlačeći noge i nastojeći da se sklupča na uskom sedištu. Pogled joj je bio zamišljen.

— Možda sam ipak pogrešila što sam otišla iz vile — reče tiho. — Policiju bi **moglo** interesovati ko je ubio onog tipa na krovu.

— Bez sumnje. Hoćete li da se vratite?

— Upravo razmišljam o tome. Međutim, ako to učinim,

bojim se da ću momcima u plavom morati da pomenem i vaše ime, Leslie...

— Ah, faza broj dva. Učena, ništa manje. Zaista mislite da se toliko plašim policije?

— To ne... ali razgovor sa njima ume da bude i neugodan.

— Tačno... ukoliko vam sa vest nije čista. Srećom, nisam u toj kategoriji, Selina.

— Pristali biste da me vratite natrag?

— Zašto da ne?

— Pa čak i pod uslovom da vas optužim za ubistvo?

— Optužba je jedno, dokazi nešto sasvim drugo. Videćete da policajci to znaju mnogo bolje od vas. Sumnjam čak da će me samo i zadržati posle vaše izjave.

— Ipak... neki tragovi moraju postojati. Onaj crni kostim na primer...

— Kakav crni kostim?

— Kostim koji ste nosili dok ste gonili onog tipa po krovu, Leslie. Hmm... nije bilo vremena da ga bolje skrijete. Mora da se on još uvek nalazi u parku, zajedno sa užetom.

Čovek za volanom gledao je s podrugljivim bleskom u očima.

— Zanimljiva priča. Jedino što u njoj nije u redu, jeste što nema nikakve veze sa mnom. Kažu da ste dobar novinar, Selina; valjda ste svesni da su vaši takozvani dokazi veoma tanki... Šta ste odlučili, idemo natrag, ili ne?

— Za sada ne — osmehnu se ona, ponovo ispružajući duge noge. — Čujete, Leslie, potreban mi je čovek kao vi.

— Šta je sada na redu? Podmićivanje? Nudite mi neki dobar posao?

— Tačno.

— Koliko dobar? Moram vas upozoriti da su moji prihodi već sada znatni, Selina, i da me je veoma teško kupiti.

— To je dobar uvod — reče ona tiho. — Nastavite...

— Najpre recite gde stanujete, pred nama je raskrsnica.

— Santa Monika, blizu obale. Pokazaću vam kad tamo stignemo. Posao o kojem govorim može imati i šest nula na kraju.

Lesli tiho zviznu i pažljivo je pogleda lice devojke pored sebe. Ono nije govorilo ništa, sem možda da se iza njega krije žena koja zna šta govori.

Iako se jutro bližilo, kolovoz je bio pun vozila koja su hitala na jednu ili drugu stranu, provlačeći se između ogro-

mnih reklamnih panoa koji su gusto oivičavali auto-put. El-dridž je vozio brzo i sigurno, gotovo ne smanjujući brzinu, tako da su milje jedna po jedna ostajale za njima.

— Ovde skrenite desno — reče devojkica posle izvesnog vremena. — Da, tu... moja kućica je u trećoj ulici levo.

— Na obali?

— Da, na samoj obali. Zgodno, zar ne?

— Veoma.

— Dopašće vam se — reče ona uvereno. — Svima se dopadne. Međutim... još nisam čula ni početak vaše priče...

— Suviše je rano — osmehnu se muškarac. — Pre toga, želeo bih da čujem šta ste vi noćas tražili kod našeg prijatelja Berensona?

— Poseta je bila potpuno službena... iako jadni Elmer poma nije imao o tome. Moj list odavno želi da dobije intervju od njega, ali on tvrdoglavo odbija da progovori za nas.

— Ne čudi me, posle svega što ste pisali o njemu. Muška šovinistička svinja, čini mi se da je to bio jedan od najbližih izraza u poslednjem članku.

— Tačno. I on ga je potpuno zaslužio. Došla sam na ideju da ga namamim u krevet i

tako načinim nekoliko fotografija. Rupert, mladić kome je neko presekao grlo, bio je moj fotograf...

— Ah, stvari polako dolaze na svoje mesto. Pretpostavljam da nije išlo teško?

— Ni najmanje. Elmer je počeo da slini čim me je ugleđao u ovoj haljini — suvo od vrati devojkica. — Morala sam ga odbijati neko vreme kako bi Rupert stigao da zauzme najbolji položaj.

— Fotografije su snimljene?

— Ne znam. Prokleta svinja je zaspala pre nego što je bilo šta dospela da učini samnom. Izašla sam na terasu da pogledam, ali je Rupert već bio mrtav, a...

— Ovde treba da skrenem?

— prekide je Leslie.

— Da. Moja kuća je poslednja u ovom nizu... Ko je bio tip koga ste gonili na krovu?

— Nikoga nisam noćas gonio po krovovima, Selina. Niti bilo koje druge noći. To je sport za mačore, a ne za ljude, znate. Ovde?

— Da, tu ja živim. Šteta što je mračno, inače bi vam se do palo na prvi pogled.

Otvorivši vrata na svojoj strani, Leslie obiđe kola i pomože devojkici da izađe. Zastavši pred kapijom, ona počne da

pretura po minijaturnoj torbi ci, tražeći ključeve.

Motor »poršea« zaurla i ona iznenađeno podiže pogled.

— Hej, pa ti...

Okrenuvši u uskom luku, ko la su već jurila putem kojim su i došla. Devojka je buljila za njim, a njeno lice izobličilo grimasa koja ga na trenutak učini ružnim.

— Kućkin sine — procedi Selina kroz zube. — Prokleti kućkin sine...

*

* *

— Selina Donkaster — govorio je prijatan glas iz telefonske slušalice — rođena kao Šarlota Miler pre dvadeset osam godina... Uzgred, to se po njenom izgledu ne bi reklo. Zanimanje: fatalna žena; prvi put se udala u osamnaestoj, za vlasnika velike robne kuće u Kanzas Sitiju. Posle nešto više od godinu dana braka Frensis Milton, njen muž, izvršio samoubistvo. Nervno rastrojstvo, kažu, iako novine iz tog vremena ne ostavljaju nimalo sumnje u njen doprinos muževljevoj smrti. Bez obzira na to, mlada udovica nasledila je popriličnu imovinu koju je vešto pretvorila u go-

tov novac. Drugi brak pre tri godine, sa lordom Ašberi — Donkasterom, čije je prezime zadržala posle razvoda, zajedno sa popriličnim delom nje-gove imovine, na ime alimentacije. U intimnom krugu lord Donkaster često izjavljuje kako se đavolski srećno izvukao iz njenih kandži. Trenutno radi kao neka vrsta ekskluzivnog saradnika revije »Svet žena« koja zastupa pokret za oslobođenje žene; dosta uspešno, moram reći... Eto, to je praktično sve što imam o njoj, Lesli... ne računajući nekoliko fotografija za koje Pit kaže da su uzbudljive od strip-tiza u »Alhambri«.

— Da, znam — osmehnu se Lesli, ali mu oči ostadoše ozbiljne. — Sinoć sam je sreo, Sumiko.

— Oh! To je, dakle, razlog što produžavaš boravak u Holivudu?

— Da, jeste, to bih ti odmah rekao. Slučaj je hteo da se oboje nađemo na prijemu kod Elmera Berensona, svako sa svojim malim planom. Kao što znaš, gonio sam jednog od glavnih u lancu za rasturanje droge na Zapadnoj obali i dobio obaveštenje da će biti kod Berensona, pa sam udesio da me pozovu...

— Uz pomoć ledi Donkaster, verovatno?

— Nee... prvi put sam je video te večeri. U stvari, najpre je ona videla mene dok sam gonio mog čoveka oko vile. Bio sam u kostimu ninđe, znaš...

— Nije moguće da te je pre poznala, Les!

— Mislim da ni sama nije još sigurna u to. Vidiš, dogodilo se da je ona za svoju reviju htela da načini nekoliko slika sa Berensonom u akciji, pa ga je odvukla u spavaću sobu. Njen fotograf našao se baš u tom trenutku na putu kojim je bežao Ramirez i Meksikanac mu je hladnokrvno presekao grlo.

— Nisi ništa doznao od nje ga?

— Ne. Žurilo mi se i zato sam bio prisiljen da ga ubijem pre nego što bih bilo šta izvukao od njega. Donkasterova me je videla kako odlazim u park i kako se malo kasnije vraćam iz istog smera, presvučen.

— I ti si video nju?

— Naravno. Pohitala je pred mene sa pričom kako joj je potreban upravo čovek kao ja, za neki krupan posao.

Iz slušalice dopre tihi smeh, nalik zvuku srebrnih zvončića.

— Jadni Les! Kud god krene ne može da se otrese zgodbih žena koje mu nude krupne poslove. Zabrinula bih se kada te ne bih tako dobro poznavala...

— Znam, devojčice. Pomenula je cifru sa šest nula i to me je zagolicalo. Nije nemoguće da je i sama umešana u neki od krupnih prljavih poslova čije je središte u Los Anđelesu i zato sam odlučio da se zadržim kako bih doznao nešto o njoj, naročito sada kada je Ramirezov lanac prekinut. Reci mi, ima li u tim tvojim hartijama nešto o tome s kim trenutno spava Selina Donkaster?

— Na žalost, ne. Poslednje ime koje se pominje u vezi sa njom bilo je Džozef Halevi, ali ne verujem da će ti taj momak mnogo pomoći. Džozef Halevi je, naime, običan arheolog. Sasvim je moguće da između njih nije bilo ničeg više od obične seksualne privlačnosti.

— Aha... za svaki slučaj, potraži podatke i o Haleviju. I o svima sa kojima je gospođa Donkaster u nekoj vezi.

— Odmah?

— Naravno da ne, ludice. Dosta je bilo rada za danas.

Zašto ti i Pit ne biste nekud izašli da se malo zabavite?

— Nema ničeg interesantnog, Les...

— Devojko, svakog dana hiljade ljudi dolazi u San Francisko da bi se zabavili, a ti tvrdiš da nema ničeg zanimljivog!

— Baš tako — odjeknu smeh u slušalici. — Kada ti nisi tu, onda nema ničeg zanimljivog...

Kratka pauza.

— Znam — reče tiho Lesli.

— I ti meni nedostaješ... potrudiću se da se vratim što pre, devojčice. U redu?

— U redu, Les. I...

— I?

— Budi oprezan...

— Naravno. Vidimo se uskoro, Sumiko...

— Uskoro, Lesli...

Crnokosi mladić ostao je još nekoliko trenutaka sa slušalicom u ruci, iako je signal iz nje govorio da je veza prekinuta. Pogled mu je bio zamišljen.

»Sumiko je odmah naslutila ono što bi bilo najopasnije po mene«, mislio je. »Ženski instinkt... i više od toga: instinkt žene koja voli... Da, moglo bi se dogoditi da Selina Donkaster na neki način otkrije da sam ja — ninda!«

Onog trenutka kad je spustio slušalicu na njeno mesto, telefon se ponov oglasio.

— Da?

— Lesli! Oh, bože... najzad! Lesli, moraš brzo doći kod mene... potrebna mi je pomoć!

— Selina! Ali, kako...?

— Molim te, nemoj me sada ništa pitati... molim te! Sve ću ti objasniti kada stigneš. Ali kreni odmah, odmah! Veruj mi... radi se o životu i smrti!

— Ako je to neka šala, ja...?

— Lesli, kunem ti se da nije... oh, bože, **požuri!**

Signal je još jednom upozorio da je telefonska veza prekinuta, ali on ovoga puta nije oklevao sa slušalicom u ruci. Kao vihor je projurio malim hotelskim apartmanom u kojem se nalazio i samo desetak sekundi kasnije već bio na stepeništu koje je vodilo u suterren, do podzemne garaže.

Da se u tom času u prostoriji zatekao snimatelj sa filmskom kamerom u ruci, prateći njegove pokrete, prilikom projekcije tog filma optužili bi ga da je pogrešio, jer bi se svima učinilo da je film na ekranu ubrzan.

I prevarili bi se, naravno, jer gotovo svaki čovek normalne građe može da postigne ta

kvu brzinu kretanja. Ne lako i ne brzo, pazite. Potrebno je mnogo vremena, mnogo vežbanja i mnogo upornosti, što vrhunski atletičari veoma dobro znaju.

Od svoga tela mladić po ime nu Lesli Eldridž stvorio je fantastičnu mašinu gotovo neshvatljivih mogućnosti. Tim telom, međutim, gospodario je duh godinama vaspitavan da na najbolji način iskoristi sva ona ogromna znanja koja je stekao.

Ukratko, Lesli Eldridž je bio jedno od onih bića za koje gotovo svi misle da nikada nisu bila ništa više od legende...

Lesli Eldridž je bio ninda!

Čak iiskusni vozači formule zadržali bi kada bi ih neko primorao da auto-putem punim vozila za desetak minuta pređu rastojanje od dvadeset, dvadeset pet milja. »Porše« je bio sposoban za tu brzinu, a čovek za njegovim volanom imao dovoljno refleksa za takav podvig.

Bez obzira na tri ili četiri policijske patrole koje su zavijajući sirenama pokušale da ga dostignu, shvativši veoma brzo da ni njihova kola, ni njihovi nervi nisu sposobni za takve brzine...

Na obalskom putu u Santa Moniki, međutim, ninda smanji brzinu, gotovo se prikrajajući vili Seline Donkaster. Iznenadenje je uvek bilo jedno od najomiljenijih oružja nindi i on nije želeo da najavi svoj dolazak čoveku — ili ljudima — koji su toliko uplašili Selinu Donkaster.

Jer, strah u njenom glasu nije bio odglumljen, u to se smeo kladiti...

Nebo nad okeanom bilo je oblačno i zato je ove večeri tama stigla mnogo ranije nego obično. Nečujno se izvukavši iz zaustavljenih kola, ninda dugim koracima pohita prema ulazu u vilu.

Dvanaest minuta od trenutka kada je spustio slušalicu u svom apartmanu. Sasvim dovoljno vremena da se Selini Donkaster dogodi ono čega se toliko plašila. Ipak, opasnost je još uvek bila u blizini i on je jasno osećao negde u tami malog parka koji je okruživao nisku zgradu u meksikanskom stilu.

Haragei, tako se zvalo to osećanje na jeziku ninda. Pre mnogo godina, u Japanu, na drugoj strani ovog istog okeana, strpljivo su ga učili da čitavim telom oseća svoju okolinu, da se stapa sa njom i da

iz nje izdvoji sve one vibracije koje najavljuju nesklad, pretnju, opasnost...

Neko se šunjao ispred belog bočnog zida vile. Niska, zdepasta prilika koja je odmicala veoma brzo uprkos naizgled ne spretnom hodu...

Jednim skokom ninda preskoči ogradu od pletene žice vi soku šest stopa i njegova stopala bešumno se spustiše u travu na drugoj strani. Malo pognut, pratio je pogledom pokrete prilike pored zida.

I drugi čovek je zastao, licem okrenut prema nindi, iako ga u polutami nikako nije mogao videti, zaklonjenog niskim ukrasnim šibljem.

Divlje zveri još uvek imaju razvijen osećaj za opasnost. Kod nekih ljudi on je ostao sačuvan, uprkos hiljadama godina života u miru. Ninda je sada sa sigurnošću znao da i čovek pred njim poseduje nešto veoma slično harageriju i da na neki neobjašnjiv način zna da je on tu, na ovoj strani ograde...

Preko lica mu prelete osmeh. U redu, uskoro će saznati ko je čovek obdaren tom retkom osobinom.

Ispravivši se, on mirno pođe prema vili, kao da je izašao u večernju šetnju na sve-

žem vazduhu. Pogled mu je bio uprt u figuru čiji su se obrisi jasno videli na belom zidu.

Ali...

Pokretom hitrim kao misao, senke nestade ispred zida. Ninda zastade.

»Nemoguće«, mislio je. »Pa on je brz gotovo kao ja!«

Do zida pred njim bilo je još pedesetak stopa, ali je međuprostor ispunjavalo gusto šiblje u kojem se moglo sakriti pet ili šest protivnika. Duboko udahnuvši vazduh, ninda skliznu u stranu, tražeći zaklon pod krošnjom niskog tropskog drveta čije je dugo lišće gotovo dodirivalo travu. Među prstima njegove desne ruke skrivalo se uobičajeno oružje ninda: šuriken, šestokraka zvezda čije je ivice ruka starog japanskog majstora učinila oštrim poput brijaća.

Zadržavajući dah, on sklopi oči, prepuštajući svom sluhu da mu oda položaj protivnika.

Da!

Ali...

Trava je šuštalala pod opreznim nogama koje su mu se približavale spređa i to je čuo sasvim jasno. Iza njega, međutim, na svega nekoliko jardi rastojanja, neko se šunjao tiše od divlje zveri. Tog novog

protvinika odavao je samo šum odeće na telu.

Nije bilo sumnje da drugi čovek tačno zna njegov položaj. Savijenih kolena, ninda se okrete u mestu.

I odmah odskoči u stranu, otkotrljavši se po mekoj travi, jer je protivnik već stizao, dugim snažnim skokom, šireći ruke na smrtonosni zagrljaj.

Opušteno lišće drveća zašušta pred njegovim naletom, ali ga ne zadrža; lomeći krhke grane, čovek se okrete u mestu i zamahnu desnom rukom, ciljajući nečim što ninda nije video prema mestu gde je on ležao.

Snažni mišići još jednom ukloniše nindu sa putanje opasnog predmeta i kratko, teško, koplje zari se u zemlju sa šumom koji je svedočio o snazi zamaha.

Za novu priliku napadač nije imao vremena. Odbivši se od zemlje kao lopta, ninda mu priskoči, zadržavajući podignutom levom podlakticom udarac pesnicom koji bi ga svakako zaustavio da je našao svoj cilj.

Šuriken je najopasniji kada se baca iz daljine, ali ovoga puta nije bilo potrebe za tim. Kratkim, sigurnim potezom desne ruke ninda pređe ostrim vrhom čelične zvezde po izloženom vratu napadača, očeku-

jući da iz prerezanog grla šikne debeo mlaz vrele ljudske krvi.

Ne!

Oštrici šurikena suprotstavilo se nešto mnogo tvrđe od ljudske kože i žila, tako da je grkljan napadača ostao nepovređen. Neljudski zaroktavši, za glavu niži čovek obavi snažne ruke oko pojasa ninde i gotovo bez napora odiže ga od zemlje.

Nespretnim, ali hitrim pokretom, pristizao je i drugi protivnik i ninda na trenutak u njegovoj ruci ugleda kratko koplje isto kao ono koje ga je nekoliko sekundi ranije promašilo. Nije, međutim, bilo vreme na za razmišljanje o tom neobičnom oružju. Čitava filozofija ninducua priprema čoveka za borbu tako što ga uči da svoje protivnike savlađuje jednog po jednog, koristeći u tome njihove greške i sopstveno iskustvo.

Vrh šurikena ovoga puta nije potražio dobro zaštićenu žilu ku cavicu, već mnogo sigurniji cilj. Osećajući kako mu u medvedem zagrljaju krckaju rebra, ninda snažnim zamahom zari vrh čelične zvezde kroz oko protivnika u mozak.

Kost zaškripa, a iz tamne duplje linu krv. Poslednjim trač-

kom svesti čovek pojača svoj stisak, povlačeći već mrtvim rukama nindū na tle i pritisku jući ga svojom težinom.

Savivši noge u kolenima, ninda se vešto obrte, stavljajući mrtvo telo između sebe i drugog napadača, upravo u pravom trenutku da dočeka udarac kopljem. Odbacio se unazad, registrujući pogledom široki vrh koplja koji je za nekoliko palaca izbio iz probijelih grudi prvog napadača.

Oslonjen samo na vrhove prstiju, ninda je ispod spuštenih trepavica proučavao mračne obrise protivnika pred sobom, nervozne pokrete tela kojima je pripremao sledeći napad. Taj proces proučavanja bio je neophodan, jer je iznenađenje, uvek veliki saveznik ninde, sada postalo saveznik one druge strane...

Veština ninducia, pored ostalog, obuhvata i poznavanje svih načina borbe koje je čovek stvorio u svojoj dugoj istoriji nasilnog prolivanja krvi. Zvuči komplikovano, ali u suštini nije; svi načini borenja mogu se svesti na nekoliko karakterističnih, sa neizbežnim varijacijama.

Pokreti, izgled i oružje ljudi koje je sada imao pred sobom, međutim, bili su potpuno novi

za nindū i zato je on oprezno čekao, proučavajući položaj čoveka ispred sebe. Kakav će sada napad uslediti? Rukama ili nekim novim, neočekivanim oružjem?

Uprkos tami, njegov pogled pratio je spori pokret desne ruke koja se spuštala niz bok, zaštićen kao i ostatak tela, odećom od debele crne kože. Kada se ruka ponovo podigla, ninda je bio spreman na novi napad...

Upozorenje haragerija bilo je potpuno suvišno. Sitni okrugli predmet koji je iznenada poleteo prema njegovom licu, znao je odmah, mora biti novo smrtonosno oružje!

*
* *

Pokleknuvši na levo koleno, on propusti zavitlanu kuglicu iznad glave, a onda se baci prema protivniku koji je ustuknuo jedan korak, očekujući ishod hica. Bila je to samo varka, naravno, u času kada je čovek u crnoj koži odskočio u stranu, šuriken zazuja kroz vlažni noćni vazduh.

Pogođen tačno u srce, protivnik se zanjihao, ali ne pade. Stisnuvši zube, ninda pođe u novi napad, ne zastajući da bi

ispitao zbog čega mu beli dim na obližnjem drvetu ispunjava nos ostrim, neugodnim mirisom.

Stigao je do zdepaste prilike u crnom, tako brzo da ovaj belim prstima nije uspeo da iščupa šuriken zariven u debelu kožu svoje odeće. Padajući na opružene ruke, ninda mu obema nogama zadade strahovit udarac u lice.

Akrobatskim skokom dočeka se na noge, spreman na novu akciju, ali to više nije bilo potrebno. Sluh mu je, trenutak ranije, rekao da je lobanja protivnika prsla kao prezreo plod.

Još nekoliko trenutaka je stajao nepomično, osluškujući. Ni kakav šum nije svedočio o postojanju novih protivnika i on duboko udahnu vazduh, nadoknađujući kiseonik utrošen u poslednjih nekoliko minuta borbe.

Pogled mu skliznu po belim zidovima vile i mračnim okvirima prozora zaštićenim čvrstim kopcima. Desno od njega okean je šaputao u pesku obale, a kroz oblake se na trenutak probio mesec, bacajući svoju sablasnu svetlost na drveće i šiblje u parku.

Na vrhovima prstiju, ninda obiđe vilu čiji je zadnji deo bio

uzdignut na drvenim stubovima iznad stenovite obale u čijem se podnožju, desetak jardi niže, penio okean.

Vrata verande bila su zatvorena. I zaključana. Naslonivši uho na njih, ninda zadrža dah.

Neko je stajao na drugoj strani, dišući kratkim, ubrzanim udisajima čoveka koji se boji.

— Selina — reče on tiho.

— To sam ja, Leslie...

Glasan uzdah olakšanja, a onda se ključ okrete u bravi. Bacila mu se u zagrljaj tako žustro da se skoro zateturao.

— Leslie! Oh... konačno si stigao!

— Sve je u redu, Selina — reče on, odvajajući njene ruke od svog vrata. — Smirise. Ništa ti se neće dogoditi...

— Oh, kada bi znao koliko sam se uplašila! On...

— Ko je to bio, Selina?

— Ne znam, ali to užasno lice... Bože, stresem se kad sam pomislim...

Blago je stežući, Leslie uvede ženu u kuhinju i pritisnu pre kidač, preplavljujući prostoriju svetlom. Spustio je na stolicu, a onda pronašao flašu dobrog konjaka i nasuo joj punu čašu.

— Popij ovo, Selina. Prijaće ti.

Iskapila je čašu u dva gutlja ja i stresla se. Lesliejeve oči sa zadovoljstvom primetiše da je odevena samo u usku kućnu haljinu čiji je izrez gotovo otkrivao divne grudi.

— Hvala — reče Selina prigušenim glasom. — Zaista više nisam znala šta da činim kada je on došao...

— Možemo li sada da krenemo od početka? — upita ninda spuštajući se u stolicu preko puta nje. — Čega si se plašila, zašto si pozvala upravo mene i, najzad, kako si otkrila gde se nalazim?

Ona obori glavu, dopuštajući da joj kosa na trenutak zakloni lice, ali oštrom oku ninde nije promakao lukavi pogled koji mu je dobacila. Šok je brzo prolazio i on je od ovog trenutka mogao očekivati da Selina Donkaster neće više govoriti punu istinu o onome što se odigralo u kući na obali.

— Dakle?

— Teško je govoriti o tome — uzdahnu ona, rasejano obrćući čašu među prstima. — Mi slim da mi još jedan konjak neće škoditi?

— Nimalo. Štaviše, možda će ti malo razvezati jezik — suvo reče on.

— Oh... oprost. Znaš, još uvek sam tako zbunjena da...

— Uštedećeš svima dosta vremena ako prestaneš sa tom glumom, Selina. Čak i pet minuta premalo je da bi smislila dovoljno ubedljivu priču. Kao i ti, i ja imam ugrađen detektor laži, znaš...

Ona prkosno zabaci glavu i ošinu ga besnim pogledom.

— U redu, mister Eldridž! Svesna sam koliko vam zahvalnosti dugujem i zato...

— Zato počni da govoriš. Ne mam baš previše vremena.

— U redu, u redu — ona otpi oprezan gutljaj iz svoje čaše. — Upravo sam se spremala da krenem u kupatilo, kada sam opazila da se neko muva po parku. Iznenadila sam se, jer je ovo inače veoma miran kraj, ali sam ipak odmah otrčala po pištolj. Uvek držim pištolj u svom pisaćem stolu, znaš...

— Znam. Tamo je, gde si ga i spustila. Pored telefona.

— Tačno, spustila sam ga da bih ti telefonirala, a onda — baš sam glupača, zar ne — potpuno sam zaboravila na njega.

— Odmah si me pozvala?

— Nee... najpre sam proverila da li su vrata zaključana i svi kapci spušteni, a onda... mada nisam odmah dobila vezu, tvoj broj je bio zauzet.

— Znam. Šta je tvoj posetilac za to vreme radio?

— Ne znam... čula sam samo njegove korake na drvenoj verandi, a onda dugo ništa... sve dok ti nisi stigao i pozvao me.

Lesli se suvo nasmeja.

— Rekao sam ti da nemaš mnogo vremena da smisliš ubedljiviju priču, mala. Kada si videla njegovo lice?

— Lice? Ali ja... oh, da... Izvirila sam na vrata, ova vrata ovde, a on je stajao svega nekoliko koraka dalje i gledao me pravo u oči.

— Pre ili posle razgovora sa mnom?

— Pre, Lesli. Zaboga, ti sumnjaš u ovo što govorim?

— Da. Ko je taj čovek, Seline?

— Pojma nemam. Običan pljačkaš, verovatno. Jadnik, sa onakvim licem nije ni čudo što...

— Zbog čega si onda pozvala mene, a ne policiju ako si mislila da je u pitanju običan pljačkaš?

Ona ga pogleda ogromnim očima, nalik detetu iznenađenom pitanjem koje je suviše teško za njega.

— Ne znam, zaista... ti si bio prvi koji mi je pao na pamet...

— U redu. Da čujemo sada kako si doznala gde se nalazim?

Ona se lukavo osmehnu.

— Postoji mnogo načina da se to sazna, Lesli. Los Angeles je veliki grad, ali ipak ne toliko veliki...

— Kako si doznala gde sam?

U očima devojke na trenutak se pojavi strah, jer je glas ninde prasnuo kao bič.

— Ja... ovaj...

— Govori!

— Imam veza u policiji, Lesli... našli su tvoje ime u hotelskom registru, vrlo jednostavno.

— U redu. Nastavi.

— Nema tu više mnogo šta da se kaže, Lesli... stigao si brže nego što sam očekivala... i sada je sve u redu, zar ne?

Njeni vitki prsti sklopiše se oko njegove šake na stolu, ali on ničim ne pokaza da ga taj dodir uzbuđuje. Kao ni pogled koji mu se pružio u izrezu kućne haljine kada se nagla preko stola.

— Ništa nije u redu, devojko. Morao sam da ubijem dva čoveka da bih dospeo do tebe.

Seline oči raširiše se od iznenađenja.

— Dva? Ali...

On je nekoliko trenutaka proučavao njeno lice, a onda se

uspravi i izađe, ne obraćajući pažnju na uzvik kojim je pokušala da ga zaustavi.

Vratio se nekoliko trenutaka kasnije i zbacio svoj neugodni teret sa leđa. Selina tiho kriknu.

Mrtvo telo, obučeno u glatku crnu kožu, zauzelo je gotovo čitav slobodni prostor između vrata i stola kuhinje, zahvaljujući pre svega nesrazmerno širokim ramenima na kratkom trupu.

Ninda je nekoliko trenutaka proučavao obrise tog tela, uočavajući dužinu ruku, debljinu kratkih, zdepastih prstiju, groteskno krive kratke noge sa snažnim mišićima butina koji su, u to se već uverio, s lakoćom nosile tu ogromnu masu.

Glava čoveka bila je zaštićena kožnom kapom nalik šlemu kakav nose policajci na motociklima, a lice...

On ispod oka baci pogled na Selinu. Da, to užasno lice još uvek je izazivalo kod nje strah koji nije uspevala da sakrije.

Ili se možda nije ni trudila da ga sakrije?

— Da, jezivo je ružan, gotovo nakazan — reče tiho, proučavajući pogledom debele usne, raširene u grču smrti u osmeh koji je otkrivao duge oštre oč-

njake među žućkastim zubima. Oči su bile u uskim prorezima pod niskim čelom, nos više nalik nosu gorile nego ukrasu ljudskog lica. I koža obraza imala je neobičnu, plavkastu boju, zbrčkana i naborana kao koža starca.

Kleknuvši pored mrtvog tela, ninda otvori kopču koja je ispod brade nepoznatog pridržavala kapu na njenom mestu. Na svetlosti blesnu potpuno gola lobanja po kojoj su vijugale debele plave vene.

Ispod odeće od grube kože jakog mirisa nepoznati nije imao ništa. Nasuprot koži lica, koža na grudima je bila glatka, napeta preko neverovatno snažnih mišića, iako one iste plavkaste boje kao i lice. Ispod oka gledajući devojkicu, ninda nastivi da raskopčava kožne kaiščiće koji su pridržavali odeću na njenom mestu.

Nepoznati nije imao malja ni po trbuhu, kao niti bilo gde na telu. Čak i tako opušten u smrti, njegov polni organ delovao je zastrašujuće, nadmašujući svojim dimenzijama sve poznate anatomske rekorde.

— To je to — reče tiho ninda uspravljajući se i gledajući u Selinu. — Da li se varam, ili mi ti možeš reći odakle je

došlo ovo biće koje se teško može nazvati ljudskim?

— Zaboga, Lesli, a otkuda bih ja to mogla da znam? Prvi put sam ga videla večeras! A onda... svet je pun nakaza, samo što one izbegavaju naše poglede...

— Možda. Ne zaboravi da je tamo u parku još jedan mrtvac. Koliko sam uspeo da vidim, u tami, izgleda baš kao ovaj primerak ovde!

Staklo tiho zazveča kada je napunila sebi čašu konjakom.

— Užasno — reče. — Kad samo pomislim šta bi se dogodilo da ti nisi stigao...

— Mislim da stvarne opasnosti nije bilo — reče ninda. — Za čoveka njegove snage ta vrata tamo nisu predstavljala nikakvu prepreku, Selina. Pogledaj mu ramena... da je želeo prošao bi kroz njih jedva usporavajući korak.

— Ali... šta to onda znači?

— Ne znam. Očekivao sam da ćeš mi to ti reći, ali si odlučila da ostanemš zagonetna. Prema tome...

Slegnuvši ramenima, on prekorači mrtvo telo nakaze i uputi se prema još uvek otvorenim vratima kuhinje.

Bio je siguran da će ga ona zaustaviti. Ipak, poziv je stigao kasnije nego što je očeki-

vao, kada je bio već čitva dva koraka na verandi nadnetoj nad okean.

— Lesli... ostani, molim te! Reći ću ti... reći ću ti sve!

*
* *

— I na kraju ipak nisi spavao sa njom? — razočarano reče krupan mladić grubog lica i duge plave kose, vrteći glavom. — Do đavola, Les, čak i ti ponekad uspeš da me razočaraš!

Lesli se nasmeja.

— Ne zato što to ona nije želela — reče, gledajući u treću osobu koja se nalazila u njegovom apartmanu. — Međutim, posle svega što sam doznao od nje, to divno telo i lice više-me nimalo nisu privlačili.

Krhka devojkica duge crne kose i malo kosih očju nepomično je sedela na svom mestu, ali su ogromne crne oči pažljivo pratile svaki pokret na licu ninde.

— Ti to samo tako kažeš, Les — reče ona dubokim, melodičnim glasom. — Muški ponos, pretpostavljam. Mislim da te ona od samog početka nije privlačila.

— Ne — lice ninde bilo je ozbiljno. — To ne mogu reći, Sumiko. Selina Donkaster zai-

sta je veoma uzbudljiva žena. Uostalom, videla si Pitovo lice dok je gledao njenu fotografiju.

— Šteta što nije ridokosa — uzdahnu Tabasko Pit — ma da je ni ovako ne bih oterao iz kreveta, ne, gospodine moj!

Lesli i Sumiko milovali su pogledima jedno drugo. Uostalom, posle gotovo nedelju dana ponovo su bili zajedno...

Mala međuigra nije promakla Tabasko Pitu. Najzad, njih troje poznavali su se godinama i zajedno proživeli mnogo teških i lepih trenutaka.

— Idem — reče plavokosi džin značajno se smešeći. — Vas dvoje gledate samo jedno u drugo... a ionako želim da proverim da li moja ridokosa prijateljica Dženifer Mejers još uvek drži onu piceriju na Bu-levaru Sanset.

— Budi oprezan, Pite — za brinuto reče devojka. — Oni znaju gde je Lesli... nije isključeno da ovaj hotel drže na oku.

— Ja? Ja sam uvek oprezan, do đavola! — isceri se Pit sa vrata. — A što se tiče krivonogih nakaza sa plavom kožom... i još ponečim... mislim da oni i ne postoje i da je lepa Selina Donkaster toliko opčinila našeg prijatelja da su

počele da mu se priviđaju utvare!

Njegov vedri, snažni smeh još dugo je odzvanjao niz hodnik kada je zatvorio vrata za sobom, ali ga oni nisu čuli. Pa li su jedno drugom u zagrljaj i Lesli je podigao devojku na svoje snažne ruke i odneo je do ležaja.

— Ne — prošaputala je Sumiko, iako je njeno telo govorilo drugačije. — Ne ovde, Les... oni...

— Ne mogu nam ništa, devojčice — šapnu on. — Oni su noćna bića, i grad ih plaši, jer se moraju dobro čuvati da ih neko ne otkrije pod onim grubim maskama.

— Ti to ne znaš sigurno. Selina te je mogla slagati...

— Mislim da me bar u tome nije lagala. Ali, šta ti misliš o čitavoj ovoj šašavoj priči?

— Ne znam... Nisam imala previše vremena da proučim do kakvih sve genetskih poremećaja može doći, ali... Ohhh!

Lesli joj je zatvorio usta po ljupcem i oni su uronili jedno u drugo. Prošao je gotovo pun sat pre nego što su ponovo progovorili.

— Dakle? — reče on posmatrajući sa osmehom na licu

njeno krhko telo sa iznenađujuće raskošnim oblinama.

Sumiko ga iznenađeno pogleda.

— Zaboravila si ono o čemu si počela da govoriš — podseti je on sklanjajući joj kosu sa lica. — Genetski poremećaji.

— Ah. Čini mi se kao da je to bilo pre mnogo godina, Les...

— Jedva sat. Ali nastavi, jako me zanima šta sve možemo očekivati od tog neobičnog plemena.

— Vidiš, Les, gotovo da nema granica ljudskim mutacijama... pod uslovom da im se da dovoljno vremena. Ljudi kakve si video ne odudaraju mnogo od proseka, bar po spoljnom izgledu. Najčudnija je ta plavkasta koža, ali ni to nije naročito neobično. Sudeći po tome, priča Seline Donkaster zvuči prihvatljivo.

— Da, to sam i sâm pomislio. Drugi deo njene priče, međutim, mnogo manje mi se dopada. Ako je tačno da pleme Niktari raspolaže tako fantastičnim bogatstvom skrivenim negde u džunglama, njen cilj sigurno nije altruistički do prinos nauci, kao što to želi da predstavi. Uostalom, ponudila mi je posao uverena da

sam kriminalac. Ljudi takve vrste joj ne bi bili potrebni da ima poštene namere, zar ne?

— Ona me ne plaši, Lesli. Ti strašni ljudi zadaju mi mnogo više straha, jer o njima niko ne zna ništa. Sam si rekao da se bore na neobičan način, a ona kuglica sa kiselinom koja ti je za dlaku promašila lice svedoči da nisu tako primitivni kao što Selina želi da se veruje. Prihvatio si njenu ponudu?

— Nisam, ali ću je prihvatiti — ninda se osmehnu. — Znaš, pokušavam da sebi dignem cenu i postanem učesnik u deobi plena, a ne plaćenik koji će biti slobodan čim obavi svoj deo posla. Stekao sam utisak da ona želi da se konsultuje s nekim pre nego što donese odluku o tome.

— Halevi — tiho reče devojka.

— Misliš? Ali kako... ah, da!

— Logično, Lesli. Ko je u prilici da najpre otkrije pleme za koje civilizacija ne zna? Ne ki arheolog, naravno, jer za njih već davno nema ozbiljnog posla u civilizovanim delovima sveta. Pre dva meseca Halevi se vratio iz Južne Amerike, ali do danas ništa nije objavljeno o njegovim traganjima.

Ako u obzir uzmemo vezu sa Selinom Donkaster, onda je sve jasno, zar ne?

— Da, u pravu si. Istraživala si Heleviju prošlost?

— Koliko sam uspela — uzdahnu Sumiko. — Studije je završio, ali sa mnogo muke, a ni kasnije se nije naročito istakao u svom poslu. Arheologija, zahteva strpljenje, a naš prijatelj Helvi očigledno želi da preko noći stekne slavu.

— Ili bogatstvo.

— Ili bogatsvo — složi se devojka ustajući sa ležaja. — Od ovog razgovora sam oglasnula, kako bi bilo da...

Zastala je u pola reči, zagledana u lice ninđe. Njegove oči su se suzile, a pogled mu je bio uprt u vrata.

— Neko dolazi — šapnu. — Skloni se u kupatilo, Sumiko.

— Haragei?

— Haragei — klimnu Lesli glavom. — Požuri, samo što nisu stigli!

U dva duga, elastična skoka, pokazujući da je i sama vrsni majstor borilačkih veština, devojka bešumno nestade kroz vrata kupatila. Ne gubeći vreme na oblačenje, ninđa sa ležaja skilznu na pod i tu ostade, nepomičan, pažljivo osluš-

kujući teške korake trojice ljudi u hodniku.

Pesnica zadobova po vratima apartmana.

— Policija! — progovori neko grubim, arogantnim glasom! — Otvorite!

Pogled ninđe, međutim, sada je bio uprt na drugu stranu: prema prozoru ispod kojeg su prolazile požarne stepenice. Odatle, istina, nije dolazio nikakav sumnjiv šum, ali je haragei uporno tvrdio da veća — i konkretnija — opasnost preči upravo iz tog smera.

Da!

U času kada su vrata ponovo zadrhtala pod udarcima pesnicom, staklo prozora pršte i u neravnom otvoru pojavi se vrh crne cevi automatske puške. Strelac nije oklevao; bezbedno zaklonjen ivicom zida, metodično je zasuo čitavu prostoriju dugim rafalom, lagano pokrećući cev levo i desno.

A onda se cev povuče, ostavljajući za sobom trag plavkastog barutnog dima. Kao da čekaju samo to, ona trojica na hrupiše kroz razvaljena vrata sa pištoljima u rukama.

U svom zaklonu iza postelje, ninđa je strpljivo čekao. Opasnosti neće biti bar narednih nekoliko sekundi, govorilo mu

je iskustvo; strelac sa prozora obavio je svoj posao i sada svakako hita da se što pre ukloni sa izloženog mesta. A ovi ljudi u sobi...

Oni bi zaista i **mogli** biti policajci. Ali...

Ali to **nisu** bili. Nijedan od njih nije potrčao prema prozoru da bi bar video onoga koji je pucao kroz razbijeno staklo. Zastali su pred vratima, sa oružjem na gotovs, očigledno spremni da dovrše ono što je njihov prijatelj započeo.

Svakog časa neko od njih naćiniće korak u stranu i ugledati nago telo na tepihu, ali im on neće dati priliku da pucaju prvi.

Naglim pokretom ruke, ninda dohvati kabl svetiljke na toaletnom stočiću i zavitla je u lice onome koji mu je stajao najbliže.

Čovek je imao taman toliko vremena da krikne pre nego što su mu se komadi stakla zarili u lice i oči. Njegov metak, nasumce ispaljen, pogodi zid, podižući oblaćić prašine.

Jednim dugim skokom nago telo ninde stvori se nasred prostore, njegove grudi i trbuh nađoše se na samo stopu ili dve od uperenih cevi pištolja, ali čak ni to nije bilo dovoljno ljudima u plavim unifor-

mama da bi ga pogodili. Istina, uspeli su da pritisnu okidače, obojica, ali je to bilo sve što su učinili.

Pognuvši se munjevitim pokretom, ninda dopusti da meci prozvižde nad njegovom glavom. Raširenih ruku u istom trenutku se bacio napred, paralelno sa podom.

Čelični prsti sklopiše se oko opasača lažnih policajaca i na let ninde ponese ih pred njim kao suvo lišće na vetru. Jedan od njih kroz otvorena vrata odlete u hodnik, čak do suprotnog zida, ali drugi nije imao toliko sreće. Teško lupivši potiljkom o dovratnik, on se sroza na pod, ostavljajući na zidu iza sebe dug crvenosivi trag mozga i krvi iz razbijene lobanje.

Čovek u hodniku, međutim, ošamućeno trepćući, tražio je zamagljenim pogledom cilj, podižući svoje oružje. Sa ledenim izrazom na licu, ninda je već dolazio po njega. Sklopivši mu šake oko vrata on mu jednim hitrim i vešt看 pokretom polomi kićmene pršljeno-ve.

Sve to trajalo je tako kratko da je čovek unakažen razbijenim staklom tek u tom trenutku prekinuo svoj prvi krik iznenađenja i bola i po-

novu udahnuo vazduh, prino-
seći šake licu niz koje se sli-
vala krv.

Vraćajući se hitrim korakom
iz hodnika ninda ga naizgled
blago dotače ivicom dlana po
vratu. Majstori karatea znaju
koliko oko može da prevari čo-
veka; kratki, otšri udarac pre-
kide početak novog krika i pre-
krati muke čoveku u plavoj
uniformi.

— Idemo, Sumiko! — krat-
ko reče Lesli grabeći svoju
odeću. Od početka napada, od
časa kada su zalupali na nje-
govim vratima, prošlo je tek
nešto više od jednog minuta,
ali se smeo kladiti da neko u
hotelu već okreće telefon tra-
žeći pomoć policije.

Devojka se pojavi na vrati-
ma kupatila, već potpuno obu-
čena. Njeno blede lice bilo je
pribrano, u ruci je nosila vre-
ću od grubog impregniranog
platna, nalik torbi za golf. U
toj vreći nalazio se kostim ni-
nde i sva njegova oprema.

Lesli u letu uhvati dobače-
nu torbu i zadovoljno klimnu
glavom. Policija u Los Anđe-
lesu bila je poznata po tome
što uvek brzo stigne na mesto
događaja. Ovoga puta, među-
tim, zateći će samo tri mrtva
čoveka i nikog više.

— Les!

Upozorenje je bilo suvišno,
jer je i on čuo hitre korake
u hodniku. Odgurnuvši devoj-
ku u stranu, on je zakloni svo-
jim širokim plećima, spreman
na novi napad.

Oči Seline Donkaster bile su
razrogačene od užasa kada se
pojavila na vratima.

— Lesli! — gotovo je vri-
snula. — Oh... hvala bogu, ni
šta ti se nije dogodilo!

*
* *

Momak po imenu Tabasko
Pit, džinovski prijatelj jedi-
nog pravog ninde na Zapadu,
bio je mladić koji je pored sna-
žnih mišića umeo da koristi i
svoju prorodnu inteligenciju
koja ga je činila utoliko opas-
nijim borcem.

Naravno, to se na prvi po-
gled nije moglo reći za njega,
ali je to bio plod brižljivo
prostudirane »maske« koju je
ponekad navlačio i pred svo-
jim najboljim prijateljima, pro-
veravajući na taj način utisak
koji ona ostavlja na druge. Ne
retko Pitova naizgled glupa ili
prostodušna pitanja začudila
bi nindu, sve dok se ne bi se-
tio onoga što mu je Pit jednom
rekao.

»Les, stari moj«, iscerio mu se jednom prilikom Tabasko, »ljudi kao ti ponekad nesvesno prave greške zato što su ubeđeni u svoju nepogrešivost. Ti si ih, otkako se poznajemo, načinio vrlo malo, priznajem, ali nisi imun na njih, što, do đavola, samo dokazuje da si ljudsko biće. Ponekad lepo zamišljen plan propadne zato što momak koji ga je smislio previdi neku sitnicu. Zato se i ja trudim da svaki tvoj plan podvrgnem kritici zdravog razuma. Zdravog razuma običnog čoveka, Les, a ne nadčoveka, što si ti postao ... možda i protiv svoje volje...«

Tabasko Pit bio je u pravu i to je ninda sebi priznao prvom prilikom kada se pokazalo da običan čovek može da sagleda jedan problem i iz ugla nedostupnog čak i složenoj veštini ninducia.

To priznanje, međutim, samo je unapredilo vrednost njihovog prijateljstva i učinilo tajanstvenu trojku još opasnijim borcem protiv zločina na čitavoj Zapadnoj obali. Fantastične mogućnosti jednog ninde, dopunjene velikim naučnim znanjem Sumiko, devojke sposobne da svojim analitičkim duhom dopre do rešenja i za najteže probleme, bile su sa-

mo obogaćene druženjem sa Tabasko Pitom koji je njihove složene planove neprestano »podvrgavao ispitu zdravog razuma«, kako bi Pit rekao.

Kao i sada, uostalom. Tabasko Pitu se zaplet u koji je ninda upao u Los Angelesu nije dopadao od početka, možda i zato što ni ninda ni Sumiko nisu sumnjali da u događajima oko tajanstvenog plemena Niktari ima još nepoznatih elemenata o kojima treba voditi računa. Upravo zato svesno se odvojio od njih, da bi van uticaja tih dveju snažnih ličnosti, nasamo razmislio o svojim sumnjama.

Ridokosa prijateljica po ime nu Dženifer Majers odista je postojala negde u Los Angelesu, ali je u ovom trenutku bila daleko od Pitovih misli dok je sa rukama u džepovima izlizanih farmerki šetao ulicama oko malog hotela u kojem je ostavio dvoje prijatelja.

»Priznao to Les ili ne«, mislio je, »ta prokleta ženska Donkaster ne može biti toliko inteligentna kao što je zgodna. Još jednom je zapao u svoju uobičajenu grešku i procenio protivnika... Kladim se da je tako, bez obzira što i veština nindi i teorija igara

zahtevaju da se od suparnika očekuje uvek najjači potez. Život nije šah, do đavola, a ta mala načinila je do sada dosta nespretnih poteza...»

Pažnju mu je privukao mali bar nasuprot zadnje strane hotela, u ulici na koju su gledali prozori Lesliejevog apartmana. Mozak mu je uvek bolje radio kada se malo podmaže pivom i zato Pit bez oklevanja odgurnu ne naročito čista staklena vrata i uđe.

Tip za šankom s poštovanjem odmeri širinu njegovih ramena, ali mu se izraz u očima promeni pri pogledu na Pitovo lice. Kao i mnogi drugi, ocenio je da je pred njim neinteligentan čovek.

I prevario se, naravno...

— Hej, ima li u ovoj rupi australijskog piva? — upita Tabasko naslanjajući se na šank.

— Australijskog? Do đavola, šta nije u redu sa dobrim američkim pivom, ortak?

— Sve je u redu. Sem što je potrebna cisterna da se napijem kada sam raspoložen za piće. Imaš ili nemaš?

— Hmmm... da pogledam, činni mi se da sam tu negde imao nekoliko flaša...

Uveren da će lako nadmudriti priglupog momka, barmen

poče da traži nešto ispod šanka, da bi se časak kasnije pojavio sa mokrom flašom sa koje je bila skinuta etiketa.

— Aha — reče. — To je to, momak. Pravo australijsko pivo, moram ti reći!

Ozbiljnog lica Pit sačeka da mu barmen napuni visoku čašu, a onda je dohvati i jednim pokretom sruči iznenađenom čoveku u lice.

— Prokletstvo, šta...? — zausti ovaj, već stežući pesnice, ali ga Pit preseče pogledom.

— Neka ti ovo bude poslednji put da pokušaš taj trik — reče džin mirno. — Jasno?

— Do đavola, ja... — barmen se zbunjeno osvrte oko sebe, kao da očekuje pomoć od nekolicine stalnih gostiju oslonjenih na šank. Oni su procenjivali ljude mnogo bolje od njega, očigledno. Niko se nije čak ni nasmejao, iako prizor nije bio bez komičnih elemenata.

— Tako — isceri se Pit. — A sad mi napiji jednu čašu tog bučkuriša koji nazivaš pivom i donesi za onaj sto kod prozora, momak... Držaću te na oku; nemoj da ti slučajno neki sličan trik ponovo padne na pamet!

Mumlajući nešto za sebe barmen posluša. Sa čašom pi-

va pred sobom, Pit se vrati svojim mislima, ne ispuštajući nijednog trenutka iz vida tri prozora za koje je znao da pripadaju Lesliejevom apartmanu.

»Selina Donkaster... sudeći po fotografijama, ženska i po. Ipak, njen nastup bio je vrlo nespretn, od onog pokušaja da uceni Leslija u Berensovoj vili, do insceniranog napada na njenu kuću. Uostalom, i Sumiko misli da je to bila samo provera njegovih mogućnosti... provera u kojoj su glavom platila dva nesrećnika iz plemena Niktari koje su, ko zna zbog čega, dovukli u Los Angeles...«

Odmahnuvši glavom, Pit daje znak barmenu da mu donese još jednu čašu piva. Piće se stvorilo pred njim po hvalnom brzini.

»Sve u svemu«, zaključio je Tabasko, »Selina Donkaster ne može biti glavna u ovoj igri. Iza nje stoji još neko... dvostruko opasniji zato što Leslie ne zna za njega... ili bar za sada ne zna... Hej!«

Tok Pitovih misli prekinuo je čovek koji je hitrim, elastičnim korakom trčao uz požarne stepenice hotela preko puta, stežući crnu futrolu za violinu pod rukom.

Tresnuvši nekoliko novčanica na sto, Pit polete iz bara, rušeći u prolazu stolice koje su mu se našle na putu. Vrata pred njim odleteše u stranu i on zakorači na asfalt, zaglušen bukom ulice prepune ljudi i vozila.

— Stoj! — dreknu neko desno od njega. — Ni koraka!

Stisnuvši zube, Pit se ukopao u mestu. Samo nekoliko koraka dalje jedan policajac držao je obema rukama pištolj uperen pravo u njegov trbuh.

»Pravo prokletstvo«, pomisli Pit s gorčinom. »A nikada ih nema u blizini kada su ti zaista potrebni...«

I drugi policajac, takođe sa pištoljem u rukama, već je izlazio iz crno-belih kola, zastavljenih dvadesetak jardi dalje, uz trotoar.

— Ne mrdaj! — upozori prvi, ne spuštajući oružje. — Ku da tako žurno, momak?

Gore, na stepenicama, čovek je bez žurbe otvarao svoju futrolu, stavljajući okvir na automatsku pušku izvučenu iz nje.

— Pogledaj gore, prijatelju — procedi Pit pokazujući glavom prema zgradi preko puta. — Gore, do đavola, ne u mene!

— Taj trik već znam, momak — isceri se policajac. — Priđi polako ovamo, do kola...

— Mik, momak je u pravu — uzbuđeno uzviknu drugi. — Gore neki tip... do đavola!

Dug rafal iz automatske puške izazva pravu pometnju na ulici. Vozila su se zaustavljala uz škripu guma i poneki tresak lima, pešaci su hitali da potraže zaklon, vođeni iskustvom gradskih stanovnika koji su dobro znali da meci ispaljeni u gnevu često ne biraju svoj cilj.

Prvi policajac, sa psovkom na usnama, pohita prema kolima. Pit, praćen onim drugim, ukoso potrča preko ulice, prema hotelu.

Vrisak sirene stigao je prekasno da bi upozorio policajca na opasnost. Odskočivši una zad, Pit savršeno jasno, kao na usporenom filmu, ugleda razrogačene oči čoveka iza vetrobrana kamioneta koji je do slovno pokosio policajca pred sobom.

— Proklet bio! — zaurla on punim plućima, besno lupivši pesnicom po limu vrata. — Skloni se da prođem!

Ošamućen, vozač je treptao, buljeći u njega iza stakla. Sa

psovkom na usnama, Tabasko zaobiđe kamion i potrča dalje, svestan da kasni i da strelac sa stepenica već hita prema uglu zgrade iza koje ga svakako čekaju brza kola spremna za polazak.

Stisnutih zuba i iskolačenih očiju, jurio je stežući moćne pesnice i ne primećujući zaplašene ljude koji su mu se žurno sklanjali sa puta.

Neupadljivi sivi »korver« upravo se odvajao od trotoara, tražeći mesto u masi vozila koja su hrlila avenijom, ne obraćajući pažnju na zbrku u poprečnoj ulici. Iza tamnih stakala Pit dospe da vidi samo dve senke na zadnjem sedištu.

Da li se varao ili je jedna od njih bila žena sa dugom kosom?

Obrisavši znoj sa čela, Pit produži pravcem kojim je i krenuo, prema glavnom ulazu u hotel. Nije se plašio za svoje prijatelje, jer je znao da čak ni najskuplji plaćeni ubica u Los Anđelesu ne može iznenaditi jednog nindžu, ali...

Ali strelac sa automatskom puškom nije morao da bude sam i možda se baš u ovom trenutku Leslie i Sumiko bore za svoj život protiv napadača

koji dolaze sa neke druge strane...

*
* *

Lift je bio zauzet, kao i uvek kada mu se žurilo. Ne obraćajući pažnju na uzbuđeni povik čoveka za pultom recepcije, Pit polete uz stepenice. Znao je da do prvog sprata može stići mnogo brže nego ako čeka stari, spori lift.

Uz mogućnost da sretne napadače koji se možda povlače, zaplašeni kontranapadom kakav svakako nisu očekivali...

Bio je skoro na vrhu stepenica kada je čuo kako se vrata lifta bučno otvaraju, a zatim i žurne korake. Neko je trčao prema Lesliejevom apartmanu, ali taj zvuk nije nosio opasnost u sebi i Tabasko opusti napete mišice.

Žena koju je sa leđa ugledao kako odmiče hodnikom imala je savršene bokove i duge, vitke noge pod tesnom haljinom. Prizor u kojem bi sva ko uživao — da ga nije kvario čovek u uniformi policajca, leđima oslonjen o zid hodnika, tačno preko puta Lesliejevog apartmana. Lice sa ružnom grimasom smrti oko opuštenih donjih vilica i praznim

očima bilo je okrenuto prema početku hodnika kao da je nje gov vlasnik poslednjim pogledom potražio pomoć na toj strani.

Žena duge plave kose zastade pred otvorenim vratima apartmana, kršeći ruke.

— Leslie! — jasno je čuo njen glas. — Oh... hvala bogu, ništa ti se nije dogodilo!

Pit se isceri.

»Naša ljupka Selina Donkaster«, pomisli, »doživeće iznenađenje svog života kada ugleda moju prijateljicu Sumiko... Ah, to se upravo dogodilo! Gle kako joj se leđa zatežu... rekao bi čovek da se sva zgrbila i nakostrešila, kao mačka spremna za napad!«

Ono što je Selina Donkaster u tom trenutku pomislila ostaće zauvek tajna, jer joj niko nije dao vremena da se pribere i dođe do reči. Vukajući Sumiko jednom rukom, on drugom dohvati plavušu oko struka, zabacujući svoju poznatu torbu na rame.

— Idemo! — reče energično. — Policija će svakog trenutka stići! Ah, Pite... odlično, pođi po kola, znaš gde su skriveni rezervni ključevi.

Klimnuvši glavom, Tabasko pohita niz stepenice, i sam svestan potrebe za žurbom, ali se

ipak nije uzdržao da se još jednom ne isceri.

»Lesliju neće biti lako u ovom tesnom liftu«, mislio je, »sa dve ljupke divlje mačke spremne da se bace jedna na drugu. Selina bi pri tom mnogo gore prošla, naravno, ali kladim se da ona to još ne zna... Uostalom, videćemo!«

Čuvar u podzemnoj garaži hotela ravnodušno je pogledao Pita kada je projurio pored njegove kabine; radoznali ljudi, uostalom, ne ostaju dugo na takvim mestima, bar ne u Los Angelesu...

Motor »poršea« prigušeno je zagrmio pod niskim svodom i Tabasko iskoči iz kola, ostavljajući vrata otvorena. Stari »dodž«, kojim su on i Sumiko došli iz San Franciska, stajao je samo nekoliko koraka dalje i on uključi i njegov motor, ostavši ovoga puta za volanom.

— Biće zanimljivo da pogledamo kako će Lesli sada da podeli snage — promrmlja. — Pitam se koju će mi žensku dodeliti... Sumiko ili Selinu?

Troje ljudi već je trčeći stizalo iz pravca lifta i Pitu ne promače pokret glave kojim je ninda pokazao Sumiko niska sportska kola. Ne zadržavajući se, ona uskoči u njih,

dohvatajući ručicu menjača i ispitivački gledajući u Selinu.

— Lesli... — zausti druga žena — zašto ne...

— Pođi sa Sumiko — mirno reče ninda. — Ona zna gde ćemo se kasnije naći. Hajde!

Njegov glas nije trpeo pogovora i plavuša poslušno sede u »porše«. Zaurlavši motorom, brza kola kretoše iz mesta, pre nego što je Selina uspela da zatvori vrata za sobom.

— Idemo, Pite! — dobaci ninda uskačući na sedište pored Tabaska.

— Za njima?

— Ne.

Izraz nindinog lica govorio je da o nečemu duboko razmišlja i Pit odluči da ga neko vreme ne uznemirava. Videvši da je Sumiko skrenula desno, on drsko preseče dvostruku punu liniju na sredini avenije i krete u suprotnom pravcu, ne obraćajući pažnju na škripu guma i gnevne glasove sirena kojima su ostali vozači propratili njegov postupak.

Pet minuta kasnije, pošto su izbili na široki bulevar Los Feliz, on odluči da prekine ćutanje.

— Kuda sada, Les?

— Samo produži. Razmišljam.

— Aha... opet neki tvoj du bokomisleni japanski plan, a?

Nešto u njegovom glasu navede nindū da ga pažljivije pogleda.

— Šta nije u redu, Pite?

— Mnogo šta, do đavola! Za početak, zašto si ostavio Sumiko sa onom prokletom droljom?

— Da je ne bih izgubio iz vida. Ta žena nešto krije, Pite, a ja to želim da doznam.

— Zašto Sumiko? Ja bih za taj posao bio mnogo pogodniji, čoveče! Donkasterova je opasna kao zvečarka!

— Misliš?

— Siguran sam u to. Za početak, kako je znala da će te neko napasti u hotelu?

— To upravo i želim da doznam od nje, Pite — osmehnu se ninda. — Mogla je i slučajno naići, zar ne?

— Slučajno, moja leđa! Moglo je isto tako navratiti da proveri kako su plaćene ubice obavile svoj posao.

— Ne verujem. Morao si je čuti tamo u hodniku. Glas joj je zvučao iskreno.

— Zato što se uplašila za tebe, je li?

— Imaš li neko drugo objašnjenje?

— Nemam, do đavola... ali žene su čudna bića. Mogla je naručiti da te ubiju, a onda

se u poslednjem trenutku predomisli!

— To mi zvuči malo verovatno. Još neko je u ovoj igri, Pite. Neko kome se, izgleda, nije dopalo što Selina želi da angažuje mene za taj posao sa Niktarima.

— Da, to se često događa kada se više njih udruži radi unosnog posla... Nekome će pasti na pamet da na vreme eliminiše eventualne konkurente, naročito konkurente kojih se pomalo pribojava. Pitanje je samo — ko?

Ninda je zamišljeno gledao pred sebe.

— Neprestano mi se po glavi vrzma jedno ime — reče.

— Halevi.

— Arheolog s kojim se Donkasterova zabavljala? Čudan tip... Sumiko je vrlo malo do znala o njemu, što znači da je ili sasvim običan čovek ili vrlo zagonetna ličnost. U pravu si, tu plavokosu kučku treba, pritisnuti, i to što pre. Gde ćeš se naći sa Sumiko i sa njom?

— Iznajmio sam jednu kućicu u blizini Opservatori Hila. Uskoro ćemo stići tamo.

— I?

— Sa Sumiko sam se dogovorio da nekoliko puta obiđe blok zgrada u kojem se kuća

nalazi, a mi ćemo osmotriti da li je neko prati.

— Hmm... nije loša ideja. Nego, kad smo već kod toga: video sam tipa koji je pucao kroz prozor tvog apartmana.

— Je li? A ja sam se baš čudio kako si onako brzo stigao sa Sanset bulevara. Kako izgleda?

— Visok, koščat, proćelav, elegantna odeća. Pušku je nosio u futroli za violinu. To je sve što sam uspeo da vidim. Šcepao bih ga za gušu da mi se neki blesavi policajci i još blesaviji kamiondžija nisu isprečili na putu. Umakao je u sivom »korveru« sa registracijom Novog Meksika.

— Teško da ćemo istog tipa ponovo sresti — zamišljeno reče ninda. — Imam utisak da pred nama nije neka stalna banda, već ekipa koju je neko unajmio da završi određeni posao.

— Ne zaboravi da ga nisu završili — podseti ga Tabasko.

— Ne zaboravljam — suvo se osmehnu Leslie. — Zato i ova varka sa ženskama; jedini put do nas sada vodi preko Selina Donkaster. Rekao sam Sumiko da joj dopusti čak i da telefonira ako to bude poželjalo. Za svaki slučaj...

— Kada si joj sve to rekao, do đavola! Niste bili nasamo ni čitav minut!

— Još u liftu. I to na japanskom. Ledi Donkaster pogledala me je tako besno da sam se uplašio kako će se pod lifta otvoriti pod nama, ali nije rekla ništa. Ovde se možemo parkirati... uđi malo dublje u parking, Pite, Selina bi mogla poznati ova kola.

Zavalivši se u sedištu, Pit zapali cigaretu, ne skidajući pogleda sa reke vozila koja je neprestano tekla pored njih bulevarom Los Feliz.

— Koliko ćemo čekati?

— Koliko bude potrebno. Ne dugo, mislim.

— Niktari — promrmlja Pit nekoliko minuta kasnije, odbacujući od sebe opušak. — Prokletstvo, Les, veruješ li ti u priču o ogromnom bogatstvu nekog divljeg plemena duboko u džungli?

— A ti ne veruješ?

— Ne znam... prokletstvo, čovek bi mogao da na ovoj planeti više nema mesta na koje neko nije bacio pogled, makar iz aviona, ili onih prokletih špijunskih satelita!

— Sve zavisi od toga da li onaj ko želi da se sakrije dobro poznaje veštinu kamuflaže — zamišljeno reče Leslie. — Pri

čao sam ti o školi za ninđe u Japanu? Kraj tog mesta svakoga dana prolazilo je na hiljade ljudi, a da niko nije posumnjao da se u blizini nalazi tridesetak mladića koje pet ili šest učitelja podučava u davno zaboravljenim veštinama...

— Pričao si mi — klimnu Tabasko glavom. — Misliš da su i oni primenili neki sličan trik?

— Ne znam, Pite. Bio je to samo primer. Ne znam čak ni koliko je to pleme, iako zakoni genetike, po tvrđenju Sumiko, zahtevaju da ih bude bar dve ili tri hiljade. Prašume Južne Amerike još uvek su daleko od časa kada možemo reći da su potpuno istražene, a oni... Hej, evo ih!

Pit odbaci cigaretu tek stavljenu u usta i okrete ključ motora. Ninđa ga zadrža dodirom ruke po ramenu.

— Sačekaj... moramo videti da li ih neko prati...

Niski »porše« klizio je ne naročito brzo unutrašnjom, najsporijom trakom bulevara, dajući tako priliku dvojici prijatelja da ga na vreme uoče. Ninđa strpljivo sačeka da prođe još dvadesetak vozila.

— Sad, Pite!

Zaokrenuvši u uskom luku, »dodž« izlete na koľovoznu tra-

ku, škripeći gumama, a onda se uklopi u tempo kojim su se kretala ostala vozila u toj traci.

Sledeći dogovor, Sumiko je nekoliko puta skrenula u poprečne ulice, a Pit za njom. I on i ninđa držali su na oku automobile koji su išli istim smerom, ali sve vreme nijedan od njih nije pokazao nikakve zle namere.

— Ili ih zaista niko ne prati... — progundā Tabasko.

— Ili su toliko vešti da ne uspevamo da ih vidimo — dovrši Lesli. — Bilo je dovoljno, Pite. Pređi ispred njih i pokaži Sumiko da pođe za nama.

Slegnuvši ramenima, Tabasko poveća brzinu i prestiže »porše«. Osmehujući se, ninđa dade znak devojci da sledi njihov automobil i ona mu odgovori osmehom.

Na sedištu pored nje, Selina Donkaster mrko je gledala pravo pred sebe. Sudeći po tome, nije joj se jako dopadala situacija u kojoj se našla.

— Kuda sad? — upita Tabasko bacajući pogled u retrovizor. — Gde ti je ta kućica?

— Skrenućeš u treću ulicu desno i krenuti lagano naviše — govorio je ninđa, ne skidajući pogled sa vozila koja su

išla za njima. — A onda... stani!

Opasnost je došla sa suprotne strane, ali je haragei ipak na vreme upozorio nindū, trenutak pre nego što je krajičkom oka ugledao glomazni crni »mercedes« koji je na suprotnoj strani ulice naglo povećao brzinu i prešao na njihovu stranu.

Zatamnjena stakla »mercedesa« lagano su se spuštala, a iza njih naslućivala se cev puške velikog kalibra...

*
* *

Zahuktala mašina doslovno je gutala prostor i zato nije bilo previše vremena za razmišljanje, bez obzira na činjenicu što je svaki ninda obučan da proceni situaciju i donese najbolju odluku gotovo trenutno.

Lesli i jeste reagovao trenutno. Upozorivši prodornim krikom Pita da se malo ukloni, on ščepa volan »dodža« i naglo skrete ulevo, sekući put »mercedesu«, čiji su cilj očigledno bila sportska kola u kojima su bile devojke.

Vozač »mercedesa«, zguren nad volanom, reagovao je instinktivno naglo je zaokrenuo vo-

lan u pokušaju da izbegne sudar sa »dodžom«. Velika kola na trenutak su se zanela, krećući se gotovo poprečno po kolovozu u oblaku prašine koji su podigle naglo zaustavljene gume.

I ne čekajući da »dodž« stane, ninda izlete na asfalt na svojoj strani, procenivši da ima mesta za njegovo telo između otvorenih vrata i kamiona koji je prošao desnom trakom. I bilo je; taman toliko da izboče na karoserija dotakne njegovu odeću.

Oslonovši se desnom nogom na poklopac motora, ninda se dugim skokom vinu u vazduh, koristeći prostor koji strelac iz »mercedesa« nije mogao da pokrije svojom puškom. Elastično se dočekavši na vrhove prstiju, on istovremeno sa obe ruke sruči težak udarac na lim krova automobila, iznad same glave strelca.

Uz tresak, lim se povi gotovo do donje ivice prozora, ostavljajući cev puške da štrči kroz uski otvor. Ošamućeni strelac pokuša da je iščupa naglim trzajem, ali je novi udarac već stizao. Ivica dlana tvrdog od čelika gotovo bez napore rascepi lim, zarivajući ne ravne ivice u lobanju loše za-

štićenu crnim šeširom spuštenu nisko nad oči.

Tabasko Pit je već stizao, ka sneći ne više od jedne sekunde za nindom. Sa zadovoljnim osmehom na licu — borba je uvek bila ono što je voleo više od svega na svetu — on obema rukama ščepa zglavak vozača koji je kroz svoj prozor uperio cev pištolja prema nindži.

Suv prasak i zveket ispuštenog pištolja o lim vrata proprati glasan krik bola; nije trajao dugo, jer se Tabasko nije zadovoljio samo time da razoruža napadača. Čvrsto se oslonivši o tle, on snažno povuče rukama, ostavljajući onesvešćenog vozača da visi do polovine izbačen kroz tesni prozor kola.

Sve to nije trajalo više od petnaest ili dvadeset sekundi, tako da mnogi udaljeni prolaznici i vozači još nisu ni shvatili da se nešto dogodilo. Pojačavši gas, Sumiko projuri kroz uski prostor između dve zaustavljenih kola, mahnuvši Lesliju rukom.

— Pite, idemo odavde!

Pračeni zapanjenim pogledima, njih dvojica uskočiše u »dodž«. Koristeći zbrku na ulici, ninda vešto provuče kola između zaustavljenih vozila, uverivši se da ih niko ne prati.

»Porše« je čekao pred sledećom raskrsnicom, propuštajući njih dvojicu napred. Nekoliko minuta kasnije oba vozila zaustaviše se pred kućicom do koje se sa ulice dolazilo jedva vidljivom makadamskom stazom zaklonjenom gustim žbunjem.

Garaža je bila dovoljno velika da primi i više vozila od ova dva. Osvrnuvši se oko sebe, Pit začuđeno zviznu.

— Časna reč, Les, momak koji je ovo gradio vodio je računa o parkiranju. Kladim se da se garaža proteže ispod cele kuće!

— Upravo tako. I ja sam bio iznenađen kada sam video. To ti ne smeta, nadam se?

— Zašto bi mi smetalo, do đavola? To samo znači da i gore ima prostora za sve nas, pa ćemo se udobno smestiti. Ovaj...

— Ne brini — Lesli ga potapša po ramenu. — Nećeš biti daleko od Seline, Pite.

Plavokosa se okrenula pri pomenu svog imena i odmerila Pita ledenim pogledom, na što joj se ovaj drsko iscerio.

— Lesli — reče Selina oštro — šta se ovde događa?

— To i ja pokušavam da saznam — odvrati ninda mirno. — Idemo gore, Selina, tamo će

mo mirnije razgovarati. Pite...

Pogled i pokret glavom bili su dovoljni. Umesto da uskim metalnim stepenicama pođe na više za njima, Pit se vrati do vrata garaže, pažljivo ih zatvarajući za sobom. Obišao je zgradu i osmotrio sve prilaze, a onda sebi odabrao stražarsko mesto u žbunju pored staze, jedinog podesnog prilaza, jer je kuća sa svih strana bila odvojena od ostalih zgrada visokom i gustom živom ogradom.

Druženje sa nindom bilo je prava škola strpljenja, ali je u toj školi Tabasko Pit bio veoma loš učenik. Već petnaestak minuta kasnije počeo je da se premešta s noge na nogu i da nešto tiho gundā sebi pod nas, prebacujući iz jednog ugla usta u drugi nezapaljenu cigaretu.

Koraci iza njegovih leđa bili su tako tihi da ih nije čuo sve dok se devojkā nije približila na svega nekoliko koraka.

— Hej! — uzviknu iznenađeno. — Da nije Les i tebe poslao na stražu?

Osmehnuvši se, Sumiko prinese plamen upaljača cigareti.

— Možeš pušiti, Pite. Lesli ne veruje da nam ovde pretna neka opasnost. Za sada...

Sa uživanjem ispunjavajući pluća dimom, Pit pokaza glavom prema kući.

— Kako napreduje?

— Videćemo — sleže devojkā ramenima. — Izašla sam samo zato da bih mu olakšala posao.

— Dobra ideja. Ti znaš da mu se ta žena u stvari nimalo ne dopada?

— Znam i rekla sam mu to, ali...

— Ali?

— Ne znam, Pite... imam utisak da Lesli ne veruje da mu ja verujem. A to je loše.

— Vrlo loše — složi se Tabasko. — Najgore od svega je što ovakva situacija ometa nje govnu koncentraciju, Sumiko. Neprestano misli o tome kako te ne sme povrediti i to mu smeta. Prokleta ženska, zašto se uopšte umešala u ovu stvar?

— Lesli će to doznati. A onda, uskoro nam stiže poseta, Pite.

— Je li? Nije valjda opet neka ženska?

— Nije, srećom. Arheolog. Helevi.

— Aha... Selina ga je zvala?

— Jeste. Imam utisak da je i nju počeo da hvata strah, jer joj situacija polako izmiče ispod kontrole. Vidiš, ona je

želela da angažuje samo Leslija za ovaj posao, dok je Halevi tražio saradnike na drugoj strani. Mislim da ni ona sama nije sigurna, ali se boji da momci koje je angažovao arheolog pokušavaju da eliminišu konkurenciju...

— Logično — osmehnu se Pit. — Međutim, ne plaši se ona za Leslija ili nas dvoje... već za svoju divnu belu kožu, prokleta bila! Misliš da će Halevi doći?

— Videćemo. Postoji, međutim, druga opasnost: da će ga neko pratiti i doći ovamo za njim.

— Što znači da će opet biti gužve! — Pit zadovoljno protrlja ogromne šake.

— Ali ne i za tebe. Mi ga vodimo unutra i nastavljamo razgovor, a Lesli preuzima stražu.

— Znao sam — uzdahnu pla vokosi div. — Za sebe uvek zadrži najlepše... pa, to su valjda prerogativi šefa. Kako ti izgleda stvar, idemo li u Južnu Ameriku ili ne?

— Svakako idemo, bez obzira na ishod večerašnjeg razgovora. Lesli se boji za sudbinu tog izolovanog plemena.

— Zašto, do đavola? Koga je briga šta će se dogoditi s tom bandom mutanata?

— Nauku, Pite.

— Nauku? Pih...

Devojka ga blago dotače po ruci.

— Ma kako to na prvi pogled izgledalo, Pite, nauka je čovečanstvu ipak donela mnogo više koristi nego štete. Ko zna šta ćemo sve doznati pručavajući ljude izolovane stotinama godina od sveta u zaista posebnim uslovima života?

— Ako nam oni to dozvole — promrmlja Tabasko. — Po onome što sam čuo, prilično su ratoborni, a kuglice sa kiselinom nisu oružje u koje bih se zaljubio... Čuješ li?

— Čujem. Neka kola su skrenula na stazu sa ulice. Trebalo bi da je to Halevi.

Odbacivši cigaretu, Pit se primače stazi. Široki »ševrolet« sa prigušenim svetlima s mukom se provlačio uskom stazom. Iako je unutrašnjost kola bila mračna, Pitu se učini da u njima sem vozača nema nikoga.

Bešumno se provlačeći kroz žbunje, njih dvoje stigli su do garaže samo minut ili dva iza »ševroleta«. Visok čovek u svetlom odelu nervozno je šetkao oko njih, osvrćući se oko sebe.

— Halevi? — tiho ga oslovi Pit iz svog zaklona.

Visoki čovek se trže, ali mu ruke ostadoše pažljivo odmaknute od džepova sakoa.

— Da, ja sam — reče. — Ko je to?

— Sam si?

— A ko bi, do đavola, bio sa mnom? I kakva je to igra skrivalice, boga mu?

Cereći se, Pit izađe iz žbunja, devojka za njim.

— Tačno, Halevi, bilo je dosta igre skrivanja — reče. — Vreme je da raščistimo neke stvari. Hajde, idemo u kuću.

— Trenutak. Da li je Selina Donkaster tu?

— A gde bi bila? Ne brini, tvojoj devojčici nije se ništa dogodilo.

— Nije ona **moja** devojčica, do đavola! — rezignirano reče arheolog polazeći za Sumiko koja je ćutke produžila prema glavnom ulazu u kuću. Pit ostade na svom mestu, zamišljeno stavljajući novu cigaretu u usta.

Nekoliko minuta kasnije vrata garaže se malo odškrinuše. Osvrnuvši se oko sebe, Pit im priđe.

Ni ono malo svetlosti koja je kroz uski otvor padala u unutrašnjost garaže nije bilo dovoljno da bi video onoga čiji se glas čuo.

— Pite, pođi sada u kuću i pomoz Sumiko. Ona zna o čemu treba da govori sa Halevijem i Donkasterovom, a mi slim da i ti već shvataš koliko je važno da dobijemo što više informacija o Niktarima. Važnije čak i od onoga što bi se moglo dogoditi sa tih dvoje, Pite!

— Ako dobro shvatam — isceri se Tabasko — možemo žrtvovati čak i njih za informaciju o mestu gde to pleme živi?

— Dobro shvataš, Pite... suzbina Niktara mnogo je važnija od njihove sudbine. Nevolja je u tome što Halevi to dobro zna i takvu informaciju, ako je uopšte proda, prodaće veoma skupo.

— Očekuješ napad?

Vrata garaže otvoriše se za još nekoliko inča i kroz njih izbi prilika odevena od glave do pete u kostim od crne svil. Ispod kapuljače od istog materijala videla su se samo dva oka u uskim prorezima.

Tradicionalni kostim ninđe koji je te japanske ratnike noću činio gotovo nevidljivima, opravdavao je svoju namenu čak i u potpuno drugom vremenu i drugom ambijentu, što je Lesli već mnogo puta proverio. I ne samo kostim...

Većina naših savremenika po sprdno će se osmehnuti na poмену hladnog oružja, uvereni da je njegovo vreme prošlo čim su usavršeni moderni pištolji i puške, da i ne govorimo o najnovijem automatskom oružju. Mudrost nindži, međutim, prihvatajući sva nova znanja veštine borenja, nije odbacila ni oruđa koje je hiljadugodišnje iskustvo učinilo smrtonosnim u rukama pravog majstora.

Otuda za pojasom ninde i katana, dugi samurajski mač u raskošno ukrašenim koricama, delo japanskog kovača čije je ime zaboravljeno još pre dve ili tri stotine godina. U njegovim rukama to oružje pretvaralo se u smrtonosnu munju kojoj se ništa nije moglo suprotstaviti, naročito u borbi na bliskom odstojanju. Na strani ninde bila je još jedna prednost: čovek koji u rukama drži automatski pištolj, najverovatnije će se najpre prezrivo osmehnuti kada pred njega stane protivnik sa mačem u ruci, jer nije u stanju da proceni brzinu i veštinu koja će mu odneti život pre nego što shvati da oštrica može da bude i brža i preciznija od metka.

Pištolj je oružje suviše otuđeno od čoveka koji ga drži u ruci. Katana je za nindžu nešto što postaje deo njegovog tela, trenutno sledeći zapovesti mozga obučenog da deluje fantastičnom brzinom i efikasnošću...

Nepomičan kao stablo drveta kraj kojeg se skrivao, nindža je čekao. Desna ruka milovala je dršku katana, osećajući kako na neki volšeban način u njegove prste i čitavo telo prelazi energija prirode, energija života, ona ista energija koja mu je omogućavala da u pojedinim trenucima daleko nadmaši fizičke mogućnosti prosečnog čoveka...

*
* *

Zavaljen u fotelju, ali tako da iz nje svakog trenutka može munjevito iskočiti, Tabasko Pit se sladio konzervom australijskog piva koje je Leslie dalekovidno ostavio za njega u frižideru minijaturne kuhinje.

Na prvi pogled, atmosfera u malom salonu delovala je opušteno, podsećajući na prijateljski skup ljudi koji se dugo poznaju. Mirna lica, međutim, i čaše sa pićem u rukama bile

su samo maska iza koje se skrivalo mnogo napetosti.

— Možemo li sada da razgovaramo? — tiho upita Sumiko pošto je obavila svoju dužnost domaćice. — Leslieju je žao što ne može ostati uz nas, ali ga je hitan posao od-vukao na drugu stranu...

— Eldridž? — Halevi je uno sio mnogo energije u pokušaj da sačuva nepokretno lice, ali ga je odavalo drhtanje dugih nervoznih prstiju.

— Da, Leslie Eldridž. Čovek koji je, možda čak i vašom krivicom, uvučen u čitav splet dosta nerazumljivih događaja, mister Halevi.

— **Mojom** krivicom? Do đavola ja...

Selina Donkaster prezrivo frknu i Halevi začuta, iznenađeno gledajući u nju.

— Džozefe — reče ona odlučno — nemamo više vremena za to. Ja sam im rekla šta se dogodilo. Sve.

— Sve?

— Ili gotovo sve — priznade ona, izbacujući kroz nozdrve oblak mirišljavog duvanskog dima. — Sa ovim ljudima moramo biti potpuno iskreni ako želimo da nam pomognu, Džozefe.

— Tvoja iskrenost je zaista dirljiva, Selina — suvo reče

Halevi. — Problem je na drugoj strani; Kome si sve u ovom prokletom gradu ispričala za blago Niktarija?

— Samo Eldridžu, a on je obavestio svoje prijatelje, Džozefe. Ako je bilo ko drugi doznao čega dole ima — a očigledno je doznao — onda je to mogao čuti samo od **tebe!**

Mladić mršavog asketskog lica i upalih tamnih očiju, lagan je vrteo glavom s jedne strane na drugu.

— Dakle, tvoja drskost zaista prevazilazi sve granice, Selina. Neka je hiljadu puta proklet dan kada sam te sreo!

Šibali su jedno drugo pogledima punim mržnje. Pitu je taj prizor bio tako komičan da je na kraju morao da prsne u grohotan smeh.

— Šta je, do đavola, ovde smešno? — zareža arheolog. Iz nenađenje se pojavi čak i na uzdržanom licu Sumiko.

— Oprostite — cerio se Pit, osvežavajući se dugim gutljajem piva. — Žao mi je, ali sve ovo zaista je veoma smešno. Kako bi bilo da, pre nego što skočite jedno na drugo, razmislite o još jednoj mogućnosti...

— Mogućnost? — Halevi je govorio sporo, s naporom cedeći reči između stisnutih zuba.

— Jedina šansa za nas je ako ovu prokletu zmiju otrovnicu što pre uklonimo sa puta, inače...

— Nisi u pravu, Džozefe — mirno odvraća žena. — Pite, produži... o kakvoj mogućnosti govoriš?

— O mogućnosti da još neko zna sve o plemenu Niktari. Ili bar deo njihove tajne.

— Da još neko...? — zagrcnu se Halevi. — To je nemoguće?

— Nemoguće? — Tabasko po diže obrve. — Ta reč izgubila je svoje značenje još kada je matori Ajnštajn pogladio svoje brkove i poslao profesore fizike u osnovnu školu, mladiću!

— Saslušajmo ga do kraja, Džozefe. Molim te!

— Nemam ja tu još mnogo šta da kažem — sleže Pit ramenima. — Rekoh: to je samo jedna od mogućnosti. Na vama je da kažete koliko je ta mogućnost realna.

— Džozefe?

Halevi je sa nevericom vrteo glavom, ali mu lice nije bilo tvrdo kao nekoliko trenutaka ranije. Sumiko se malo pomeri u svojoj fotelji, ali je i to bilo dovoljno da svi troje pogledaju u nju.

— Kako bi bilo — počeo sa blagim osmehom na usnama da najpre saslušamo Haleviju priču od početka. Svaki detalj, ako je moguće, imamo vremena za to... bar mislim da imamo vremena.

— Imamo — klimnu Tabasko glavom, polazeći po novu konzervu piva. — Moramo imati, ljudi. U ovakvim pričama četiri oka vide uvek više nego dva, a osam očiju mnogo više nego četiri. Naročito kad u toj gomili očiju imamo i četiri ženska oka, ha-ha-ha!

— Ono što Pit želi da kaže — tiho reče Selina Donkaster — jeste da je i tebi i meni, Džozefe, moglo promaći nešto čemu do sada nismo pridavali važnost. Neki naizgled nevažan detalj, brzopletno izgovorena reč, bilo šta...

— Ne verujem da će od toga biti mnogo koristi — umorno uzdahnu Halevi — ali, do đavola, ništa me ne košta da i sam još jednom razmislim o onome što se zbivalo u poslednja tri meseca. A zbilo se đavolski mnogo stvari koje, priznajem, ni meni još uvek nisu potpuno jasne...

— Upravo to sam pokušao da kažem — klimnu glavom Pit vraćajući se sa dve konzerve piva u ruci. Treba li ko-

me još pića? Svi su obezbeđeni? Mister Halevi, možete da počnete...

— Led još jednom zazvecka u čaši koju je Halevi prineo ustima, zamišljeno piljeći u nježno dno. Na usnama mu zaigra gorak osmeh.

— Znaš — počeo — sve to počelo je na veoma čudan način. Zapravo, moglo bi se reći da za otkriće plemena Niktari najviše dugujem našoj plavokosoj prijateljici, Selini Donkaster...

— Čini mi se da sam ja od početka nastojala da razbijem tvoje naivne predodžbe o meni, Džozefe — primeti Selina ledenim glasom. — Ti jednostavno nisi hteo da shvatiš kada sam ti govorila da nisam žena za tebe. Pitanje novca bilo je najmanje važno u svemu, iako si ti perverzno insistirao upravo na tome.

— Da, mislim da je tako bilo, Selina, ali reči ne pomažu mnogo ludački zaljubljenom čoveku. A ja sam to bio... u to vreme. Ali svejedno... kada smo konačno raskinuli, a ti znaš koliko je bio prljav postupak kojim si me bukvalno naterala da odem, na umu mi je bila samo jedna pomisao: otići što dalje iz ovog prokletog grada, pre nego što ubijem te-

be ili onog naduvenog klipana koga si, tako reći, pred mojim očima primila u svoj krevet!

— Žao mi je, Džozefe, ali to je bio jedini način.

— Verovatno — Halevi pređe rukom preko čela mokrog od znoja, iako je temperatura u salonu bila veoma ugodna. — Ponuda profesora Tromela da sa njim pođem u Južnu Ameriku došla mi je u pravi čas. Prihvatio sam je oheručke, naravno, iako je čitava priča zvučala dosta neubedljivo. Ako niste znali, profesor Tromel je među nama, arheologima, poznat kao lovac na senzacije, a ne stručnjak koji rezultate postiže upornim, metodičnim radom...

— Što je tebi potpuno odgovaralo — promrmlja Selina, više za sebe.

— Da, mislim da sam i ja sličan njemu — blede se osmehnu Halevi. — Kao i obično, Tromelova ekspedicija bila je skrpljena na brzinu i sa nedovoljno sredstava. Listovi i televizijske stanice na koje je računao kao na eventualne sponzore nisu bili oduševljeni ponudom, jer su već imali loših iskustava sa njim. Ukratko, kako je počelo, tako je i završilo... loše, čak tragično.

— Samo trenutak — umeša se Pit. — Još uvek nismo čuli **kuda** je krenula ta ekspedicija. Negde u Južnu Ameriku, koliko znam, ali mislim da bi nam pomoglo ako bismo saznali preciznu lokaciju.

— Da... ali...

— Mister Halevi — reče Su miko čvrstim glasom — mi smo vaša **jedina** šansa. Morate biti potpuno iskreni sa nama ako želite da vam pomognemo. Uveravam vas da je materijalna strana poduhvata poslednje što zanima Leslija, Pita i mene.

Halevijev pogled odluta prema očima Seline Donkaster. Žena jedva primetno klimnu glavom.

— Ne znam ko su oni, Džozefe — reče mekšim glasom — ali mislim da im smemo verovati. Isprva sam mislila da je Eldridž običan kriminalac, možda nešto veštiji od drugih, ali posle svega što sam vide-la... ne znam. On me ispunjava poverenjem, Džozefe... kao nijedan čovek do sada!

Halevi rezignirano klimnu glavom, zagledan u čašu. Ot-pio je jedan gutljaj, ali izraz njegovog lica govorio je da mu piće ne prija.

— U redu — uzdahnu odlaz-jući čašu na sto. — Tromel je

načuo da u džungli kod grada Huetano, u Gvajani, postoje neke zagonetne ruševine. Pose-dovao je nekoliko loših crno-belih snimaka koji su, na pr-vi pogled, govorili da ostaci građevina nemaju sličnosti sa drugim nalazima u tom delu sveta. Tromel se zaletio kao budala... a i ja sa njim...

— Ruešvine nisu bile au-tentične, zar ne?

— O, da, ruševinu su bile autentične — osmehnu se ble-do Halevi. — Jedini nedosta-tak bio im je što nisu bile sta-rije od sto pedeset, dvesta go-dina, ostaci zgrada koje su mi sionari podigli u osamnaestom veku. Isprva je sve to bilo pri-lično smešno, a onda su počele da se događaju čudne stva-ri...

— Uh! — uzdahnu Tabasko punim plućima. — Ljudi, ja prosto uživam u ovakvim uz-budljivim pričama. Ovaj... op-rostite, mister Halevi...

— Da, tako je bilo... Na svo-ju i moju nesreću, Tromel ni-je imao hrabrosti da sebi pri-zna kako je prevaren i mi smo pravo iz Huetana krenuli u novi šašavi poduhvat. Naterao je sebe da poveruje kako ne-što dalje, na padinama Rorai-me, zaista postoji ono što tra-žimo. Pošao sam sa njim, jer

mi je bilo svejedno hoće li nešto naći ili ne.

— Ekspedicija je bila loše pripremljena, zar ne? — upita Sumiko.

— To je blag izraz, gospodiце. Sa nedovoljno novca, Tromel je počeo da štedi i na stvarima na kojima se ne sme štedeti, a to su lekovi, hrana i oružje. Ubeđivao me je da ćemo ostatak opreme nabaviti u Huetenu gde je sve mnogo jeftinije, ali tamo nismo uspeli da nađemo ništa od potrebnih stvari. Huetano... ta prokleta rupa jedva da bi se i smela nazvati gradom, do đavola!

— I onda?

— Onda? — Halevi sleže ramenima i ponovo dohvati čašu. — Onda je počeo da pada udarac za udarcem. Niko od tih prokletih građana nije našao za potrebno da nas upozori na opasnosti koje vrebaju u džungli. Štaviše, imao sam utisak da jedva čekaju da im se skinemo i sa vrata i da... Gospode bože, šta je to?

Krik koji je dopro do njihovih ušiju imao je malo ljudskog u sebi. Ili možda previše ljudskog: u dve ili tri sekunde svog trajanja uspeo je da iskaže sva složena osećanja čoveka koji u užasnom strahu

shvata da mu je došao poslednji trenutak života...

Tabasko Pit nepokretnog lica prinese konzervu sa pivom usnama.

— Samo nastavite, mister Halevi — reče. — To naš prijatelj Leslie napolju beleži još jedan poen protiv momaka koji vas progone...

*
* *

Napolju, u tami narušenoj samo bledom svetlošću udalje njih uličnih svetiljki prigušenih gustim granjem, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak još od časa kada mu je haragei prvi put najavio približavanje nove opasnosti.

Sve je počelo šumom automobilskeg motora koji je privukao njegovu pažnju zahvaljujući podsvesti koja je neprestano registrovala svaki zvuk koji bi dopro do njegovih ušiju. Upozoren, ninda je obratio više pažnje na te zvuke i ubrzo shvatio da jedan isti automobil već treći put prolazi ulicom ispred iznajmljene kuće.

Neko je izviđao okolinu i sama ta činjenica govorila je da sledeći napad neće biti na brzinu izvedena improvizacija,

već dobro smišljena akcija u kojoj će ekipa profesionalaca iskoristiti sve svoje iskustvo stečeno u obračunima ove vrste.

Potpuno opušten, ninda je stajao, duboko dišući i ispunjavajući krv kiseonikom kako bi bio spreman za napore koji su ga očekivali.

Zašto nije pozvao prijatelje u pomoć? Bar Pita?

Odgovor na to pitanje ležao je u samoj filozofiji ninducia koja je učila da je jedan čovek uvek efikasniji od više njih. Ma kako ekipa bila dobro uigrana, mora postojati vremenski interval prenošenja odluke od vođe na ostale. Kod usamljenog borca taj interval nije potreban i on ga može iskoristiti za delovanje...

Automobil se zaustavio stotinak jardi dalje na ulici. Vrata su se tiho otvorila i zatvorila i četiri čoveka krenula su prema vijugavoj stazi među žbunjem, postepeno povećavajući međusobno rastojanje.

»Iskusni ljudi«, zaključio ninda osluškujući njihove korake. »Da se na mom mestu nalazi strelac sa pištoljem u ruci, ne bi imao vremena da pogodi svu četvoricu na takvom rastojanju...«

Pred živom ogradom tajanstvena četvorka zastade, ali se ne ču nikakav šapat koji bi značio da se oni još jednom dogovaraju. Svaki je, dakle, već znao svoj deo posla, još jedan dokaz da u narednih nekoliko minuta ninda neće imati lak posao sa novim protivnicima.

Lišće jedva čujno zašušta dok su se dve vitke, hitre prilike provlačile kroz živu ogradu. Sluh reče nindi da su druga dvojica produžila stazom, ništa manje oprezno.

Sada je znao koji će duet pre stići do kuće. Znao je ko ja će dva čoveka najpre umreti...

Poput senke, on se spusti na tle, bešumno napredujući samo na vrhovima prstiju ruku i nogu. Njegova tamna odeća stapala se sa travom, crnom u mraku.

Japanski pesnici, u svoje vreme, sastavljali su ode o zvuku koji stvara katana rešući vazduh kada se naglo, munjevito izvuče iz svojih korica da bi zadao smrtonosni udarac. Sličnog zvuka nije bilo sve dok čovek, mnogo godina kasnije, nije pronašao mlazne avione i rakete...

Ovoga puta, međutim, katanu je nečujno ispuzao iz svog

skrovišta, a ninda pritisnu oštricu uz opruženu desnu nogu kako ga ne bi odao odblesak svetlosti na plemenitom čeliku. Kao zmija u travi, mač je čekao svoju prvu žrtvu.

Njih dvojica šunjali su se kao mačke, ali ni izbliza tako oprezno i tiho kao onaj koji ih je strpljivo čekao. Udaljena svetlost pokaza nindi tupi odsev oružja u njihovim rukama, njihove vitke, snažne figure precizno su se ocrtavale na svetlijoj pozadini neba.

Ležao je tačno na njihovom putu i prvi čovek gotovo nagazi na ono što je morao smatrati samo crnom senkom obližnjeg drveta.

Nešto pritajeno blesnu i vrh katana sunu naviše, zarivajući se u donji deo trbuha bližeg čoveka. Gotovo bez otpora dugo se čivo produži naviše, njegov vrh kao svetla tačka izbi iz grudi pod samim grlom iznenađene žrtve.

Njen krik trajao je dugo, užasno dugo za napete živce drugog čoveka, ali ne i za uho ninde koji je svojom rukom već mnogo njih naterao da poslednjim vriskom iskažu strah od bliske smrti.

Ostavljajući mač u telu koje se refleksno trzalo boreći se sa smrću, ninda se uspravi,

dočekujući rukama skrštenim ispred lica nož koji se spuštao prema njegovim grudima. Odbivši udarac, ruke se naglo ispraviše, kao čelične opruge, pogađajući napadača pod grlo.

Zakrkljavši, čovek se zateura, prinoseći razoružane ruke povređenom vratu. Instinkt ga je povukao unazad, dalje od te jedva vidljive senke koja je nanosila užasan bol, ali mišići nogu više ga nisu slušali, jer mu je čitava energija bila koncentrisana na pokušaj da pluća ispuni još jednim gutljajem vazduha.

Kratkim, nemilosrdnim udarcem sa dva ukrućena prsta desne ruke, ninda prodre kroz rebra do srca, preciznije od hirurškog noža. Zalivajući krvlju osušenu travu, čovek se skljojka preko tela svog druga koji se još uvek refleksno trzalo na tlu.

Sklopljenih očiju u uskim prorezima kapuljače, ninda je osluškivao. Znao je da će krik umirućeg privući pažnju preostale dvojice i zato je naneti udarac bio podešen tako da ne ubije odmah. Njegov plan, do sta jednostavan, sastojao se u tome da svu četvoricu eliminiše pre nego što dospeju do kuće i ugroze četvoro ljudi koji su se nalazili u njoj.

Iako upozoreni, napadači ni su hitali. Prvi šum do ušiju ni nđe dopre tek čitav minut kasnije. Šum stopala koje je sa makadamske staze oprezno pre šlo na travu.

»Samo jedan«, mislio je ninda još uvek zatvorenih očiju kako bi se što bolje koncentrisao na sluh. »Šta je sa drugim? Da li će produžiti do kuće ili najpre sačekati ishod pokušaja svog ortaka?«

Ne...

Čovek na stazi nastojao je da priguši šum svojih koraka, ali u tome nije najbolje uspevao. Ispod maske, usne ninde razvukoše se u prezriv osmeh.

Jedan od četvorice izgubio je nerve i pohitao da se ukloni sa mesta na kojem odjekuju krici koji ne obećavaju ništa dobro...

Voda, verovatno. Samo ljudi naučeni da zapovedaju imaju hrabrosti da druge pošalju tamo kuda sami nikada ne bi pošli.

Istrgavši tamno sečivo katanu iz mrtvog tela pod svojim nogama, ninda pohita dijagonalno kroz žbunje prema mestu gde se staza odvajala od asfalta ulice. Njegov proračun bio je, kao i uvek, savršeno tačan.

Uveren da je izbegao ono najgore, čovek je sada punom brzinom trčao prema ulici, s nadom da će za koji trenutak biti u svojim kolima, ostavljajući za sobom ovo užasno, mračno mesto.

Zastao je tako naglo da su mu stopala skliznula po tlu. Tačno pred njim, nasred staze, stajala je mračna prilika, obasjana sa leđa svetlošću koja je dopirala sa ulice. U opuštenoj desnoj ruci tupo je sve tlucalo dugo sečivo mača.

Nepoznatom zastade krik u grlu. Drhtavim rukama, pridržavajući levom rukom šaku koja je stezala dršku pištolja, on podiže svoje oružje.

Podižući se na prste i iskrećući gornji deo tela udesno, ninda zamahnu. Sečivo zapeva, režući vlažni noćni vazduh, svetla munja opisa dug luk i sruči se malo koso na vrat, kačeći tvrdi kost donje vilice.

Nagnuvši se da obriše sečivo o odeću ubijenog, ninda još jednom oslušnu. Tamo, u tami među žbunjem, i poslednji pre ostali protivnik takođe je stajao i osluškivao. Ako i nije čuo ništa, na opasnost ga je morao upozoriti ledeni dah smrti koji je još jednom dota-

kao nepokretne grane drveća i povio vrhove trava.

Odgurnuvši sa puta mrtvu glavu sa još uvek začuđeno otvorenom tamnom rupom usta, ninda se vrati među žbunje. Instinkt ga je nepogrešivo vodio pravo prema čoveku koji se na trenutak ponadao da će ga tama zakloniti od smrti koja je dolazila žurnim korakom.

Na desetak koraka od skrovišta poslednjeg napadača, ninda zastade. Njegov oštri pogled jasno je razaznavao obriše tela priljubljenog uz drvo, do ušiju mu je dopiralo ubrzano disanje čoveka koji samo sa mnogo napora savlađuje svoj strah.

— Ovde sam — reče prigušenim glasom.

Telo pored drveta se ukruti. Cev pištolja je tražila po tami, ali čovek još nije video svoj cilj.

— Ko je to? — dopre do ninde drhtavi šapat. — Ves?

— Nije Ves. Ja sam tvoja smrt...

Poslednji slog izgovorenih reči poklopio se sa zviždukom šurikena zavitanog sigurnom rukom ninde. Prst koji se grčio na obaraču opusti se i pištolj ispade iz omlitavele ruke. Poslednjom snagom, klize-

ći naniže, čovek pokuša da zaustavi pad zarivajući nokte u stablo drveta i ostavljajući u kori, kratke, plitke tragove.

»Onaj koji ih je poslao ova mo«, razmišljao je ninda vraćajući se prema kući, »ne može očekivati njihov povratak pre jutra. Imaćemo, dakle, dovoljno vremena da doznamo tajnu plemena Niktari... ako Halevi i Donkasterova budu raspoloženi da nam je konačno ispričaju...«

Hitro se presvukao u mračnoj garaži i spakovao opremu ninde u torbu koju je zatim ostavio u jednom uglu. Zadržao se samo na trenutak da osveži lice vodom, a onda je odgurnuo vrata salona i zastao na njegovom pragu.

Dva osmeha i dva bleđa, na peta lica, puna iščekivanja.

»Čudno«, pomisli on. »To dvoje ljudi, Selina i Halevi... sada mi izgledaju kao dvoje dece koja su konačno shvatila da još uvek nisu dorasla zadatku kojeg su se prihvatila... Pa, možda se u tome nalazi i deo objašnjenja za njihove postupke«.

— Lesli! — glas Seline Donkaster bio je prigušen strahom. — Šta se dogodilo. Ja... čuli smo užasan krik i...

— Sada je sve u redu — reče ninda nemarno, spuštajući se u fotelju pored Sumiko koja ga dočeka osmehom. — Mislim da nas do jutra niko više neće uznemiravati. Ili možda jedno od vas dvoje misli da ipak hoće?

Pogled koji su razmenili Selina i Halevi, ma kako kratko trajao, rekao mu je mnogo.

I potvrdio da je njegov prvi utisak, čim je ušao u salon, bio potpuno ispravan...

— Odvratno mesto — promrmlja Halevi brišući znoj sa bledega lica. — Prokleta rupa... čim sam je ponovo ugledao, želudac je počeo da mi se prevrće.

— Ovoga puta sve će biti u redu — ohrabri ga Sumiko osmehom. — Priznajem, Huetano ne izgleda bogzna šta, ali je i naša ekspedicija mnogo bolje opremljena od Tromelove.

U krupnim očima Seline Donkaster ogledala se čitava mešavina osećanja dok je kroz prljavo staklo »landrovera« bukljala u prašnjavi gradski trg okružen građevinama sklepanim od lima i dasaka koji su s

mukom pridržavali zidove od cigala sušenih na suncu. Jedna jedina zgrada bila je sagrađena od grubo tesanog kamena, ali su prozori bez stakala duž čitavog sprata pokazivali da ni ona nije u mnogo boljem stanju od ostalih u Huetanu.

Grad je (Halevi je bio u pravu, Huetano se jedva i smeo nazvati gradom) pred njih iskrsnuo neočekivano, i to je možda potvrdilo utisak o nekom drugom vremenu, daleko od užurbane civilizacije čiji su predstavnici tek koju godinu ranije ostavili svoje tragove na Zemljanom satelitu. Nekoliko minuta ranije vozili su se uskom blatnjavom stazom kroz džunglu, a onda su se odjednom stvorili nasred čistine isušene suncem oko koje su se naređale naaherene građevine.

I lica. Umorna, ispijena, nezainteresovana lica sa upalim očima koje se teško dižu sa prašnjavog tla pod nogama. Ti beli ljudi u svojoj bučnoj mašini nisu spadali na ovo mesto. Ako niko ne bude obraćao pažnju na njih možda će i otići isto ovako nenadano kako su i stigli i ostaviti stanovnike Huetena da produže svoj mukotrpan put davno ugaženom kolotečinom...

Selina savlada drhtavicu ko-
ja iznenada zahvati njeno te-
lo potpuno mokro od znoja. S
gadljivim izrazom na licu, ona
oprezno spusti noge u elegan-
tnim čizmama u rastresitu pra-
šinu trga.

— Džozefe, gde je ovde ho-
tel? Moram se okupati, mora
da smrdim kao noć u javnoj
kući!

Halevi se osvrte oko sebe na
lik čoveku koji očekuje da će
svakog trenutka odnekud stići
iznenadni udarac.

— Gde su Eldridž i Tabas-
ko? — upita tiho. — Dogovo-
rili smo se da nas ovde čeka-
ju, prokletstvo. Da nisu...?

— Džozefe, nešto sam te pi-
tala! — Selina gnevno tresnu
nogom o tle, podižući čitav ob-
lak prašine.

— Koliko sam shvatila, ho-
tela ovde nema — osmehnu se
Sumiko. — Žao mi je, Selina.
Obe se moramo strpeti, pre ne
go...

— Ah! — U Halevijevom
glasu osećalo se olakšanje. —
Evo Pita!

Još jedan »landrover«, pot-
puno isti kao onaj kojim su
njih troje stigli iz Džordžtauna
na obali okeana, izbi na trg iz
suprotnog pravca, vešto lavira-
jući između zavežljaja koje su
dva čoveka, gola do pojasa, le-

no skidala sa samara tovarnih
mazgi.

Iako sa vidnim znacima u-
mora, lice Tabasko Pita doče-
kalo ih je širokim osmehom.
Iskočio je iz džipa i srdačno
im protresao ruke.

— Žao mi je što kasnim —
reče — ali ovi ljudi ovde nika-
ko da shvate šta znači sat ili
dva. Samo što sam se okrenuo,
momci koje sam uzeo da nato-
vare bačve u džip spustili su
se u hladovinu i zahrkali. Ka-
ko ste putovali? Nije bilo pro-
blema?

— Nikakvih — odmahnu Su-
miko glavom. Pit podizanjem
obrva uzvрати na njeno neizgo-
voreno pitanje, dajući znak da
je i ovde sve bilo u redu.

— Gde je, do đavola, Eld-
ridž? — nervozno upita Hale-
vi, osvrćući se oko sebe. — Mi
slim da sam dovoljno puta upo-
zorio koliko je opasno rastajati
se u ovom prokletom kraju!
Ako oni misle da...

— Oh, Lesli je tu negde —
nemarno odvrati Pit. — Čujte,
ja moram da obavim još jedan
poslić u gradu. Zašto ne biste
sklonili džip negde u hlad i se-
li kod Čika, tamo preko. Ne-
ma piva, ali je zato tekila iz-
vrsna. I vrlo jeftina, uzgred.

— Ne! — Halevi odlučno od-
mahnu glavom. — Idemo svi,

ili nijedno! Čoveče, zar si zaboravio šta se dogodilo Tromelu?

— U gradu ništa — osmehnu se Pit — ukoliko nas nisi slagao, Halevi. U redu, do đavola, nećemo se rastajati. Pođimo onda najpre do pumpe po gorivo, a onda ćemo svi zajedno na hacijendu.

— Hacijendu? — Selina Donkaster iznenađeno podiže obrve. — Ovde postoji neka hacijenda?

— Svakako. Sedam ili osam milja dalje, u podnožju planina. Senjor Valjeho tamo ima plantaže kaučkovog drveta i lepu kuću sa klima-uređajem. Uz malo ubeđivanja pristao je da primi na dan ili dva američke arheologe.

— Malo ubeđivanja? — Halevi zapanjeno zinu. — Čoveče, kada smo Tromel i ja otišli da ga posetimo, Valjeho se ponašao kao da smo kužni!

— Možda mu se tvoja faca nije dopadala, Halevi — isceri se Tabasko. — A možda je pomoglo i to što sam rekao da su u našem društvu i dve ljupe senjorite, ko zna? Idemo li?

Sumiko mu uzvрати osmehom, koji je govorio mnogo. Poslednjih nekoliko minuta obraćala je malo pažnje razgovoru, jer

je njen pogled privukao krupan čovek u prljavoj beloj odeći i ogromnom sombreru koji je leno vukao noge preko trga.

Tamnoputo lice pod obodom šešira nije joj bilo poznato, ali je nešto u pokretima tog čoveka neodoljivo privlačilo. Osmehnula se sa toplinom u sebi, jer je njoj bila dobro poznata veština sa kojom ninde umeju da izmene svoj izgled.

Da, Lesli je bio tu i zbog nečeg je odlučio da ostane po strani, maskiran, motreći oštirim okom na sve što se zbiva na gradskom trgu.

I sama ta činjenica bila je dovoljna da je upozori na opasnost, čak i da nije bilo novog potajnog znaka koji joj je Pit uputio čim se Lesli pojavio između dveju koliba.

— Da, idemo — reče energično, gotovo gurajući Selinu prema džipu. — Pođimo, Halevi... nema razloga da se ovde duže zadržavamo. Pite, ti ćeš poći napred?

— Da. Pumpa je na onoj strani trga, odmah iza zgrada. Izgubićemo mnogo vremena puneći rezervoare i bačve, jer radi samo na ručni pogon. Kada si poslednji put videla tako nešto, Sumiko?

Njih dvoje su ostali sami, jer se drugi par već vratio u svoj džip.

— Mene ne moraš ubeđivati kako je sve u redu, Pite — reče ona tiho. — Videla sam Le slija... nešto se sprema.

— Ovde se uvek nešto sprema, mala — reče Pit sa onim istim veselim osmehom na licu. — Videćeš već... nikada nisam video čudnije mesto od ovoga...

Vrteći glavom, on skoči za volan svog džipa i dva vozila pođoše prema suprotnoj strani trga, tamo gde je nešto ranije nestao njihov prerušeni prijatelj. Nekoliko pritajenih pogleda usmeri se za njima, ali sva lica na trgu ostadoše ravnodušna.

Ono što će se za koji trenutak dogoditi strancima i njihovim novim, bučnim mašinama nije ih se ticalo. Uostalom, čak i da su ih upozorili, oni ne bi poslušali glas opreznosti; stranci nikada ne veruju kada im se kaže da je džungla nešto više od drveća, vlage i divljih životinja...

Trošni krov od bambusove trske povijao se pod težinom blistavog novog amblema poznate petrolejske kompanije koji je odudarao od svega oko sebe, a najviše od izgubljene kutije

pumpe sa polugom koja se morala pokretati ručno. Selina Donkaster je sa nevericom gledala oko sebe, po prvi put možda shvativši da na planeti na kojoj živi ima i drukčijih mesta od Holivuda...

Pit zaustavi džip pored pumpe, okrećući ga tako da joj bliži bude zadnji deo sa redom praznih bačvi. Načinivši krug, Halevi stade odmah iza prvog džipa.

— Ne tu — tiho reče Sumiko. — Malo dalje, da imamo prostora za manevrisanje.

— Zašto?

— Za svaki slučaj...

Dobacivši joj začuđen pogled, Halevi pomeri džip udesno, stajući paralelno sa Pitovim vozilom.

— U redu?

— U redu. Bolje je da ne izlazimo. I neka motor ostane uključen...

Halevijeve prsti sklopiše se oko drške velikog »kolta« skriivenog ispod njegovog sedišta.

— Nešto će se dogoditi, Sumiko?

— Ne znam... možda.

Oči Seline Donkaster bile su ogromne pod kosom mokrom od znoja.

— Šta?! Reci mi, Sumiko! Džozefe?

— Zaveži, Selina!

Sa revolverom u ruci, Halevi iskoči iz džipa, oprezno se osvrćući oko sebe. Nekoliko koraka dalje, Tabasko Pit je zviždućući vukao crevo prljavo od prašine prema zadnjem delu džipa.

— Vрати se u kola, Halevi — reče mirno. — Ako se išta dogodi, dogodiće se tako brzo da nećeš stići ni da se setiš te gvozdurije u ruci. Budi za volanom, spreman da što pre kreneš, to je najviše što sada možeš da učiniš za našu stvar, dečko...

— Gde je Isidoro? — proceđi Halevi. — Čovek koji radi na pumpi?

Namestivši crevo, Pit sa škriptom pokrete ručicu pumpe.

— Isidoro? Ako je to momak sa crnim brkovima i ožiljkom od noža na obrazu, onda Isidoro leži tamo iza pumpe...

— Mrtav?

— Aha... tip koji je ovoga puta upotrebio nož na njemu nišanio je mnogo bolje od svog prethodnika. Vрати se u kola, boga mu!

— Zašto... — Halevi ovlaži suve usne. — Zašto se ne uklonimo odavde?

— Zato što nam treba prokleti benzin, eto zašto! Upadaj u taj džip pre nego što te ja

ubacim u njega... polomljene kičme!

Procedivši neku psovku kroz zube, Halevi zalupi vrata za sobom, ne ispuštajući oružje iz ruke. Kao da se baš ništa nije dogodilo, Pit je snažnim pokretima podizao i spuštao ručicu pumpe.

Nepokretna na svom mestu, Sumiko je motrila zeleni zid džungle pred njima. Da, sada je bila sigurna da se tamo nešto pokrenulo.

Jedna ruka na trenutak se pojavila, pokazujući stisnutu pesnicu, znak da će uskoro doći do borbe.

— Pite! — uzviknu ona kroz otvoreni prozor. — Halevi... budi spreman da kreneš...

— Oh, bože... — prošaputa Selina Donkaster. — Oh, bože... hoće li neko konačno reći šta se ovde događa...

Odbacivši crevo iz kojeg je još curio benzin, Pit se jednim skokom nađe za volanom svog džipa i uključi motor.

U pravi čas...

Šišteći kao razbesnela otrovnica, kidajući pred sobom gus to, sočno lišće džungle, svetleća raketa blistavocrvene boje zari se među daske stanice. Za njom je stizala druga, treća, četrta...

Rezervoar goriva nije se na lazio pod zemljom gde je trebalo da bude. Čak i bez barice benzina oko creva koje je Pit odbacio bilo je samo pitanje sekundi kada će čitava krhka građevina odleteti u vazduh, rasipajući unaokolo talas plamena.

Zanoseći se na neravnom tlu, dva džipa su gotovo naporedo jurila prema uskpoj stazi koja je iz grada vodila prema hacijendi Valjeho. Dve sekunde, tri...

Sada!

Uz potmulu tutnjavu, plame na kugla se uzdiže nad tlom, razbacujući zapaljene daske po zelenim granama obližnjeg drveća. Talas plamena zapljusnu travu i blato, na trenutak se utiša, a onda ponovo buknu po dstaknut kapljicama benzina koje su se raspršile po vazduhu.

— Halevi! — vrisnu Sumiko.

Stežući zube, arheolog nagaзи kočnicu, propuštajući Pitov džip napred. Njihovo vozilo se zanese, za dlaku promašivši stablo nadneto nad stazu. Selina Donkaster vrisnu, pokrivajući lice rukama.

Kroz uski otvor u zelenom zidu na njenoj desnoj strani Sumiko samo na trenutak ugleda sliku koja joj ostade pred oči-

ma i kada je džip projurio kraj tog mesta.

Još uvek u onoj prljavoj beloj odeći stanovnika Huetana, Lesli je ležao na zemlji, podižući obe ruke da zaustavi udarac kratkim kopljem koji je na meravao da mu zada onizak, plećat čovek obučen u crnu kožu...

*
* *

Džozef Halevi je bio u pravu kada je rekao da je Huetano mesto gde su se ljudi već navikli na užasne stvari.

Jedina nevolja bila je u tome što ni sam Halevi nije shvatao koliko je u pravu...

Deo obuke svakog ninđe sastoji se i u tome da na pravilan način protumači sve ono što čini atmosferu jednog mesta, osnovni element osećanja koje se zove haragei. Već na prvom koraku u blizini grada ninda je osetio nešto što isprva ni samom sebi nije umeo da objasniti.

Nešto slično možda bi se moglo osetiti u ćeliji osuđenika na smrt, u noći pred pogubljenje. Tiha rezignacija pomešana sa gnevom na druge ljude, one koji su dopustili da se dogodi to što će se uskoro dogoditi.

Ukratko, Huetano je podsećao na grad osuđenika na smrt. Grad čiji stanovnici znaju da žive samo zato što neka tajanstvena sila još uvek ne želi da im oduzme i poslednju iskricu života...

Eto, to je bio osnovni razlog zbog kojeg je ninda gotovo sve praktične pripreme za pohod u džunglu prepustio Tabasko Pitu, a on sam posvetio se upoznavanju grada i ljudi u njemu. Njegov španski bio je dovoljno dobar da se predstavlja kao došljak iz Venecuele, malka pomalo nespretnog i priglupog čoveka savršena. Za ona tri dana tako se uklopio u atmosferu Huetana da je postao praktično nevidljiv čak i za staro sedeoce.

Za ta tri dana nije doznao ništa što bi mu moglo koristiti u poduhvatu koji je pripremao, ali je zato shvatio šta to stanovničke Huetana odvaja od ostataka čovečanstva koje, ipak, ni je više bilo tako daleko.

Huetano je imao svoju tajnu. Znali su je svi, čak i najmanja deca, ali niko nije govorio o njoj. Najbolje se to videlo uveče, kada bi se sa poslednjim zracima sunca svi povukli u svoje domove, pretvarajući Huetano u grad duhova.

Tad je bio prepušten hitrim, neuhvatljivim senkama koje su svake noći izlazile iz džungle hodale gradskim ulicama i debelim prstima dodirivale dašane zidove kako bi bile sigurne da će ih stanovnici čuti.

Ninđu, dobro skrivenog u nekom mračnom uglu, sve to podsećalo je na igru čija su pravila utvrđena pre mnogo stotina godina. Bilo je to možda i više od običnog pravila: zakon koji se nije smeo prekršiti pod pretnjom smrti.

Dan je pripadao stanovnicima grada i bio vreme u kojem su obavljali ono malo svojih poslova. Noć...

Noću su dolazili Niktari...

»Da li je zaista moguće da niko od građana«, mislio je ninda, »ne može da preduzme ništa kako bi raskinuo taj lanac koji okiva Huetano? Da li je neko ikada to pokušao? Šta mu se tada dogodilo? Da li je to bilo tako užasno da više nikome ni na pamet nije pala takva pomisao?«

Znao je odgovor na to pitanje, naravno. U njegovo pamćenje duboko je bio urezan jedan dan u škili za ninde i jedan od stotinu, hiljadu razgovora koje je vodio sa svojim učiteljem, starim Tanakom.

»Sine moj«, upitao je sensei, »koje ti oružje ninđe izgleda najopasnije?«

»Katana«, odgovorio je mlađić tada. »Jedino oružje kojim ninđa nikada neće promašiti...«

»Varaš se, sine moj. Najopasnije oružje nindži je — strah!«

Strah je vladao pokoljenjima stanovnika Huetana, pretvarajući se u jednu od onih konstanti o čijim promenama ljudi više i ne razmišljaju. Niktari su bili tu, kao sunce i vazduh. Uvek.

I uvek će biti tu...

Strah je ubio ljude iz ekspedicije profesora Tromela koju su njihovi vodiči i nosači napustili čim su shvatili da Niktari neće dopustiti da bilo ko istražuje džunglu iz koje su dolazili. Nije bilo bitno ko je zadao fatalni udarac; pravi ubica bio je strah.

»Mi smo sada u situaciji u kojoj su pripadnici plemena bili u Los Anđelesu: daleko od okoline koju poznaju, pod nezgrapnim maskama, u uslovima na koje sigurno nisu navikli. Tamo su oni poraženi, ali ne lako. Ovde... ko zna?«

Međutim, Niktari su znali šta je strah, pokazujući to umešnim korišćenjem veštine zastrašivanja nad stanovnicima Hue

tana. Strah je argument koji će umeti da cene i, ako uspe da im ga predoči na pravi način, teža polovina posla zbog kojeg se ovde nalazio biće obavljena.

Postojao je samo jedan način da proveri da li je ono što ima na umu zaista i ono čega se Niktari užasavaju. Nevolja je bila u tome što je taj način zahtevao da se, bar nakratko, nađe u njihovim rukama i izloži svim opasnostima koje takav susret donosi.

Pre nego što to pokuša morao ih je bolje upoznati. I ne samo njih. Kao što su Tabasko Pit i Sumiko pravilno zaključili, još neko je radio za Niktare, pod uslovima o kojima nisu znali još ništa. Neko ko je mnogo bolje od plemena iz džungle poznavao dvadeseti vek i velike gradove sveta.

I zato su njegovi prijatelji, novi i stari, morali postati još jednom mamac za tajanstvene napadače koji će ovde biti u povoljnijem položaju nego u Los Anđelesu...

Još jednom je obišao čitavo naselje oprezno se provlačeći kroz gustiš. Nije video ništa, čuo ništa, ali je haragei govorio da je opasnost u blizini i da na neki neshvatljiv način Niktari znaju da se putem pribli

žava džip sa jednim čovekom i dve žene.

Znao je da neće napasti na trgu, usred dana, ili bar da je verovatnoća za takav napad mala, i zato se sa Pitom dogovorio da vozila odvede van grada, do benzinske pumpe sa tri strane okružene džunglom.

Da, oni su bili tu. Maskiran krupnim lišćem pričvršćenim na svoju belu odeću, ninda vide kako jedna nezgrapna prilika izbija iz džungle i bez žurbe prilazi čoveku koji je sedeo pred pumpom, izlažući lice sa upadljivim ožiljkom večernjem suncu.

Nije pokušao da se odbrani, čak ni da beži. Jedino što je učinio bilo je da ustane i prekrsti se sporim, rezigniranim pokretom. Niktari mu je prišao sa kratkim kopljem u ruci, a onda iskoristio široko sečivo vrha koplja da mu jednim jedinim preciznim pokretom preseče vrat od uva do uva.

»Ovde, znači«, mislio je ninda, bešumno tražeći bolji položaj. »Ovde će ih napasti...«

Iz svog zaklona čuo je svaku reč izgovorenu u blizini dva zaustavljena vozila. Njih četvoro ponašalo se upravo onako kako je i očekivao, jedino je Pit svojim nemarnošću nesvesno pokazao da im benzin zapravo i

nije potreban i da se ovde nalazi samo zato što je to ninda zahtevao od njega.

Haragei je upozoravao sve intenzivnije, ali ostala čula ninde su mirovala i on se pitao šta li to Niktari sada smišljaju. Bio je uveren da će se predstojeća borba voditi prsa u prsa i da će njegova iznenadna pojava iza leđa napadača predstavljati jezičak na vagi koji će obračun pretegnuti u njihovu korist.

Osnovni cilj bio je zarobiti jednog od pripadnika tajanstvenog plemena i na neki način ga navesti da govori o Niktari. A onda...

Raketa koja je poletela iz gustiša iznenadila ga je, ali kod nindi iznenađenje nikada ne traje dugo. U sledećem deliću sekunde već je hitao prema mestu sa koga su stizale nove rakete, osluškujući šumove sa čistine na kojoj se nalazila benzinska pumpa.

Oba motora su radila, a još se nije čula eksplozija rezervoara sa benzinom. Dobro...

Njegovi prijatelji na trenutak su bili van opasnosti i on svu svoju pažnju posveti okolini. Tamo, među rastinjem koje je prekrivalo vlažno tle pod krošnjama džinovskog drveća!

Dve tamne prilike hitale su da se uklone sa mesta sa kojeg su ispalile rakete. Treća je po grbljeno stajala, svakako kroz neki otvor u lišću motreći šta se zbiva oko pumpe.

Eksplוזija, huka plamenog zi da koji je naglo pojurio čistinom, ali su džipovi već bili da leko van opasne zone. Sve se još uvek odvijalo po planu ninda...

Njegovom oštrom oku nije promaklo kako se čitavo zdepasto telo trglo u času kada je odjeknula eksplozija. Bilo je to nešto na šta ratnici Niktarija očigledno nisu bili navikli. Sve bolje od boljeg...

Onaj instinkt divljeg bića koji je ninda već upoznao u Los Angelesu upozorio je čoveka u crnoj koži da se neko približava. Nije pobjegao; kratke noge malo su se pomerile tražeći bolji oslonac u mekom tlu; desna ruka se podigla preteći kopljem širokog vrha.

Ninda uspori korak i zastade nekoliko stopa ispred figure osvetljene poslednjim zracima sunca filtriranim kroz zeleni pokrov prašume, dajući plavkastoj i zbrčkanoj koži lica sa blasnu boju.

— Prijatelj — reče ninda na španskom šireći ruke. — Prijatelj...

Oči pod teškim kopcima osta doše bezizrazne. Bez upozorenja, glomazno telo odbaci se od tla i polete kroz vazduh. Vrh koplja je sa užasnom preciznošću ciljao pravo u srce protivnika, zaštićeno samo krhkim omotačem od kože i kostiju.

Padajući uvežbanim pokretom na leđa, ninda dočeka obe nogama zdepasti trup, zaustavljajući njegov nalet u mestu. Osećao se, međutim, kao da svojim mišićima pokušava da zaustavi ogromnu stenu koju je sila zemljine težine iznenada povukla niz strmi obronak.

Pokazujući duge očnjake pod zarozanom gornjom usnom, Niktari zareža kao zver. Kratko koplje opisa luk nad njegovom glavom, spremno da se sruči u grudi nemoćnog protivnika pred njegovim nogama...

*
* *

Na ovom rastojanju šuriken, skriven među prstima Lesliejeve desne ruke, s lakoćom bi probio debelu odeću od kože i zario se u srce protivnika. Ninda je, međutim, još uvek želeo za robljenika, a ne još jednog mrtvaca.

Izvičajući se čitavim svojim elastičnim telom, on izbeže uda

rac koplja. Njegove noge se kao klešta sklopiše oko članka napadača, bacajući ga na tle pokretom koji je bio tako uvežban da je došao gotovo instinktivno.

Teško telo, odvojeno naglim pokretom od tla, polete kroz vazduh, očajnički vitlajući rukama u pokušaju da se za nešto uhvati.

Ninđa je već stizao, hitro i bešumno, kao ptica grabljivica sigurna u svoj plen. Izbegao je nespretni udarac nogom i bacio se čitavom težinom preko Niktarija, stežući mu čeličnim šakama vrat zaštićen ogrlicom od grube kože.

— Prijatelj — ponovi gledajući u uske proreze očiju. — Prijatelj... ne želim da se borim sa tobom, ratniče!

Kao divlja zver, Niktari skljocnu očnjacima u naporu da dohvati ruke stisnute oko nje govog vrata, ali bez uspeha. Iz grla mu se ote glas nalik roktanju svinje.

— Neću ti ništa — nastavi ninđa unoseći mu se u lice. — Ništa, čuješ li? Hoću da govorim sa tobom! Samo da govorim!

Dve ogromne šake padoše na ramena ninđe, ali se on odupre napadu, zadržavajući telo protivnika na tlu pritiskom ko-

lena u mišićavi trbuh. Stisak oko grla se postepeno pojačavao i Niktari pokuša da otkloni sa svog vrata tu sve opasniju pretnju.

— Ako ne prestaneš da se boriš, umrećeš — reče ninđa tiho. Njegov sugestivni pogled, vrhunskog majstora hipnoze, bio je uprt u oči čoveka pod njim, ali to nije davalo efekte. Zastenjavi promuklo, Niktari se nape čitavim telom da zbaci teret sa sebe.

— Hoćeš li sada da govoriš, prijatelju? — upita ninđa. Prsti još jednom pojačaše stisak oko zaštićenog vrata.

Iznenada, Niktari prestade da se opire i oslobodi ninđi ruke. Čitavo telo mu se opusti, ali samo na trenutak. Novi pokušaj da se oslobodi bio je pojačan užasnom snagom koju svakom živom biću pruža strah od bliske smrti.

— Ne! — uzviknu ninđa, ali upozorenje stiže prekasno. Među debelim plavkastim prstima stvori se crna kuglica, hitro izvučena iz nekog prevoja kožne odeće.

Pre nego što je ta kuglica, bez sumnje ispunjena kiselinom, mogla poleteti prema licu ninđe, ovaj načini kratak snažan pokret obema rukama. Nešto u vratu protivnika tiho

kvrčnu i telo mu se naglo ukru-
ti. Izobličeno od mržnje, lice
Niktarija ostade okrenuto na-
više nad slomljenim vratom.

Osluškujući, ninda hitro pre-
traži odeću mrtvog čoveka, ali
ne otkri ništa više od onoga što
je doznao još prilikom prvog
napada u Los Angelesu.

Uspravio se obrisao znoj sa
čela, vrteći glavom. Prvi po-
kušaj da uspostavi kontakt sa
Niktarijima je propao. Drugi mo-
ra biti mnogo pažljivije pripre-
mljen, svakako...

Do njegovih ušiju dopirao je
prigušeni zvuk motora koji su
radili negde u blizini. Njegovi
prijatelji su ga čekali da zaje-
dno krenu do hacijende Valje-
ho i on pođe u pravcu zausta-
vljenih džipova.

Uostalom, možda je hacije-
nda Valjeho upravo ono mesto
na kojem će doznati nešto vi-
še o tajanstvenom narodu iz
džungle...

I onima koji mu pomažu da
ostane skriven...

— Eldridž! — u glasu Seline
Donkaster osećao se prizvuk hi-
sterije kada je prepoznala nje-
govo lice pod maskom domoro-
ca.

— Da, ja sam — reče on
prolazeći pored njenog džipa.
Osmehnuo se Sumiko i zastao
pored vozila iz kojeg je sa ci-

garetom među zubima virio Ta-
basko Pit.

— Nije uspelo? — upita ovaj
tiho.

— Ne... izgleda da su Nikta-
ri suviše divlji da bi bar poku-
šali da razgovaraju sa nekim
od nas.

— Ili suviše nepoverljivi?

— Ili suviše nepoverljivi.

— složi se ninda, zauzimajući
mesto pored Pita. — Idemo.
Moje stvari su u zadnjem de-
lu.

— Kako si rekao, mladiću.
Šta sada?

— Najpre ćemo smestiti na-
še prijatelje kod Valjeha, a on
da uzeti jednu noć odmora.

— Imamo li vremena za to?

— Ne znam — osmehnu se
ninda. — Videćemo. U svakom
slučaju, odmor nam je neopho-
dan, jer umoran čovek sporije
reaguje i sklon je da čini gre-
ške. U ovoj situaciji svaka gre-
ška mogla bi biti fatalna, ti
ljudi su užasno dobri borci, Pi-
te.

— Kako? Do đavola, Les, po
onome što si me ti učio, jedan
narod ne postaje preko noći
tako ubilački raspoložen!

— Tačno. Nešto, neki još u-
vek nepoznati faktor, primora-
va ih da se neprestano bore i
oni ratničkoj veštini svakako
posvećuju mnogo pažnje.

— Huetano?

— Ne Huetano. Borba za grad odavno je završena i Niktari su tu neprikosnoveni gos podari. U takvim prilikama osvajači se obično opuštaju, dopuštajući podređenima više slobode, ali oni tu grešku nisu učinili.

— Ponovo taj nepoznati faktor koji si pomenuo? Hmm... divlji Indijanci iz prašume?

— Možda, ali ne verujem. Sudeći po onome što sam do sada doznao o Niktarima, ti ljudi iz kamenog doba za njih nisu bili nikada protivnik vre dan pažnje. Uostalom, koliko si pravih Indijanaca video u gradu, Pite?

— Pravih? Misliš na one koji izlaze iz šume da bi trgovali sa stanovnicima grada? Boga mu... kad bolje razmislim, ne mogu reći da sam video nešto slično!

— Nisi ni mogao. Nema ih, Pite.

— Uništeni?

— Verovatno. I to pre mnogo godina. Pažljivo sam motrio lica stanovnika grada. Nijansa njihove kože mnogo je svetlija nego što bi se to moglo očekivati, što znači da i indijanske krvi ima manje nego drugde u ovom delu sveta.

Džipovi su sporo napredovali uskom vijugavom stazom, po tlu koje, zaklonjeno krošnjama drveća, nikada nisu dotakli zraci sunca. Čak i sada, usred sušnog perioda, točkovi su klizali po mekoj crnoj zemlji prekrivenoj istrulelim ostacima lišća i granja. U sezoni kiša ova staza postajale je neprohodna za motorna vozila, dopuštajući prolaz samo sporim karavanima mazgi sa tovarima kaučuka, je dine stvari koju je ostatak sveta želeo iz ovih krajeva.

— Dobre mašine — zadovoljno reče Tabasko. — Još mi se nije dogodilo da me ostave na cedilu, bez obzira na užasne klimatske uslove.

— Bojim se da ćemo ipak morati da ih ostavimo, Pite...

— Šta?! Ne misliš valjda da ćemo...?

— Baš tako. Zvuk motora u prašumi će se čuti na čitave milje unaokolo. Ako želimo da bilo šta postignemo moramo se prilagoditi i biti tihi kao oni. Razgovarao sam sa Valjehom; on je voljan da nam iznajmi nekoliko mazgi i ljude koji će ih voditi.

— A mi pešice, a?

Lesli se nasmeja, ali mu je pogled bio zamišljen.

— Vidiš, Pite, kada smo ova mo došli iz Los Anđelesa, pre-

šli smo put ne samo u prostoru nego i u vremenu. Ovaj deo sve ta kasni par stotina godina za našom civilizacijom, a to je čija njenica preko koje se ne može tek tako preći. Motorna vozila su dobra stvar za druga mesta i druga vremena; ovde ona odu daraju od okoline i predstavlja ju opasnost za nas.

— Pa, kad se mora... — uzdahnu Tabasko, odbacujući do pušenu cigaretu kroz prozor. Nego, taj Valjeho me iznenađuje. Po Halevijevom pričanju, nije hteo čak ni da govori sa Tromelom i njim, a nas ne samo što prima pod krov već je spreman i da nam pomogne u organizovanju ekspedicije. Šarmirao si ga, a?

— Nešto bolje od toga, Pite. Uplašio sam ga.

— Stari trik. Kako ti je uspelo?

— Ispričao sam mu da su nekim ljudima u Džordžtaunu njegovi poslovi postali sumnjivi i da se čude zbog čega čovek sa tako dobrim prihodima živi u ovakvoj pustinji.

— Hmm... Upalilo je?

— I te kako, premda to po Valjehovom licu nikada ne bih naslutio, jer taj hidalgo ima lice rođenog pokeraša. Međutim, istina je da je Sumiko malo ispitala njegove poslove pre

polaska ovamo. Njegove plantaže dobro rade, ali mu ni izbliza ne bi mogle obezbediti onaj novac koji ima na računima po raznim bankama.

— Oho! Naš prijatelj se bavi i tajnim poslovima! Čekaj, pusti me da pogodim... kokain?

— Ne... nešto isto tako skupo, a mnogo manje opasno. Pogledaj...

Na dlanu ninđe toplim zelenkastim odsjajem svetlucao je kamen nepravilnog oblika.

— Smaragd! Pravi smaragd, boga mu!

— Tako je. Čovek od koga sam ga kupio uveravao me je da potiče sa padina Roraime, ali nije mogao da potvrdi imali Valjeho neke veze sa njim. Ti si čuo za legende o Eldoradu?

— A ko nije? — uzdahnu Tabasko. — Na žalost, takvo mesto ne postoji...

— Možda — zagonetno se osmehnu Lesli. — Legenda je Eldorado postavljala i u ove krajeve, negde u planinski lanac Gvajanskih planina, na Parimu ili Pakaraimu. Niko još nije uspeo da pronađe slično mesto, a ponajmanje jezero u koje su, kako priča kaže, davno nestali narodi jednom godišnje kao žrtvu bacali predmete od

zlata i dragog kamenja. Ipak, ovaj deo sveta još uvek nije potpuno istražen, a sve reke koje teku sa planina nose tragove zlata.

— Boga mu! Misliš li da Niktari znaju za bogata nalazišta?

— Haleviju je tako rečeno, ne zaboravi. A onda, Valjeho ima mnogo veće prihode nego što bi plantaže mogle doneti. Kada se te dve činjenice saberu, kao rezultat dobijamo činjenicu da je naš prijatelj hacijendero, u stvari, na platnom spisku Niktarija!

— Da li to Halevi i Donkasterova znaju?

— Ne, iako arheolog možda već sumnja. Nije bio oduševljen kada si mu rekao gde ćemo noćiti?

— Ne, ali njegovo lice je uvek mračno. Čudan tip. Imaš nameru da pritisneš Valjeha?

— Da, za sada. Međutim, ne mam još dovoljno argumenata koji bi ga naterali da progovori, ali mislim da ću uskoro nešto već otkriti.

— Strah?

Ovoga puta ninda je dugo ćutao pre nego što je odgovorio.

— Ne, strahom se kod Valjeha ništa ne može postići, Pite. Čovek koji godinama živi u se-

nci užasa koji predstavljaju Niktari mora imati druge kriterijume o onome čega se treba bojati. Strah od smrti to svakako nije... jer za njega bi smrt predstavljala samo oslobođenje od ropstva koje traje u njegovoj porodici već pokoljenjima...

*

* *

Ogromni sto bleštao je od srebra i kristala pod raskošnim lusterom čija je svetlost, među tim, pokatkad treperila, podsećajući na to da i agregat koji je brektao pod nadstrešnicom od palmovog lišća na stotinak jardi od glavne kuće nije bio građen za ovako vlažnu klimu.

Uprkos izboru odličnih jela i nizu pića koje je ljubazni doaćin ponudio gostima sa Severa, atmosfera za stolom bila je napeta. Iako okupana i osvežena, Selina Donkaster delovala je umorno i zaplašeno, odgovarajući samo bledim osmehom na Valjehove komplimente. Na mestu pored nje Halevi se namrgođeno bacio na posao da se što pre opije, jedva dotakavši jelo na svom tanjiru.

— Moram vas zamoliti za oproštaj u ime mojih prijate-

lja, senjor Valjeho — govorio je Tabasko Pit, nespretno pri noseći usnama blistavi beli salvet. — Zaista, toliko su umorni da večeras ne pokazuju ni delić onoga za što su sposobni kao drugovi za stolom. Leslie i Sumiko, opet, nisu ono što bih nazvao zabavnim i razgovorljivim ljudima. Njih dvoje suviše su ćutljivi, pa im čak ovako dobro piće ne razvezuje jezike!

Valjeho, krupan, debeo čovek sede kose i brkova, ljubazno se osmehivao pokazujući blistavo bele zube. Čitave večeri bio je savršen domaćin, uglađen i dostojanstven, prenoseći jedva vidljivim migovima želje svojih gostiju hitro i veštoj posluži.

— Žao mi je zbog toga — odgovori on na engleskom u kojem se jedva opazio španski naglasak. — Ali, kako rekoste, senjor Tabasko, vaši prijatelji su umorni, što im se svakako može oprostiti. Huetano je odi staj grad na kraju sveta.

Pomerivši se na svom mestu, ninda se lako osmehnu, odlazeći čašu sa izvrsnim vinom. Večera je trajala gotovo čitav sat, ali je skoro isto toliko vremena i njemu bilo potrebno da uoči svaki detalj ogromne trpezarije, svaki detalj na licu i u očima Valjeha i njegovih ću-

tljivih ljudi koji su posluživali goste.

Svaki od njih bio je ne samo dobar sluga već i dobar borac, reklo je njegovo iskustvo oko, prateći gipke pokrete snažnih ljudi na čijim su ramenima bele bluze skoro pucale. Valjeho ima odličnu ekipu telohranitelja, spremnih da za njega žrtvuju i svoje živote, ako to bude potrebno...

I pored blistave svetlosti i odličnog vina, haragei je upozoravao na pritajenu opasnost koja je lebdela negde ispod tavanice i oko zidova trpezarije, i zato je on toliko vremena i posvetio proučavanju prostori je i ljudi u njoj. Svaki detalj bio je čvrsto urezan u njegovo pamćenje, tako da je i zatvorenih očiju mogao uzvratiti napad koji bi došao iz bilo kog pravca.

Ljudi iz posluge nijednog trenutka nisu ispuštali svog gospodara iz vida i stoga je i ninda bio uveren da će signal za početak napada — kada je dnom dođe — doći upravo sa te strane.

Što se njega tiče, bio je spreman, a i Pit i Sumiko znali su šta treba da čine. Pitov cilj biće sam Valjeho dok ninda bude zadržavao njegove ljude. Sumiko je imala zadatak da što

pre ukloni Selinu i Halevija iz opasne zone, ne stavljaajući pri tom svoj život na kocku.

Izvrсни francuski konjak bio je već poslužen uz mirišljivu kafu, što je značilo da se obed bliži kraju. Leslie sruči svoju čašu niz grlo i hitri sluga iza njega pohita da je ponovo napuni. U Valjehovim očima videlo se zadovoljstvo, jer nije mogao znati da čak ni trostruko veća količina alkohola ne bi usporila pokrete ninđe, niti otupela njegove fantastične re flekse.

Naizgled opušten na svojoj stolici, ninda je strpljivo čekao, udišući raskošni miris bele cigare u Valjehovim rukama. Pit je i dalje živahno brbljao, odajući utisak već pripitog čoveka, dok je Halevi već odista bio pijan, buljeći zakrvavljenim očima u stolnjak pred sobom.

Selina Donkaster uspravila se naglo, pridržavajući se jednom rukom za sto. Ninda napela mišiće nogu.

— Ja... moram vas zamoliti za oprostaj, senjor Valjeho... ne osećam se dobro i želela bih da se povučem u svoju sobu...

— Svakako, draga moja — Valjeho je bez žurbe gasio cigaru u ogromnoj pepeljari pr-

ed sobom. Mora da je to predstavljalo znak za njegove ljude da se pripreme, jer ninda ispod oka zapazi kako su sva trojica — toliko ih se u tom trenutku zateklo oko stola — iznenada zastali gledajući u svog gospodara. — Vaše želje za mene su zapovest...

Sa osmehom na licu, Valjeho raširi ruke da pljesne dlanovima. Naglim pokretom ninda odgurnu svoju stolicu i uspravi se na noge.

U trenutku kada su se Valjehovi dlanovi spojili, ninda nasluti neobičan šum u zidu iza svojih leđa i okrete se u mestu, ne mareći za dvojicu slugu koji su u istom trenutku poleteli prema njemu sa obe strane stola.

HARAGEI!

Ispod skupih tapeta na zidu odjeknuše potmuli udarci i one se raspadoše, pokazujući da ispod njih nije pravi zid već samo krhka pregrada od drveta koji su tri Niktari ratnika već bacila pod svoje noge. Iskočivši iz svog neobičnog skrovišta, oni divlje zaurlaše, podižući koplja na zajednički cilj.

»Valjeho je pravilno procenio gde se krije najveća opasnost«, pomisli ninda napinjući mišiće nogu. »Sva trojica idu na mene, zajedno sa dvojicom

slugu. On i treći sluga naplašće Pita, dok Halevija i dve žene ne smatra za ozbiljne protivnike...«

Elegantnim skokom on se stvori na stolu, plešući između kristalnih boca i pribora za desert. Imao je samo delić sekunde na raspolaganju, ali ga je iskoristio na najbolji način. Pogođena vrhom stopala, jedna flaša odlete da bi se rasprsla na licu čoveka koji mu je dolazio sa leve strane i već pružao ruke kako bi ga ščepao oko kolena i oborio na pod.

Tri koplja pogodiše mesto na stolu gde se ninda nalazio samo treptaj oka ranije i pod strašnim udarcima debelo drvo pršte kao kutija od šibica. Uhvativši se gipkim prstima za okvir lusteru, zagrejan od sijalica, ninda se ukloni van dometa koplja, elastično se dočekavši na noge u blizini mesta gde je Pit držao pod sobom Valjeha i stezao ga za grlo, ne obraćajući pažnju na udarce koje mu je sa leđa zadavao treći sluga.

Preciznim karate udarcem Leslie eliminisa tog protivnika, prateći krajičkom oka kako Su miko uklanja od stola dvoje ljudi čije će ga prisustvo samo ometati. Taj pogled morao je biti kratak, jer su Niktari već

stizali, mrveći pod nogama ostatke stola i pribora za jelo.

Kratki nož širokog sečiva stvorio se u desnoj ruci ninde i on pođe u napad, brzinom misli, prebrzo čak i za izvanredne reflekse Niktarija. Ratnik u sredini zamahnu kopljem, ali se Leslie provuče ispod njegove ruke, otvarajući mu utrobu dugim parajućim pokretom ruke sa nožem. Čovek zaurla, padajući na kolena, zapanjeno buljeći u creva koja su navrla kroz uski otvor u njegovoj kožnoj odeći.

Sluga u beloj bluzi stizao je korak iza Niktarija, lica izobličenog od mržnje, vitlajući iznad glave kratkim olovnim pendrekom čiji je udarac mogao bez napora da smrska ljudsku lobanju. Oslanjajući se na desnu nogu, okrenut da sačeka napad preostale dvojice Niktarija, ninda ga dočeka stopalom leve noge i odbaci natrag do pregrade koju su do maločas ratnici koristili kao zaklon.

Dva udarca kopljem padoše gotovo istovremeno, ali njihovi vrhovi još jednom nisu našli svoj cilj. Odskočivši korak u stranu, ninda zavitla nož iz desne ruke i njegovo široko se čivo zari se u usta bližem ra-

tniku, lomeći mu zube između kojih navre krv.

Sluh mu je sa savršenom preciznošću odao da sluga iza njegovih leđa već ponovo stiže, režeći od gneva, ali je taj napad bio daleko od klase ono ga što mu je pretilo od Niktarija. Povivši se u pojasu, on dopusti da zalet prebaci čoveka preko njegovih leđa, zgrabivši ga za ruku sa pendrek-om.

Kost podlaktice krcnu i slomi se, a čovek jezivo zaurla od bola. Hvatajući ga za opruženu nogu pre nego što je ona dotakla pod, ninda iskoristi njegovo telo kao zaklon od novog udarca kopljem koji je već stizao.

Naglim trzajem on odbaci slugu od sebe, zajedno sa kopljem zarivenim duboko u njegov trbuh. Niktari, međutim, nije ustuknuo; pokazujući zube kretao je u novi napad, šireći ogromne ruke u medveđi zagrljaj.

Udarac pesnicom u lice zastavio ga je samo na trenutak, ali ninda ništa drugo nije ni očekivao, upozoren ranijim borbama sa ratnicima iz iste škole. Skliznuo je u stranu izbegavajući protivudarac ogromne pesnice, a onda istrigao koplje iz trbuha sluge ko

ji je nepomično ležao pred njegovim nogama.

Držeći ga poprečno pred svojim grudima, on odbi udarac koji slomi debelu dršku kao palidrvce, poklanjajući mu tako delić sekunde neophodan da izvuče šuriken iz skrovišta ispod svog opasača.

Kroz oko u mozak, bio je to najsigurniji način da se ubiju ti ljudi čiji je mozak štitala izuzetno debela kost lobanje. Okrenuvši se u mestu kao čigra i pokrivajući ranjeno oko obema rukama, Niktari posrte i s treskom se sruči među ostatke stola.

— Lesli! — vrisnu Sumiko.
— Pazi!

Upozorenje nije bilo potrebno, jer je ninda već menjao svoj položaj, upozoren haragerijem.

Pod niskom tavanicom trpezarije pucanj iz skraćene dvocevke odjeknuo je kao eksplozija, šaljući olovni oblačić kroz vazduh na onom mestu gde su se grudi i trbuh ninde nalazili samo delić sekunde ranije.

Trojica Valjevovih slugu bili su na ulazu u prostoriju; dvojica sa strane sa velikim mačetama u rukama, a treći...

Treći je ponovo podizao svoje strašno oružje, tražeći vr-

hom cevi cilj koji ovoga puta ne sme promašiti...

*
* *

Ovoga puta strelcu sa dvocevkom nije se žurilo, jer je naučio da poštuje neshvatljivu brzinu tog nepoznatog čoveka opasnih tamnoplavih očiju.

Suženih očiju, ninda je takođe pratio svaki njegov pokret, vrebajući trenutak kada će prst pritisnuti okidač puške, svestan da se nalazi u opasnosti kojoj se veoma teško može izbeći.

Metak iz vatrenog oružja ma nje je opasan, jer sledi utvrđenu putanju koju određuje položaj cevi u trenutku opaljenja; čovek sa dobrim refleksima, refleksima jednog ninde, može se ukloniti sa njegove putanje koja zauzima veoma malo mesta u prostoru.

Nasuprot hrpi olovnih kuglica koje će dvocevka rasuti u lepezu velikih dimenzija, oblaku smrti pred kojim čak i brzina ninde može biti nedovoljna.

Valjehovo upozorenje telohraniteljima imalo je i svojih loših strana, jer je praktično sva njihova pažnja bila usmerena

na Leslija, i u tome se sastojala greška koja je odlučila ishod obračuna u raskošnoj trpezariji.

Tabasko Pit reagovao je u pravom trenutku i na pravi način: zavitlana njegovim moćnim rukama, jedna od teških stolica odlepi se od poda i polete prema vratima u visini trbuha trojice ljudi.

Već napet do krajnjih granica, čovek sa dvocevkom nije izdržao i njegov prst se zgriči na okidaču.

Taj poklet nije promakao nindi, kao ni pokret cevi koju je čovek nesvesno skrenuo prema novoj opasnosti. Puška još jednom grunu, šaljući olovne kugle u smeru u kojem ninde već odavno nije bilo.

Teška stolica raspade se na komade pogodivši jednog od one dvojice sa mačedom u grudi i odbacivši ga do do vratka o koji je udario leđima i potiljkom.

U tri duga, neshvatljivo duga skoka, Lesli je već stizao do njih, šireći ruke na dva istovremena udarca. Okrenuvši beskorisnu pušku u rukama, onaj u sredini zamahnu kao batinom, ali čovek naučen da se oslanja na vatreno oružje nikada ne dostiže brzinu i ve-

štinu borca obučenog da ubija golim rukama.

Ivicom dlana desne ruke ninda ga pogodi pod bradu i posla na pod. Dok je klizio naniže sačeka ga udarac levom nogom u lice, udarac zadat takvom snagom da mu je potpuno smrskao slepoočnicu.

Levom rukom ninda odbi udarac mačedom i, dovršavajući udarac nogom namenjen drugom čoveku, odskoči unazad. Mačeta se podiže još jednom, blešteći na svetlosti, ali se na njenoj putanji ovoga puta ispreči čelična cev dvocevke koju je ninda zgrabio sa poda.

Zvonki udarac čelika o čelik koji široko sečivo mačete nije izdržalo. Snažnim zamahom ninda zari dvostruku cev u grudi protivnika, mrveći rebra i pluća pod njima.

— Bravo, Les! — kliktao je Tabasko iza njegovih leđa. — Ovo će im biti dobra lekcija!

Ninda ga utiša pokretom ruke. Borba još nije bila završena, jer su negde pod njim drvene stepenice tutnjale pod nogama novih napadača, Valjehovom rezervom ostavljenom u prizemlju zgrade za slučaj da sa njegovim planovima nešto krene naopako.

— Dovedi ga ovamo, Pite! Sumiko, ostani tu!

Noseći hacijendera pred sobom kao lutku, Pit priđe vratima. Ninda ščepa Valjeha za košulju na grudima i unese mu se u lice.

— Reci im da se vrate, Valjeho! — procedi kroz zube. — Reci im, ili si mrtav!

Pogled hacijendera bio je prazan, podsetivši nindu još jednom na osuđenika na smrt kojeg više ne može ohrabriti ni vest o odlaganju izvršenja presude.

— Valjeho, do đavola, reci im!

Blede usne se razvukoše u osmeh.

— Zar je važno od čije ruke ću umreti, Eldridž?

Gomila ljudi sa mačetama i puškama u rukama već je jurila hodnikom.

— Valjeho, ako mi sada umremo, svi će doznati tajnu Niktarija! Sve što znam ostalo je zapisano u jednom sefu u Los Angelesu i izaći će na svetlo dana ako nas pobiju!

U oku hacijendera blesnu novo osećanje.

— Pusti me — reče promuklo. Ninda glavom dade znak Pitu da to učini.

— Stanite — reče Valjeho snažnim glasom, podižući ruku. — Vratite se na mesta... sve je u redu!

Ninđa klimnu glavom, jer se potvrđivao njegov zaključak o Valjehu kao o snažnoj ličnosti, čoveku koji je umeo da natera svoje ljude na poslušnost. Bez ijedne reči protesta, ljudi se tiho povukoše unazad i niz stepenice, dobacujući tek ispod oka poneki radoznao pogled.

Opustivši mišiće napete već punih pet minuta, ninđa pređe pogledom preko prostorije u ne redu, udišući oštar miris sveže krvi.

Oslonjen o zid, sa rukama na stomaku, Halevi je tiho povraćao, sav zelen u licu. Nekoliko koraka dalje Selina Donkaster stajala je usplamtelog lica i raširenih nozdrva. Njen pogled bio je uprt pravo u Lesliejeve oči. Disala je sporo, dubokim udisajima, a bradavice njenih grudi pretile su da probiju tanku tkaninu bluze.

»Pa ona je uzbuđena!«, shvati sa iznenađenjem Lesli. »Borba... krv... snažni muškarci koji jedan drugom nanose razorne udarce... to je ono što seksualno nadražuje takvu vrstu žena...«

Pogled Sumiko bio je takođe uprt u njega, ali je on znao da njoj nije promaklo šta se zbiva sa Selinom. Osmeh-

nuo joj se pokazujući da čita njene misli, a onda se okrenuo Valjehu.

— Sada možemo da razgovaramo, senjor Valjeho — reče tiho.

— Možemo. Tvoj blef je upalio, Eldridž... ništa drugo mi i ne preostaje, zar ne?

— Da, mislim da je tako. Premda to u suštini i nije bio pravi blef... pre ili kasnije neko će doznati tajnu Niktarija i tvojoj igri će doći kraj.

— Igri? — Valjehove usne izviše se u ružan osmeh. — Da, nekome bi to moglo izgledati kao igra... Ali, nemojmo o tome da govorimo ovde. Ako već pominjemo neugodne stvari, učinimo to na malo prijatnijem mestu. Gospodo, pođite za mnom...

Ponovo uspravljen, Valjeho pođe hodnikom. Tabasko Pit upitno pogleda u Leslija.

— Pobrini se da uljudiš Halevija, pa ga dovedi za nama. Devojke, idemo!

Sumiko mu se osmehnu u prolazu, žureći za Halevijem. Selina mu je prilazila sporim korakom, dok su joj oči blistale.

— Oh, Lesli! — uzviknu bacajući mu se u zagrljaj. — Tako sam se plašila, sve dok ti nisi preuzeo stvar u svoje ru-

ke. Bože, kako si bio lep... i strašan... u tom trenutku!

Stežući mu ruke, ona ih snažno privuče uz svoje grudi teško dišući. Nežno, ali odlučno ninda se oslobodi njenog zagrljaja.

— Nije sada vreme za to, Selina. Pomozi Pitu sa Halevijem...

Vrata malog salona bila su otvorena, propuštajući u hodnik prigušeno svetlo. Ninda za stade na pragu, po navici, uočavajući svaki detalj prostorije koja je pokazivala da njen vlasnik ima mnogo ukusa i mnogo novca.

— Uđite slobodno, Eldridž — progovori Valjeho. Stajao je okrenut leđima i mirnim pokretima spremao sebi koktel pored bara od mahagonija. — Ovde nema nikakvih tajnih zidova, a ni Niktari ove noći neće više napadati. Piće?

— Da, hvala, Znate dosta o njima?

— Sasvim dovoljno. Možda čak i previše. Nema na ovom svetu čoveka koji zna više o njima od mene, senjor Eldridž...

Prihvativši ledenu čašu iz Valjehove ruke, Leslie se spusti na udobni kožni kauč, licem okrenut vratima. Pit i Selina uvedoše Halevija koji je

posrtao, još uvek zelen u licu. Dotakavši mu toplim prstima dlan, Sumiko sede pored Leslija.

— Sve u redu, devojčice? — tiho upita on.

— Sve u redu, Les. Nije čak bilo ni naročito opasno po nas.

— Da, video sam. Srećom, oni još ne znaju s kim imaju posla, inače...

U drugom uglu prostorije Valjeho se prigušeno nasmija, podižući čašu.

— Da, senjor Eldridž, oni nisu znali s kim imaju posla. Verovali su da je pred njima ponovo samo ekipa arheologa jedva sposobnih da se brinu o sebi, kao ekspedicija profesora Tromela. Ovoga puta suprotstavili su im se pravi borci, ali to njih neće zaustaviti; Niktari su takvi...

— Zašto?

— Zašto? — ponovo uputi Valjeho pitanje, zastavši sa poslužavnikom punim čaša u rukama. — Zaista, to pitanje se bi nikada nisam postavio, ali...

— Nimalo čudno — reče Sumiko svojim melodičnim glasom. — Vi ste odrasli u njihovoj blizini i sve što oni čine izgleda vam potpuno prirodno. Sem toga, koliko sam do sada primetila, ovde niko ne želi da govori o njima...

— Da, to je tačno. Iako, po tradiciji, moja porodica jedina održava nešto što bi se moglo nazvati odnosi sa njima..

— Koliko je duga ta tradicija, senjor Valjeho?

— Šest pokoljenja, senjorita. Gotovo tri stotine godina, još otkako je moj predak Fernando Valjeho došao u ovaj kraj kao sluga španskih misionara. Niktari su ih pobili bez oklevanja, jer su već tada znali da ih ostali, normalni ljudi gledaju sa gnušanjem i da će pokušati da ih unište ako im se za to ukaže prilika...

— A vaš predak?

— Imao je sreće da poznaje nekoliko jednostavnih mađioničarskih trikova. U neku ruku, Niktari su slični deci. Ti trikovi su ih oduševili i tako je Fernando Valjeho ostao pošteđen. Dopustili su mu da se nastani u blizini i on je osnovao naselje koje će kasnije nazvati Huetano. Kasnije, kada je grad počeo da raste, on je postao neka vrsta njihovog ambasadora, njegovi potomci takođe, sve dok...

Ninda je znao da je u pri-povesti o Niktarima sada na redu jedno krvavo poglavlje... kao i uvek kada se sukobljavaju dva sveta i dva načina života.

— Sve dok? — Selina se nagne prema Valjehu sa čašom u ruci.

— Sve dok Niktari nisu shvatili da će ih stanovnici Huetena uskoro nadmašiti brojem. Jedne noći upali su u grad i hladnokrvno poklali sve koje su smatrali suvišnima.

— Kada je to bilo?

— Pre devedeset godina. Od tog vremena Huetano stagnira, iako je ovo bogat kraj. Odbijali smo sve koji su želeli da se nasele, odbijali ponude da nam se izgradi put, da se podigne fabrika za preradu kaučuka. Niktari to nisu želeli, jer su znali da moraju sačuvati tajnu svog postojanja ako žele da prežive...

Halevi je drhtavom rukom brisao znoj sa čela.

— Ne mogu to da shvatim — reče promuklim glasom. — Zar je moguće da za sve ove godine niko nije imao hrabrosti da pođe i zatraži pomoć?

— Oh, imao je... međutim... ali, bolje da ne govorimo o tome...

Na licu Tabasko Pita ogledalo se gađenje kada je ustao da vrati punu čašu na ploču bara.

— Zašto ne ispričaš sve do kraja, Valjeho? — reče kroz stisnute zube. — Reci istinu...

tvoja prokleta porodica dobro je pazila da niko ne napusti Huetano. I tu »sitnu« uslugu lepo naplaćivala od onih divljaka!

*
* *

Kada je podigao pogled, Valjeho više nije podsećao na ponosnog vlasnika ogromne haciende, ali su čak i na takvom njegovom licu crne oči svetlele prkosnim sjajem.

— Da — reče snažnim glasom. — Moja porodica brinula se da tajna Niktarija ostane sačuvana i pri tom nije birala sredstva. Ali... to nismo činili jedino zbog bogatstva kojim su nas Niktari obasipali, senjor Tabasko...

— Uцена — tiho reče Sumiko. — Je li tako, senjor Valjeho?

— Da, ucena. Imam dvoje dece, gospodo, dečaka i devojčicu, od deset i od dvanaest godina. U ovoj kući, međutim, nećete naći ništa ni nalik dečjoj sobi, nigde ni jedne jedine igračke. Zna li zašto?

— Niktari su ih...?

— Niktari su ih odveli i drže ih negde u svom skrovištu. Znam da im se neće dogoditi ništa sve dok činim ono

što mi se naredi. Onoga trenutka kada shvate da sam ih izdao...

— Užasno! — šapnu Selina Donkaster bledog lica. — Pa to su prave zveri!

— Zveri? — Valjeho se umorno nasmeši. — Na nesreću, oni su u pravu što tako čine... Šta mislite, gospođice, šta bi se dogodilo kada bi naša takozvana civilizacija doznala za njih?

— Isto što i divljim Indijancima u prašumama Južne Amerike — reče Leslie. — Biće uništeni za dvadeset — trideset godina. Bolestima na koje nisu imuni, alkoholom, radoznalošću belih ljudi...

— Da, to bi se dogodilo — klimnu Valjeho umorno glavom. — Za sve ove godine između moje porodice i njih razvio se odnos uzajamnog poštovanja...

— Nesreća je u tome — zamišljeno reče ninda — što će se to pre ili kasnije svakako dogoditi, Valjeho!

— Znam. Nadam se jedino da mene više neće biti ovde kada se to dogodi, jer osveta Niktarija biće strašna...

Nekoliko dugih trenutaka u polumračnom salonu vladala je mrtva tišina, puna napetosti. Prekinula je Selina Donka-

ster, odlučnim pokretom ispraznivši svoju čašu do kraja.

— Valjeho... postoji li način da se te gorile unište... Šta ja znam... otrovnim gasovima, ili bombardovanjem iz aviona?

— Ti si luda! — užasnuto procedi Halevi odmičući se od nje. — Da li znaš o čemu govoriš, Selina? O smrti nekoliko hiljada ljudskih bića!

— Oni nisu ljudska bića, do đavola! I da li ti znaš neki drugi način da dođemo do ono ga što kriju u džungli!

— Selina!

— Zaveži, Džozefe! — prosikta ona, grčeci usne u ružnu grimasu. — Sita sam slabića sličnih tebi koji umeju samo lepo da pričaju! Ti si mi obećao bogatstvo, proklet bio, i ja ću ga se dočepati... s tobom ili bez tebe!

Ponovo nekoliko trenutaka neugodne tišine. S psovkom na usnama žena klonu na svoje mesto, zarivajući prste kao kandže u meku kožu.

— Pre nego što produžimo ovaj ugodni razgovor — isce-ri se Tabasko — mene zanima nešto drugo, Valjeho. Ko je odgovoran za one napade na nas, u Los Anđelesu i ovde?

— Ja, naravno.

Stisnutih pesnica Halevi skoči, ali se zatetura, tako da intervencija Tabasko Pita koji se isprečio pred njega nije ni bila potrebna.

— Prokleti ubico! — zareža arheolog.

— Sedi, Halevi, do đavola! — reče Pit odgurnuvši ga na mesto. — Šta hoćeš, čoveče? U toj gužvi oni su prošli mnogo gore od nas i imaju više razloga da se ljute!

— Ima tu još nešto — reče ninda sa osmehom na licu. — Kako je Halevi uspeo da uma- kne iz Huetana, Valjeho?

— Zahvaljujući meni, naravno — odvrati hacijendero promuklim glasom. — Imao je sreće, ukazala mi se jedna šansa u milion da ga pošteditim i ja sam to učinio, nadajući se da će postupiti pametnije. Međutim, on je ponovio Tromelovu glupost i došao ovamo ponovo sa šačicom ljudi...

— Mislite da nemamo nikakvih izgleda, Valjeho?

— Ne. Nikakvih...

— Zbog čega? — posle dužeg vremena javila se Sumiko. Na bledom licu, pod slapom kose, njene crne oči izgledale su ogromne.

— Niktari će vas sve poubijati — sleže Valjeho ramenima. — Put do hacijende sada

je već pod njihovim nadzorom i ništa živo ne može proći, a da ga oni ne primete.

— Pogrešiće ako to učine.

— Možda, gospođice. Ali pokušajte da ubedite **njih** u to.

— I hoću... ako nam date priliku za to, Valjeho...

— Ja? — osmeh oko usana čoveka bio je gorak. — Kako?

— Moramo govoriti sa njima. Ako se njihovo postojanje predstavi svetu na pravi način, pleme može biti pošteđeno i čak nastaviti sa životom kakav i sada vodi...

— Oni vam neće verovati, čak i kada bi prihvatili razgovor sa vama! Ubiće vas pre nego što shvatite šta se dogodilo!

— A šta ako im vi preporučite razgovor sa nama?

— To neće pomoći.

— Zaista?

— Zaista. Rekao sam da su Niktari kao deca. I tvrdoglavi kao deca, između ostalog. Oni jednostavno nemaju poverenja u one koji se razlikuju od njih. Čak ni u mene.

Ninda se uspravi naglim pokretom i svi pogledi skretoše prema njemu.

— Senjor Valjeho, potpuno shvatam vašu situaciju. Nećemo zahtevati da ih privolite na razgovor sa nama. Umesto

toga, pomozite nam da ih pronademo, a ostalo je naša brigga.

— Da, tako je — reče veselo Selina. — Gde je njihovo selo ili gde već žive? Leslie će već naći načina da ih ubedi, je li tako, dragi?

— **Draga**, smiri se — prezirivo reče Tabasko Pit. — Ako i pođemo tamo, tebe sigurno nećemo povesti!

— Niko živ ne može doći do njihovog naselja, Eldridž — Valjeho je umorno vrteo glavom.

— Prepustite to nama. Potrebno nam je nekoliko tovarnih mazgi i ljudi koji će nas odvesti do mesta odakle možemo produžiti sami.

— To bih u svakom slučaju učinio, jer je to najsigurniji način da vas pošaljem u smrt, Eldridž.

— U redu — osmehnu se ninda. — Učinite tako, Valjeho.

— Trenutak — Halevijevo glas bio je nesiguran. — Postoji li još nešto opasno kao i Niktari? Ja sam čuo da...

— Dobro ste čuli, senjor Halevi. Bela magla.

— Bela magla? — Selina Donkaster se namršti. — Šta to znači? Nisi pominjao nakakvu maglu, Džozefe, kada si mi pričao o blagu Niktarija!

— Ne, nisam. To ionako ničemu ne bi poslužilo...

Lesli je strpljivo čekao, gledajući u Valjeha.

— Dakle, senjor Valjeho?

— Bela magla postoji, video sam svojim očima. Kao i njene žrtve. Vidite, put do oblasti Niktarija, gore na obroncima Roraime, vodi kroz stenoviti klanac, ponegde širok tek toliko da njime može proći konj sa tovarom.

— I magla se pojavljuje u tom klancu?

— Da. I u dolini koja se otvara odmah iza njega. Vetar je brzo raznese, ali sve živo što se u tom trenutku pojavi u klancu ostaje na njegovom dnu, bez tragova nasilja, ali... i bez života!

— Magla je otrovna?

— Drugog objašnjenja ne vidim, senjor Eldridž. Ujedno, to objašnjava i kako su Niktari tako dugo ostali izolovani.

— Tu nešto nije u redu — umeša se Selina prezrivim glasom. — Ja u tu bajku neću poverovati... Ako ta vaša magla ubija sve živo, kako to da ne škodi Niktarima?

— Ne znam objašnjenje, gospođice, ali i da znam to ne bi izmenilo stvar. Činjenica je da magla ubija sve osim njih.

— Genetski poremećaj — tiho reče Sumiko. — Onaj isti koji je izmenio građu njihovog tela i boju kože. Mogućno je čak da je ta otrovna magla i dovela do poremećaja. Slabiji su pomrli, dok su snažniji preživeli, prenoseći svoj imunitet na maglu na potomstvo...

— Da — klimnu Lesli glavom. — To je jedino objašnjenje, ali ono neće promeniti moju odluku, senjor Valjeho.

Hacijendero sleže ramenima.

— Rekao sam, Niktari su od mene zahtevali vašu smrt, a najjednostavniji način da to postignem i jeste da vas pošaljem u Dolinu bele smrti!

*
* *

Senka visoke Roraime brzo je klizila po krošnjama drveća, najavljujući skori dolazak noći. Ninda zastade, podižući ruku da zaustavi kratku kolonu ljudi i mazgi koja se ote gla za njim po uskoj stazi.

Uspinjali su se čitav dan, sa jednim jedinim zastankom, jer je Alehandro, Valjeho vodič, insistirao na žurbi kako ne bi morali da noće u najgušćoj džungli. To su, ujedno, bile i jedine reči koje je od jutra izgovorio. I on i njegova dva čo

veka mrko su ćutala, neprestano bacajući preplašene pogledе unaokolo.

Ovde, na visini od gotovo tri hiljade stopa, džungla je bila niža i ređa, ostavljajući više prostora visokoj vlažnoj travi koja se povijala na sve svežijem vetru. Prostor koji su još morali savladati do rastanka sa Alehandrom i njegovim ljudima, nije imao čak ni toga; goli vrh planine gubio se u niskim belim oblacima, a njene padine bile su izbrazdane klancima koji će se uskoro, kad počne kišna sezona, pretvoriti u divlje bujice.

— Ovde? — upita Lesli Alehandra koji mu je prišao.

— Da, senjor. Tu ćemo logorovati do jutra.

— Vrlo dobro. Kiše neće biti?

— Ne još, senjor. Nije nam potrebna koliba, iako će noć biti vrlo sveža.

— Je li to jedino što nam preti, Alehandro?

— Ko zna, senjor? Potrebno je dosta vremena da se čovek rodi... veoma malo da umre.

Klimnuvši glavom, ninda se baci na posao uređivanja logora, zajedno sa ostalima. Svi, međutim, nisu učestvovali u radu: Selina Donkaster je sa

bolnim izrazom na licu trljala zadnjicu u tesnim pantalonama, dok je nespreni Halevi više smetao nego koristio. Ipak, za manje od jednog sata sve je bilo gotovo, a laka večera od konzervirane hrane bila je gotova upravo u času kada se oko njih sklopila tama.

Tihim koracima ninda obiđe još jednom logor na rastojanju od skoro pola milje.

Jedna senka stajala je pod krošnjom kržljavog drveta.

— Šta je, Pite? — reče ninda mirno. — Ne možeš da spavaš?

— Zašto smo povelili tih dvoje nesprenjakovića, Les? Oni nam se samo pletu pod noge, nikakve koristi od njih!

— Morao sam, Pite.

— Zašto, do đavola! Mogli su mirno ostaviti kod Valjeha i sačekati naš povratak. Čak i da se ne vratimo, Valjeho bi našao neki način da ih vrati u civilizaciju.

— Ti sada, dakle, veruješ Valjehu, — prigušeno se nasmeja ninda. — Koliko se sećam, ti si ga prvi optužio da radi za Niktare.

— Jesam, ali...

— Ali su te potom njegovo plemenito lice i seda kosa uverili da je iskren, zar ne? Ili mo

žda trenutak kada je pomenuo svoju jadnu decu?

— Šta?! Nemoj reći da je lagao!

— To ne kažem. Međutim, znaš da je Sumiko prikupila prilično podataka o njemu. Ne kažem da Valjeho nema dece... ali zato sam potpuno siguran da se nikada nije ženio!

— Šališ se? Pa onda čitava njegova priča...?

— Ne znam, Pite. Zvučao je tako uverljivo da nisam mogao otkriti nijedno slabo mesto u njegovoj priči. Međutim, još uvek nisam odlučio da mu verujem do kraja. Dovoljan razlog da mu ne ostavim Selinū i Halevija na milost i nemilost, zar ne?

— U redu — uzdahnu Tabasko. — Premda se lako može dogoditi da sa nama prođu i gore nego tamo...

— Vrlo verovatno. Hajde, pođi na spavanje, potreban ti je odmor.

— A ti?

— I ja ću spavati. Ne brini, haragei će me na vreme upozoriti ako se dogodi nešto neočekivano...

Promrmljavši nešto, Pit se izgubi u mraku, a ninda završi svoj obilazak logora. Nije ugleđao ništa sumnjivo, ali je čitava padina u tami delovala sa

blasno i zbog pramička magle koje je noćni vetrić lagano premeštao sa jedne strane na drugu.

»Bela magla«, pomisli on. »Koliko ima istine u toj novoj pretnji? Koliko je ta magla zaista opasna?«

Odbacivši, kao i uvek, misli od kojih nije moglo biti koristi jer jednostavno nije bilo dovoljno činjenica da bi se doneo valjan zaključak, on se uvuče među pokrivače i sklopi oči, počinjući mali ritual opuštanja mišića i dubokog disanja koje će ga za nekoliko trenutaka uvesti u dubok san.

Njegova podsvest, međutim, i dalje je bdela, filtrirajući je dva čujne noćne šumove koji su dopirali do njegovih ušiju. Sve što bi makar najavilo opasnost vratiće nindu trenutno u budno stanje, spremnog da odmah interveniše na najbolji način... Da li mu se učinilo, ili...?

Da!

Otvorivši oči, ninda ostade nepokretan, istražujući čulima ono što ga je probudilo.

Šum je dopirao sa visine, iz pravca stene koja se stotinak jardi dalje nadnosila nad strmu padinu. Oči naviknute na tamu ispitivale su palac po palac preteću tamnu masu.

Da, nešto se gore kretalo. Do osetljivih ušiju ninde dopre šum neoprezno otisnutog kame nčica.

Logor je mirno spavao i uobičajeni šumovi čuli su se jedino sa mesta gde su bile vezane njihove mazge. Koliko je uspeo da zaključči, nikakva opasnost nije pretila uspavanim ljudima.

Tiho se izvukavši ispod pokrivača, Lesli bešumno kao zmi ja skliznu do žbuna pod kojim je sinoć ostala skrivena torba sa opremom ninde. Minut kasnije bio je spreman, ali nije krenuo odmah, oslušnuvši još jednom mirno disanje svojih prijatelja.

Neko od njih samo je glumio dubok san. Osmehnuvši se, ispod maske, ninda zavrte glavom.

Ono što je probudilo Sumiko nije bio haragei, već jedno osećanje koje ponekad ume da bude i mnogo snažnije...

Ljubav...

Majstorski koristeći svaku senku i svaki zaklon, ninda je brzo napredovao prema steni sa koje nije dopirao više nikakav šum. U samom podnožju ninda zastade, slivajući se sa tamnim, hrapavim kamenom i prislanjajući uho na njega da

bi proverio ima li gore još uvek nekoga.

Onaj koji se skrivao trudio se da bude tih, ali nije mogao znati da je progonitelj svega desetak jardi ispod njega. Stena je verno prenosila njegove nervozne pokrete i šum grube odeće koja se tare o zemlju.

»On čeka da li će neko doći iz logora da proveriti ovaj šum«, mislio je ninda. »Možda je čak i zapazio kada sam se izvukao... Vrlo dobro: ako je spreman, onda moram doći sa one strane sa koje me ne očekuje...«

Iz džepa skrivenog u odeći od crne svile, ninda izvuče metalne kandže koje na vešt način pričvrsti na prste svojih ruku. I to je bilo jedno od tradicionalnih oruđa nindži, sredstvo koje im je omogućavalo da postignu iznenađenje, savlađujući uspone i vertikalne zidove koji bi predstavljali prepreku čak i za iskusne alpiniste.

Palac po palac, ne stvorivši nijedan šum koji bi ga mogao odati, ninda je napredovao na više i malo ukoso, kako bi sa leđa prišao čoveku koji je svakako osmatrao preko ivice stene.

Uski prorezi kapuljače pomo liše se iznad stene i on pogledom pretraži prostor ispred sebe.

Da!

Poznata figura Niktari ratnika, kratkih nogu i nesrazmerno širokih ramena ležala je u procepu stene, motreći mračni logor pod sobom. Kraj desne ruke ležalo mu je obavezno kratko i teško koplje, oružje koje je čak i jedan ninda morao poštovati.

Šta sada? Da ga ubije?

Ili da sačeka kako bi proveo nije li pred njim samo uhoda koji iz daleka prati kretanje uljeza na području svog plemena?

Kao da oseća njegov pogled na svojim leđima, ratnik se naglo okrete, grabeći svoje koplje. Očima koje su mutno svetlucale u tami, on počeo da pretražuje mračne uglove među razbacanim stenama i sitnim šibljem.

Nepokretan, sklopljenih očiju, ninda je strpljivo čekao, znajući da ga sa svog mesta ratnik ne može videti.

Oklevajući, nesiguran u svoja čula, Niktari priđe još korak bliže. Vrhovima pristiju nogu u mekoj obući, ninda potraži pod sobom bolji oslonac,

onaj koji će mu omogućiti da naglo pređe u napad ukoliko to bude neophodno.

Do ušiju mu dopre nerazgovetno mrmljanje i on otvori oči, šireći usne pod kapuljačom u smešak. Naravno, Niktari je zaključio da ga je instinkt prevario i sada se ponovo vraćao osmatranju logora.

Nezgrapno se spuštajući na kolena, čovek u crnoj koži izviri preko ivice stene. Napevši mišiće, ninda se jednim bešumnim skokom izvuče na njen vrh, tražeći čvrst oslonac pod nogama.

Instinkt divlje zveri još jednom upozori Niktarija na opasnost, ali je ovoga puta reagovao sporije, uveren da se ponovo vara i da ne postoji živo biće koje mu se može tako bešumno prikrasti sa leđa. Okrenuo se, istina, ali je koplje mirovalo u ruci, daleko od položaja iz kojeg se može zadati opasan udarac.

Čak i tada, Niktari je reagovao brzo, čim je opazio senku koja se ocrtavala na nešto svetlijoj pozadini neba. Koplje polete iz njegove ruke, ali ne vrhom napred, već gotovo poprečno, bačeno iz položaja u kojem se i našlo.

Sagnuvši se, ninda propusti teško oružje iznad svoje glave i zakorači napred, preteći kandžama koje su tupo svetlucale u tami.

Čovek pred njim već je stizao, skokom koji će njegovom masivnom telu dati užasnu energiju u trenutku sudara sa nindom ispod stene.

Bacivši se na tle, ninda podiže obe ruke naviše, šireći prste zaštićene čeličnim kandžama.

Leteći gotovo paralelno sa tlom, telo Niktarija promaši svoj cilj, ali zato kandže nisu promašile, nemilosrdno se zari vajući kroz debelu kožu u trbuh. Uz promukao krik, bukvalno rasporeno kandžama, telo se otkotrlja niz strminu i umiri u podnožju stene.

Lagano svlačeći sa prstiju kandže sa kojih je kapala gusta krv oštrog mirisa, ninde se za gleda u logor ispod sebe.

Čudno...

Protivnik pod stenom bio je mrtav, ali je haragei i dalje signalizirao opasnost.

Opasnost koja se skrivala među onim istim senkama u kojima su mirno spavali njegovi prijatelji...

Ni tama, ni neravan, strm teren nisu prava prepreka za nindu kojem se žuri. Stotinak jardi puta do logora prešao je za dvadesetak sekundi, sve vreme bešuman kao senka.

Ništa. Nikakvog pokreta, nikakvog šuma...

Da li je moguće da se haragei po prvi put prevario? I da je njegovo upozorenje bilo samo odraz misli napadača koji je umirao u podnožju stene?

Ne.

Ninda pažljivije oslušnu mirno disanje uspavanih ljudi. Još jednom, Sumiko je pokušavala da ga prevari, ali je on znao da ga njen pogled neprekidno prati iz uskog otvora između pokrivača. Međutim...

Kada je krenuo iz logora čuo je disanje sedmoro ljudi. A sada...

Sada samo petoro.

U nekoliko koraka ninda se stvori na mestu gde su uvekni u šarene pokrivače ležali Alehandro i njegovi pratioci, u položaju ljudi koje je umor bacio u dubok san. Alehandrov obraz bio je topao kada ga je dotakao.

Ali se ni on, ni njegovi ljudi više nikada neće probuditi...

*
* *

— Kako, do đavola? — cedio je kroz zube Tabasko Pit. — Kako im je uspjelo da se uvuku u logor, a da ih ti ne prime tiš!

— Mene su odveli na drugu stranu — sleže ninda ramenima. — Gore u stenama bio je njihov osmatrač koga sam morao eliminisati. Sada ne sumnjam da je namerno ostavljen tamo kako bi privukao moju pažnju dok njegovi prijatelji ne obave svoj posao.

— Užasno — strse se Selina Donkaster. — Gospode bože... pa oni su nas sve mogli pobijati!

— Tačno. Zbog nečeg, želeli su samo Alehandra i njegove — mirno odvraća ninda. — A mislim da znam i zašto...

— Čime su ubijeni — upita promuklo Halevi. Na mršavom neobrijanom licu njegove oči kolutale su nalik očima ludaka.

— Još ne znam. Na telima nema nikakvog traga nasilja, ali Sumiko ih sada detaljno pre gleda.

Stežući pesnice, Tabasko Pit se zagleda u vrh planine oko kojeg se leno kovitlala magla. Nebo na istoku tek je počinjalo da se rumeni, ali na ovoj geografskoj širini svitanje ne traje dugo i za koji minut sunce će se uskoro pojaviti iza njihovih leđa.

Naravno, ako mu to dopuste sve gušći oblaci isparenja koje se dizalo iz vlažne džungle ispod njih.

Sumiko je dolazila, nešto bleđeg lica nego obično. Svi se za gledaše u nju.

Ona bez reči prihvati šolju kafe koju joj je Pit pružio. Pila je brzo, kratkim gutljajima, gledajući pravo pred sebe.

— Dakle? — ne izdrža Halevi. — Kako su ubijeni, do đavola?

— Zar je to toliko važno? — nasmeja se Tabasko Pit. — Pusti devojkicu da na miru popije kafu!

Sa dubokim uzdahom Sumiko odloži šolju.

— Otrovi — reče. — Nešto slično kurareu, verovatno, s tim što ne ostavlja nikakvih vidljivih tragova. Dobra laboratorija nešto bi svakako pronašla, ali je to sve što sam uspela da zaključim.

— Kako je otrov unet u nji-
hov organizam, Sumiko? — upi-
ta ninda.

— Sva trojica imaju po te-
lu tragove ujeda insekata — sle-
že ona ramenima. — Jedan od
njih mogao bi biti i trag tanke
igle sa otrovnim vrhom.

— Igle?

— Da, igle. Ne strelica iz du-
valjke, ako si to mislio, Les.

Ninda je lagano klimao gla-
vom.

— Jasno, igla — promrmlja.
— Trebalo je i sam da se se-
tim...

— Šta? — upita Tabasko.

— Nije važno. Pite, pomoci
mi da se spakujemo, vreme je
za polazak.

Selina Donkaster je buljila
pravo pred sebe sa izrazom stra-
ha na licu, a onda iznenada po-
diže pogled pun očajanja.

— Lesli... molim te, nemoj
da idemo dalje! Oni... oni će
nas sve pobiti!

— Ne. Mislim da prave opa-
snosti više nema, Selina!

— Ti to kažeš samo da bi me
umirio, proklet bio! Ja ne i-
dem ni koraka dalje, a ko je
pametan ostaće sa mnom. Džo-
zefe?

Halevi se kreštavo nasmeja.

— Ne, draga moja. Ako na
ovom prokletom mestu postoji

neka sigurnost, onda je to u
blizini ovog momka ovde.

— Pite? — U Selininom gla-
su osećalo se očajanje.

— Pogrešna adresa, lutkice.
Ako već želiš dao staneš, osta-
ćeš sama...

— Vi ste ludi! — zajeca že-
na pokrivajući lice rukama.
— Potpuno ludi! Zar ne shva-
tate da idemo u sigurnu smrt!

Ne obraćajući pažnju na nje
ne jecaje, ostali su hitro podi-
zali logor i pakovali opremu
na strpljive mazge koje su ra-
vnodušno posmatrale svet oko
sebe, znajući da sem teškog te-
reta i dugog hodanja po strmi-
ni ništa bolje ne mogu ni oče-
kivati.

— Želiš li i danas da jašeš,
Selina? — upita Halevi, prilaz-
eći da pomogne ženi da usta-
ne.

— Svejedno mi je — progu-
nda ona, dopuštajući da je on
nežno podigne na samar. — Sve
mi je svejedno...

— Na koju stranu idemo?
— upita Tabasko tiho kada su
se on i Lesli postavili na čelo
male kolone.

— Istim pravcem kao i do
sada, naravno.

— A šta ako nas je Alehan-
dro vodio na pogrešnu stranu?

— Nije.

— Kako, do đavola, možeš da budeš siguran u to?

— Alehandro je ubijen da nas ne bi odveo do Doline bele smrti, Pite. Da je bio saučesnik u pokušaju da nas zavaraju, njega bi ostavili na miru.

— Kako ti kažeš, ortak — isceri se Tabasko. — Svejedno, to dvoje biće nam samo bala.

— Znam. Pite, želim da zapamtiš jednu stvar: ako u toku današnjeg dana dođeš u situaciju da biraš između njih dvoje i nekog od nas, želim da to bude neko od nas. Jasno?

— Savršeno. Ali...

— Nikakvo »ali«. Nemoj čak ni zastati da potražiš mogućnost da spaseš jedno od njih.

— U redu, u redu...

— Ni ja nisam oduševljen takvom mogućnošću, Pite. Ne želim njihovu smrt, ali neprestano imam na umu da ih je ovamo dovela samo njihova pohlepa. Ako im se nešto dogodi, pohlepa će ih ubiti, a ne mi.

Čitavog prepodneva uspinjali su se padinama Roraima, na izmenično obasjavani zracima sunca i zalivani kratkim, toplim pljuskovima koji su najavljevali dolazak kišnog perioda. Sledeći instinkt koji mu je govorio da je odlučujući trenu

tak blizu, ninda zaustavi kolonu, kako bi se odmorili i uzeli lak obrok.

— Koliko još? — upita Sumiko tiho, dodirujući ruku ninde.

— Ne mnogo. Prirodni nagib planine ovde je manji i mi ćemo produžiti izohipsom, ne više pravo naviše. Mislim da nema više od dve ili tri milje do klanca koji je Valjeho pomenio.

— I Doline bele smrti?

— I Doline bele smrti — osmehnula se Lesli. — Sumiko, samo još nekoliko reči...

— Da?

— Možda će ti se u jednom trenutku učiniti čudno neko moje naređenje, protivno zdravom razumu. Ili ćeš pomisliti da tebe i druge hladnokrvno šaljem u smrt...

Devojka ga pažljivije pogleda.

— Šta to znači, Les?

— Ni sam još ne znam. Ali, ako se dogodi ovo o čemu govorim, učini onako kako budem zahtevao od tebe. Veruj mi, ne će vam zapretiti nikakva stvar na opasnost!

— Uplašio si se da ću izgubiti poverenje u tebe, zar ne, Les?

— Ne, ali želim da budeš na mojoj strani kada se to pitanje postavi. Nećemo, imati vremena za duga objašnjenja.

Ona mu usnama lako dotače obraz, propinjući se na prste nogu.

— Ne brini, Les...

Selina Donkaster je ispod oka podozrivo motrila ovaj prizor, napinjući se da uhvati bar poneku izgovorenu reč. Prišla je Leslieju čim se Sumiko udaljila.

— Lesli, koliko je opasno ovo što će se dogoditi?

— Po tebe i ostale ne mnogo. Po mene — prilično.

— I zato si svoju japansku curu upozorio da se čuva, zar ne?

— Ne bi mi nikad poverovala i kada bih ti rekao o čemu smo govorili — osmehnu se ninda.

— Kakav je tvoj plan? Da u nekom klancu ubiješ mene i Halevija i sam se dočepaš blaga Niktarija?

Smešeći se, Lesli joj okrete leđa, ne obraćajući pažnju na psovke kojima ga je zasula. Prestala je da psuje tek kada je grohotni smeh Tabasko Pita podsetio da pravi budalu od sebe.

Polu sata kasnije još jednom su zastali, šibani pljuskom ne-

što svežijim nego maločas. Oko njih se smračilo, ali je bilo dovoljno svetlosti da u stenovitom zidu planine pred sobom vide uski ulaz u klanac, mračan i preteći.

— To je to — reče Halevi šapatom iza Lesliejevih leđa. Klanac... i iza njega Dolina bele smrti.

— Da, to je to — klimnu ninda glavom. — Pite, ti i Sumiko povedite mazge kroz klanac. Neka i Selina pođe za vama. Halevi i ja idemo drugim putem.

— Drugim...? — Selina podiže pogled. — A ne, prijatelju! Ja se ne odvajam od tebe, ma kud krenuo!

Skočivši sa svoje mazge, ona pođe prema Leslieju stisnutih pesnica, ali je pogled ninde zaustavi u mestu.

— Poći ćeš sa njima, Selina, ili ostati ovde — reče on oštro. Jasno?

— Proklet bio — procedi ona nemoćno. — Proklet bio, kućkin sine!

Na licu Tabasko Pita ogledala se nedoumica. Prsti su mu se grčili oko uzde mazge koju je držao.

— Les — reče tiho — da li si siguran da...?

Sumiko priđe i stavi mu ru ku na rame.

— Pite, idemo. Lesli zna šta govori.

Grubo lice plavokosog diva razvuče se u **osmeh**.

— Naravno — reče veselo.

— Baš sam glup. Naravno da idemo... Selina, ideš ili ne?

— Idem — reče ona rezignirano. — Idem, idem...

Dva čoveka ostadoše sami, prateći pogledom kolonu ljudi i životinja koja je odmicala preko neravnog tla. Kiša je šibala sve jače, zasipajući stenovite zidove Raraima oko čijeg vrha je ponovo počela da se vije magla.

Kolona na čijem je čelu oprežno hodao Tabasko Pit nestade u klanac. Halevi nešto promrmlja kroz zube koji su cvokotali od straha.

Kao da je čekala neki ugovoreni znak, magla pohrli niz padine. Oblaci koji su se nazirali sada su postajali sve nejasniji; bela magla se zgušnjavala, spuštajući se u uski klanac.

I Halevijevo lice bilo je bledo, kao odraz prizora pred nje govim očima punim straha.

— Gotovo je — šapnu on, s naporom pomerajući usne. — Oni će umreti... svi... bela smrt dolazi!

Ninđa se osmehnu.

— Oni će umreti — reče — ali mi ne... Hajde, idemo da vidimo šta se događa u klanecu...

*

* *

Vijugavi ulaz u klanac efikasno je zaklonio sve što se skrivalo u njegovoj unutrašnjosti, ali Halevi ipak zastade.

— Ne, ne! — cvokotao je. — Tamo je smrt... smrt!

— Zaveži! — prosikta ninđa, grabeći ga za rame i vukući za sobom. — Ako budeš ćutao, ništa ti se ne može dogoditi, budalo! Požuri!

Pretrčali su stotinak jardi, pri čemu se Halevi neprestano spoticao na neravnom tlu. Sve vreme ninđa je oštro motrio vlažne stenovite zidove pored kojih su jurili.

Zastao je tako iznenadno, da je Halevi naleteo na njega i zcvileo od straha.

— Ovde! — reče ninđa. — Pomozi mi da se popnem...

Odbacivši u podnožje kamenog zida kraj kojeg je zastao svoju torbu, ninđa nasloni arheologa leđima o stenu, pokazujući mu kako da sklopi ruke pred

sobom. Uz Halevijevu pomoć lako se vinuo na usku zaravan na visini od petnaestak stopa nad dnom klanca.

— Dodaj mi torbu? — reče prigušeno. — Brzo!

— A ja?

— Ti se možeš vratiti — osmehnu se ninda, prihvatajući bačenu stvar. — Čekaj nas na izlazu iz klanca... mislim da sa da ovo više neće dugo trajati.

Ne obraćajući pažnju na uzvik kojim je arheolog pokušao da ga zaustavi, ninda potrča uskom kamenom stazom urezanom u zid klanca tako da se sa njegovog dna ne može videti. Jedva vidljivi tragovi veranja na kamenu ipak su mu odali da takva staza postoji i on je sada hitao njom.

Bela magla kovitlala mu se oko nogu, a sićušne kapljice kondenzovale su se na oštrici katanu, jedinog oružja koje je iz vukao iz svoje torbe.

Jedinog oružja koje će mu i biti potrebno da razreši tajnu plemena Niktari...

Pred njim, uska staza se naglo izgubi u mračnom tunelu čiji su zidovi pokazivali tragove oruđa kojima je, nekada davno, taj tunel bio probijen. Ninda je trčao dalje, ne smanju

jući brzinu, svestan da će ga haragei upozoriti u času kada se pojavi prva opasnost.

Na levoj strani prolaza, nadnetoj nad stazu u dnu klanca, ugledao je uske proreze u kamenu, nalik puškarnicama. Nije zastao da baci pogled kroz neki od njih, uveren da zna zbog čega su prorezi načinjeni.

Trčao je dalje, hitro i bešumno, ali je haragei govorio da je opasnost pred njim.

Tu negde, na stazi ispod njega, lagano napreduje kolona ljudi i mazgi, vođena samo po verenjem u njega. Zbog tog poverenja i on ne sme zakasniti i pružiti priliku skrivenim napadačima da...

Tu! Pred njim!

Izbio je naglo iz blage okuke tunela i zastao u mestu, podižući mač. Ne onako visoko kako je želeo, jer stenoviti svod nad njim to nije dopuštao.

Gotovo čitav prolaz pred njim ispunjavalo je zdepasto telo čoveka obučenog u crnu kožu i iskeženih zuba. Oči u uskim prorezima gledale su pravo u nindu.

Nekoliko koraka dalje stajao je drugi čovek. Lice na koje se ogledalo iznenađenje bilo je okrenuto nindi, ali su ru

ke držale drvenu cev, veoma dugu i tanku, čiji je drugi kraj kroz prerez u kamenu bio uperen u stazu.

Odozdo, sa staze, dopirao je monotoni topot kopita. Njegovi prijatelji bili su tu...

— Ostavi to, Valjeho! — reče ninda mirno. — Više ti ne može pomoći!

Lica izobličena mržnjom, Valjeho zaurla nešto što ninda nije razumeo, ali mu značenje tog glasa nije moglo promaći. Ispunjavajući hodnik svojim širokim plećima, Niktari jurnu prema njemu sa uperenim kopljem.

Nije bilo dovoljno mesta da zamahne mačem, da skoči u stranu i izbegne nalet ogromnog tela. Oslonjen na vrhove prstiju, naizgled opušten, ninda je čekao svoj trenutak...

U polutami oštrica katana ble snu kao iznenadna munja na oblačnom nebu. Postavivši je poprečno ispred svojih grudi, ninda odbi vrh koplja naviše, prema kamenom svodu, a onda gipko odskoči unazad, povećavajući rastojanje između sebe i napadača koji je nastavio svoj nezadrživi juriš.

Opisavši kratak luk, vrh katana sačeka široke grudi pod crnom kožom. Vazduh uz oštar šum navre kroz probijena plu

ća, praćen čitavim mlazom tamne krvi, ali je Niktari slepo hrlio dalje.

Nepomičan kao setna pod nje ovгим nogama, ninda je posmatrao kako oštrica prodire sve dublje u grudi protivnika, kako se moćne ruke dižu na udarac koji će ga srazniti sa telom...

Grudi dotakoše branik katana i ostadoše tu. Jedan trenutak pesnice Niktarija još su lebdela nad glavom ninde, a onda ih život napusti i teško telo se sruči na kamen. Snažnim trzajem ninda iz rane izvuče mač sa kojeg se slivala krv.

Drhtavim rukama Valjeho je pokušavao da prinese ustima vrh svoje duvaljke.

— Ostavi se toga, Valjeho. Ne možeš me ubiti...

— Bolje je da odeš, Eldridž — progovori hacijendero promuklo. — Bolje da odeš... evo, učiniću sve da ubedim Niktare da poštede tebe i tvoje prijatelje... samo idite, idite što pre!

— I hoćemo. Čim obavim još jedan posao.

— Posao? Misliš na...

— Čim tebe ubijem, Valjeho!

— Ti si lud! Nikatri će...

— Niktari neće učiniti ništa. Nema više Niktarija, Valjeho, zar ne?

— Varaš se! Čitavo pleme je tu, hiljade ljudi... ratnici...

— Već dugo ih nema, Valjeho, i ja to sada znam. Žrtvovao si poslednje u pokušaju da me uništiš, ali se tvoja zamisao nije ostvarila. Da, negde u džungli sigurno ima još nešto žena, dece i satraca, ali ne verujem da će i oni opstati. Šteta... ali takav je ovaj život!

Vrteći glavom, Valjeho je lagano odstupao uskim hodnikom. Prekoračivši mrtvo telo poslednjeg ratnika Niktarija, ništa lagano pođe za njim.

— U svoje vreme Niktari su svakako bili realna opasnost za stanovnike Huetana, ali je njihova snaga kopnena, preteći da uništi i izvor bogatstva tvoje porodice, Valjeho. Tako je bilo, zar ne? Ti si se pobrinuo da se to ne dogodi, izolujući grad uz pomoć straha od ostatka sveta. Šačica Niktarija plašila ih je svake noći i nikome nije padalo na pamet da nešto učini, dok si ih ti hladnokrvno eksploatisao, prenoseći im svoje želje kao želje Niktarija.

— Da — kriknu Valjeho.
— Da, tako je bilo! Ali ništa ne znači ono što si doznao, jer ćeš umreti... umreti, Eldridž!

— Od tvojih minijaturnih otrovnih strelica? U njima je tajna bele magle, je li? Magla nije ništa opasnija od bilo koje druge magle, ali je zato svakog ko bi zalutao u klanac čekala strelica izabčena kroz neki od ovih prozora. Niko nikada nije primetio nešto sumnjivo; najzad, koža ljudi koji žive u ovom kraju uvek je puna uboda insekata. I trnja. Iz te cevi izbacuje se otrovni trn, je li tako, Valjeho?

Cereći se, Valjeho je sada zastao i prineo ustima jedan kraj duvaljke.

— Spremi se da umreš, Eldridž — reče tiho. — Žalim je dino što otrov Niktarija ubija brzo, jer je takva smrt suviše dobra za tebe...

Nepokretan, ništa je posmatrao kako Valjeho ispunjava pluća vazduhom i naglo ih prazni, izbacujući prema njegovom licu jedva vidljivu sitnu strelicu crne boje.

Za njegove reflekske letela je sporo, užasno sporo. Podigavši katana, ništa zaštititi lice njegovom oštricom.

Valjeho prodorno kriknu kada je shvatio da njegov poslednji pokušaj nije uspeo. Oslobođen leđima o kameni zid, zurio je u oštricu koja mu se lagano približavala...

— Selina Donkaster i Halevi ipak nisu uzalud dolazili — na smeja se ninda. — Ne brini, oni će od preživelih Niktarija već umeti da izvuku tajnu nalazišta smaragda koju si tako dugo krio, Valjeho. Nećeš imati čak ni tu utehu da će ona poći sa tobom u grob.

Vrh katana probi Valjehovu odeću, kožu i rebra, raskidajući mu srce. Kad čelik zaškripa po kamenu iza Valjehovih mrtvih leđa, ninda izvuče mač iz

rane i naže se da obriše krv o odeću od skupog materijala.

Kao da čeka da se obavi i poslednji krvavi posao, sunce kroz uske proreze u steni obasja lice ninde.

Bela magla se još kovitlala po dnu klanca, ali je sunce bilo nemilosrdno. Uskoro je više neće biti.

Kao ni nesrećnog naroda koji je sudbina u svojoj igri najpre stvorila, da bi ga ubrzo potom osudila na smrt...

— KRAJ —

BUŠIDO

Inazo Nitobe
B U Š I D O
KODEKS SAMURAJA

Put ratnika — knjiga zakona koji su više od sedam vekova upravljali životima samuraja. Etički kodeks ratničkog staleža koji je postavio standarde ponašanja i ideale karaktera za ceo japanski narod. »Duša Japana« — jedan od ključnih faktora u stvaranju modernog Japana.

POGLAVLJA IZ SADRŽAJA: Hrabrost—duh smelosti i trpljenja, Čast, Obaveza lojalnosti, Vaspitanje i obučavanje samuraja, Samokontrola, Harakiri i osveta, Mač—duša samuraja...

Naručite na adresu: INTERMEDIA, poštanski fah 20-104, 11030 Beograd 8.

Cena 1600 din. i troškovi slanja, plaćanje poštaru prilikom prijema knjiga.

NARUDŽBENICA — NINĐA

Naručujem ————— kom. knjige BUŠIDO po ceni 1600 dinara.

Ime i prezime

Ulica i broj

Poštanski broj i mesto

U decembru Ninđa 43

OPERACIJA PONOĆ

Pokret ruke čoveka obučenog u crno od glave do pete bio je jedva primetan, ali kratki nož zazuja kroz vazduh, zarivajući se u centar mete.

– Kao što vidiš – reče ninđa glasom koji je maska od crne svile pri-
gušivala – i ja umem da gađam.

Džuison je lagano vrteo glavom.

– Predlažeš mi dvoboj? – upita.

– Zašto da ne?

Osmeh na grubom licu.

– Obojica smo suviše dobri – reče Džuison. – To bi značilo smrt i za
tebe, i za mene . . .